

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *KISS OF MIDNIGHT*

LARA ADRIAN

"One of the best
paranormal series
around...a must-read!"
—*Fresh Fiction*

A TOUCH OF MIDNIGHT

A MIDNIGHT BREED NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bölüm 1

**Boston Üniversitesi Ekim,
1974**

Savannah Dupree gümüş vazoyu eldivenli ellerinde çevirerek, 200 yıllık sanat eserini matlaştıran çürük renkli kararmadan karmaşık işlemlerini inceledi. Cilalı gümüşe işlenmiş çiçek motifi 1700'lerin başları ve ortalarındaki Rokoko tarzının bir göstergesiydi ama tasarım muhafazakârdı, önündeki çalışma masasının üzerinde açık duran referans materyallerinde gösterilen örneklerin çoğundan çok daha az süslüydü.

Vazonun taşınması sırasında cildi yağdan korumak için kullanılan yumuşak beyaz pamuklu küratör eldivenlerinden birini çıkaran Savannah kitaplardan birine uzandı. İtalya, İngiltere ve Fransa'dan fotoğraflanmış sanat objeleri, içki kapları, servis tabakları ve enfiye kutularının yer aldığı birkaç sayfayı çevirerek, bunların daha özenli stillerini kataloglamaya çalıştığı vazoyla karşılaştırdı. O ve onunla birlikte üniversitenin arşiv odasında oturan diğer üç birinci sınıf Sanat Tarihi öğrencisi, Profesör Keaton tarafından, Kolonyal dönem mobilyaları ve eserlerinden oluşan yeni bir emlak bağışının kayıt altına alınmasına ve analiz edilmesine yardımcı olarak dersinde ekstra kredi kazanmak üzere seçilmişlerdi.

Bekâr profesörün mesai sonrası ekstra kredi projesi için sadece kız öğrencileri seçtiği gerçeğini görmezden gelmiyordu. Savannah'nın oda arkadaşı Rachel seçildiği için çok mutlu olmuştu. Yine de kız dersin ilk haftasından beri Keaton'ın dikkatini çekmek için kampanya yürütüyordu. Ve kesinlikle fark edilmişti. Savannah yan taraftaki profesörün ofisine baktı; siyah saçlı adam pencerenin önünde durmuş, telefonla konuşuyor ama dar, dekolte kazağı ve mikro mini eteğiyle kıvılcı saçlı, güzel Rachel'a bariz bir ilgiyle bakıyordu.

"Tilki değil mi o?" diye fısıldadı Savannah'ya. Rachel uzanıp gevşek saçlarını kulağının arkasına asarken bir dizi ince metal bilezik müzikal bir şekilde şırıltıyordu. "Burt Reynolds'ın kardeşi olabilir, sence de öyle değil mi?"

Savannah kuşkuyla kaşlarını çattı. Omuzlarına kadar uzanan saçları, aşırı uzamış bıyıkları, mantar kahverengisi kadife takım elbisesi ve açık yakalı saten gömleğiyle zayıf adama baktı. Açıkta kalan göğüs kıllarının arasından bir burç kolyesi parlıyordu. Modaya uygun ya da değil, bu görünüm Savannah'ya hiçbir şey ifade etmiyordu. "Üzgünüm, Rach. Ben göremiyorum. Tabii Burt Reynolds'ın porno işinde bir kardeşi yoksa. Ayrıca senin için çok yaşlı. Kırkına yaklaşmış olmalı, Tanrı aşkına."

"Kapa çeneni! Bence çok tatlı." Rachel kıkırdadı, kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve başını öyle bir salladı ki Profesör Keaton cama yaklaştı, neredeyse ağzının suyu akacaktı. "Gidip çalışmamı kontrol etmek isteyip istemediğine bakacağım. Belki okuldan sonra kalıp bilgilerini temizlememi falan ister."

"Mm-hmm. Ya da öyle bir şey," dedi Savannah gülümseyerek ve Rachel kaşlarını sallayıp profesörün ofisine doğru yürürken başını salladı. Boston Üniversitesi'ne tam akademik bursla ve Louisiana'nın güneyindeki yirmi iki bölgenin en yüksek SAT puanıyla gelen Savannah'nın notlarını yükseltmek için yardıma ihtiyacı yoktu. Ekstra kredi ödevini sadece tarihe ve öğrenmeye olan doyumsuz sevgisinden dolayı kabul etmişti.

Küpe tekrar baktı, ardından Koloni dönemine ait bir başka Londra gümüşü kataloğunu aldı ve parçayı sayfalarda belgelenenlerle karşılaştırdı. Şimdi ilk analizinden şüphe duyarak kalemını eline aldı ve defterine ilk yazdıklarını sildi. Vazo İngiliz kökenli değildi. *Amerikan*, diye düzeltti. Tahmin etmeye zorlanırsa, muhtemelen New York ya da Philadelphia'da üretilmişti. Yoksa Rokoko tasarımının sadeliği Bostonlu bir zanaatkarın işine mi daha çok benziyordu?

Savannah iç geçirdi, işin bu kadar sıkıcı ve kesin olmamasından dolayı hüsrana uğramıştı. Ne de olsa daha iyi bir yolu vardı.

Bu eski hazinelerin kökenlerini -tüm gizli sırlarını- çözmenin çok daha etkili ve doğru bir yolunu biliyordu. Ama çıplak elleriyle her şeyi okşamaya başlayamazdı. Profesör Keaton birkaç metre ötedeki ofisindeyken olmazdı. Ne de masada onunla birlikte toplanmış, koleksiyondaki kendi eşyaları üzerinde çalışan diğer iki sınıf arkadaşı varken. Doğuştan sahip olduğu bu tuhaf yeteneği kullanmaya cesaret edemezdi.

Hayır, o yanını Acadiana'daki evinde bırakmıştı. Boston'da kimsenin onu vudu büyüsü yapan bir ucube gibi görmesine izin vermeyecekti. Çoğunluğu beyaz olan öğrenciler arasında yeterince farklıydı.

Vücudu. Kimsenin onun ne kadar tuhaf olduğunu bilmesini istemiyordu. Yaşayan tek akrabası olan ablası Amelie dışında kimse Savannah'nın duyu ötesi yeteneğini bilmiyordu ve o da böyle kalmasını istiyordu.

Amelie'yi ne kadar sevse de Savannah bataklığı geride bırakmaktan ve hayatta kendi yolunu çizmeye çalışmaktan mutluydu. Normal bir hayat. Savannah'nın hatırlayabildiği kadarıyla biraz eksantrik olan Cajun bir anne ve Amelie'ye göre kızının hayatı boyunca ortalıkta görünmeyen, bir söylentiden öteye geçemeyen, serseri bir babayla bataklıklarda kök salmamış bir hayat.

Onu adeta büyüten Amelie olmasaydı, Savannah kimseye ait olmayacaktı. Hâlâ kendini bir şekilde dünyada yersiz yurtsuz, kayıp ve arayış içinde, etrafındaki herkesten ayrı hissediyordu. Kendini bildi bileli *kendini farklı* hissediyordu.

Muhtemelen bu yüzden hayatını normalleştirmek için bu kadar çok çabalıyordu.

Liseden hemen sonra üniversiteye gitmek için taşınmanın ona bir amaç duygusu vereceğini ummuştu. Bir aidiyet ve yön duygusu. Maksimum ders yükünü almış, akşamlarını ve hafta sonlarını Boston Halk Kütüphanesi'nde yarı zamanlı bir işle doldurmuştu.

Oh, kahretsin.

Duvardaki saate bakarken geç kalacağı bir iş olduğunu fark etti. Yirmi dakika sonra kütüphanede saat 16.00'daki vardiyasına yetişmesi gerekiyordu - şimdi toparlanıp aceleyle şehrin öbür ucuna gitmesi için yeterli zaman yoktu.

Savannah defterini kapattı ve masadaki çalışma alanını aceleyle düzeltti. Vazoyu eldivenli ellerine alarak, bağışlanan koleksiyonun kataloglanmış mobilya ve sanat eserlerinin geri kalanının yerleştirildiği arşiv deposuna geri götürdü.

Gümüş kabı rafa koyup eldivenlerini çıkarırken, odanın loş bir köşesinde bir şey dikkatini çekti. Uzun, ince bir çeşit çanta duvara yaslanmış, kısmen rulo yapılmış antika bir halının arkasına gizlenmişti.

O ve diğer öğrenciler bir şeyi atlamış mıydı?

Daha iyi görebilmek için oraya doğru yürüdü. Bağlanmış halının arkasında eski bir tahta sandık vardı. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki bu kutu, odadaki diğer şeylerden kasten ayrılmış -gizlenmiş- gibi görünmesi dışında dikkat çekici değildi.

Neydi o?

Savannah ağır, rulo halıyı kenara çekerek hantal cüssesiyle mücadele etti. Halıyı dik duvara yaslarken ahşap kasaya çarptı. Kasa aniden öne doğru devrildi, yere düşmek üzereydi.

Paniğe kapılan Savannah kollarını açarak hamle yaptı ve çantanın düşüşünü engellemek için tüm vücudunu kullandı. Onu yakalayıp parçayı dizlerinin üzerine indirdiğinde, onu bir arada tutan eski deri menteşeler yumuşak bir *pat-pop-pop* sesiyle birbirinden ayrıldı.

Soğuk, pürüzsüz çelikten bir parça kutunun içinden yuvarlanarak Savannah'nın açık ellerine düştü.

Çıplak elleri.

Metal, avuçlarına sarsıcı bir soğukluk veriyordu. Ağırdı. Keskin kenarlı. Ölümcül.

Savannah irkilerek nefesini içine çekti ama hızlı hareket edemedi. Uzun süreli temastan ya da içinde canlanan yeteneğinin gücünden kaçınmaya yetecek kadar.

Kılıcın geçmişi ona geçmişe açılan bir pencere gibi açıldı. Rastgele bir an, sonsuza dek metalle kaynaşmış ve şimdi Savannah'nın zihninde dağınık da olsa canlı ayrıntılarla patlıyordu.

Silahlı savaştaymış gibi önünde tutan bir adam gördü.

Uzun boylu ve tehditkâr, kalın sarı dalgaların oluşturduğu yelesi başının etrafında çılgınca dans ederken, ay ışığının aydınlattığı siyah kadife gökyüzünün altında görünmeyen bir rakibe bakıyordu. Duruşu affetmezdi, etrafındaki hava ölümün kendisi kadar acımasızdı. Delici mavi gözler, yüzünün acımasız açılara ve kare kesilmiş çenesine doğru sarkan terden nemlenmiş saç dallarını kesiyordu.

Adam muazzamdı, ekru keten gömleğinin gevşek örtüsünün altında geniş omuzlarından ve pazularından kalın kaslar çıkıyordu. Pürüzsüz, açık kahverengi pantolonu güçlü kalçalarına yapışmış, bıçağı öldürmeye hazır bir şekilde avına doğru ilerliyordu. Bir zamanlar bu ölümcül silahı kullanmış olan adam her kimse, Elizabeth sonrası bir züppe değil, bir savaşçıydı.

Kalın.

Kibirli.

Manyetik. Tehlikeli bir şekilde.

Kılıç ustası hedefine yaklaştı, ne ağzının sert çizgisinde ne de değişmez bir niyetle daralan, Savannah'nın anlayamadığı içsel bir öfkeyle neredeyse parlıyor gibi görünen parlak mavi gözlerinde merhamet vardı. Daha iyi içgüdülerine rağmen içinde karanlık bir merak uyandı.

Kimdi bu adam?

Nereliydi? Nasıl yaşamıştı?

Kaç yüzyıl önce ölmüş olmalı?

Savannah zihninin merceğinden savaşçının durmasını izledi. Şimdi ölümcül bir savaşta karşılaştığı kişiye baktı. Geniş ağzı düz ve acımasızdı. Kılıcını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı.

Ve sonra yaptı, bıçağı hızlı, kesin bir ölümle eve sürdü.

Üfle.

Savannah'nın kalbi hızla atıyor, göğsünde çılgınca çarpıyordu. Yapabilirdi İçinde dönüp duran korku ve hayranlık karışımı yüzünden zorlukla nefes alıyordu.

Kılıç ustasının yüzünü daha detaylı görmeye çalıştı ama altın sarısı saçları ve onu çevreleyen gecenin gölgeleri, yüz hatlarının en temel ipuçları dışında her şeyi gizliyordu.

Ve şimdi, yeteneğinde sık sık olduğu gibi, imgelem parçalanmaya başlıyordu. Görüntü parçalanmaya, dağınık parçalara ayrılmaya başladı.

Yeteneğini hiçbir zaman kontrol edememişti, denediğinde bile. Bu güçlü bir yetenektir ama aynı zamanda zor bir yetenektir. Şimdi de farklı değildi. Savannah tutunmak için çabaladı ama kılıcın ona verdiği anlık görüntü kayıyordu... soluyordu... ulaşamayacağı bir yere sürükleniyordu.

Savannah'nın zihni berraklaşınca parmaklarını bıçağı kavradıkları yerden çözdü. Açık avuçlarının arasında duran cilalı çeliğe baktı.

Gözlerini kapadı ve hafızasından kılıç ustasının yüzünü canlandırmaya çalıştı, ancak onun sadece en zayıf izlenimi kavrayışının içinde kaldı. Çok geçmeden o bile kaybolup gitti. Sonra da yok oldu.

O gitmişti.

Ait olduğu yere, geçmişe sürüldü.

Yine de, tek ve rahatsız edici bir soru zihninde, damarlarında dolaşıyordu. Bir cevap istiyordu, ama bu cevaptan çok az umudu vardı.

özölüyor.
Kindi o?

Bölüm 2

Tarikat devriye ekibinin üç üyesi Çin Mahallesi'ndeki terk edilmiş bir giyim fabrikasının pislikten bulutlanmış tavan penceresinden aşağı düşerken, çürüyen kirişlerden kırık camlar ve molozlar karanlıkta yağmur gibi yağdı. Yukarıdan gelen sürpriz saldırı, binanın eski harabesinde yaşayan bir grup vahşi gözlü, kan bağımlısı gecekonducunun saklanmak için çırpınmasına neden oldu.

Kaçmak onlara ne kadar iyi gelirse gelsin.

Gideon ve iki yoldaşı gecenin büyük bir bölümünde bu Haydut yuvasının bir üyesini takip ediyor, saldırmak için uygun anı bekliyorlardı. Emici kafanın onları inine götürmesini bekliyorlardı; böylece Tarikat sadece bir değil, birkaç kana susamış yırtıcıyı ortadan kaldıracıkti. Gideon'un hızlı sayımına göre, o, Dante ve Conlan gece yarısından hemen sonra habersizce geldiklerinde yarım düzine vardı.

Gideon, çizmeleri çöplerle kaplı zemine çarpar çarpmaz haydutlardan birinin üzerine atladı. Emici kafanın peşinden sıçradı ve vampirin kirli trençkotunu bir yelken gibi arkasından uçarken bir avuç yakaladı. Rogue'u sert bir hamleyle yere serdi ve ön kolunu kuduz erkeğin boynunun arkasına dayayarak onu kısırdı. Gideon boştaki eliyle, savaşta kullandığı iki bıçaktan kısa olanına uzandı. Jilet gibi keskin, titanyum kenarlı, on iki inç uzunluğundaki çelik, tepedeki açık çatıdan içeri süzülen az miktardaki ay ışığında parıldıyordu.

Haydut dövüşmeye ve çırpınmaya başladı, kurtulmak için çırpınırken dişlerinin arasından hırıliyordu. Gideon emici kafaya ondan kaçabileceğini umacak kadar bile şans vermedi.

Gideon tutuşunu değiştirerek Rogue'un dağınık kahverengi saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye doğru çekti. Vampirin kehribar rengi gözleri vahşi ve odaklanmamış bir şekilde parlıyor, açık ağzından yapışkan tükürükler damlıyor, kana susamışlığının akıl almaz öfkesiyle hırılıyor ve tıslıyordu.

Gideon hançerini Rogue'un açıkta kalan boğazının dibindeki çukura sapladı.

Bıçağın neden olduğu ölüm yeterince kesin olabilirdi ama titanyum -bir Rogue'un hastalıklı kan sistemine hızlı etki eden zehir-

anlaşmayı mühürledi. Titanyum kan dolaşımına girdiğinde vampirin vücudu sarsıldı ve hücrelerini içten dışa doğru yutmaya başladı. Çok uzun sürmeyecekti; geriye fokurdayan sızıntıdan, sonra da kurumuş külden başka bir şey kalmaması sadece birkaç saniye alacaktı. Sonra hiçbir şey kalmadı.

Titanyum Gideon'un ölümüne en büyük darbeyi indirirken, yoldaşlarının durumunu ölçmek için etrafında döndü. Conlan fabrika katının üstündeki çelik iskeleyle doğru kaçan bir serserinin peşindeydi. İri İskoç savaşçı, elinden bir mermi gibi fırlayan titanyum hançeriyle Rogue'u yere serdi.

Birkaç metre ötede Dante, siyah saçlı savaşçıyla yakından ve kişisel olarak dövüşebileceğini düşünecek kadar kötü bir akla sahip olan bir Rogue ile göğüs göğüse çarpışıyordu. Dante sakın ama hızlı bir şekilde her dikkatsiz darbeyi savuşturduktan sonra kalçalarındaki kılıflarından bir çift vahşi, kavisli bıçak çıkardı ve saldıran Rogue'un göğsüne sapladı. Emici kafa ani bir acıyla uluyarak savaşçının ayaklarının dibine kemiksiz bir yığın halinde yığıldı.

"Üçü gitti," diye seslendi Con kalın broguyla. "Üç tane daha git."

Gideon takım arkadaşlarına başıyla işaret etti. "İki kişi arka yüklemeye doğru gidiyor

Şimdi iskeleyle. Piçlerin kaçmasına izin vermeyin."

Conlan ve Dante soru sormadan ya da tereddüt etmeden onun yönlendirmesiyle yola koyuldular. Yıllardır Gideon'un komutası altında Haydut avlama görevlerini yürütmüşlerdi, en yoğun şehir çatışmalarında bile onun yönlendirmesine güvenebileceklerini bilecek kadar uzun süredir.

Gideon kısa kılıcını, seyahatleri -ve yemini- onu Boston'a Lucan Thorne'u aramaya ve Tarikat'a biat etmeye getirmeden önce Londra'da ustalaştığı silahı olan kılıcı lehine kınına soktu.

Gideon başını çevirerek eski binanın gölgelerini ve karanlığını hızlıca araştırdı. Dördüncü Haydut'u hemen gördü. Mekânın batı tarafına doğru kaçıyor, orada burada duraklıyor, görünüşe göre saklanacak bir yer arıyordu.

Gideon avına odaklandı, onu gözlerinden daha fazla bir şeyle görüyordu. Çok daha güçlü bir görme yeteneğiyle doğmuştu: Katı kütlelerin içinden canlı enerji kaynaklarını görebilmek gibi doğüstü bir yetenek.

Uzun varoluşunun çoğu boyunca -üç buçuk yüzyıl ve daha fazlası- yeteneği zekice bir numaradan biraz daha fazlasıydı. İşe yaramaz bir salon oyunu, kılıç kullanma becerisinden çok daha az değer verdiği bir şeydi. O zamandan beri

Tarikat'a katılarak, duyu ötesi yeteneğini bir silaha dönüştürdü. Bu ona hayatta yeni bir amaç vermişti.

Onun tek amacı.

Bu yeteneğini şu anki hedefine doğru yönlendirmek için kullandı. Peşine düştüğü haydut saklanacak bir yer aramanın daha iyi olacağına karar vermiş olmalıydı. Artık hareket halindeyken değerli saniyelerini boşa harcamayan vahşi vampir, binanın içinde keskin bir şekilde güneye yöneldi.

Gideon, korunaklı duvarların tuğla, ahşap ve çeliğinin arasından, Rogue'un enerjisinin ateşten küresinin yön değiştirerek köhne fabrikanın derinliklerine doğru ilerleyişini izledi. Gideon sessiz, sinsi adımlarla onun uçuşunu izledi. Devrilmiş dikiş istasyonlarından ve solmuş, kemirgen istilasına uğramış kumaşlardan oluşan bir kaosun yanından geçti. Bir köşeyi dönerek uzun, molozlarla dolu bir koridora girdi.

Koridorda boş depolar ve rutubetli, karanlık ofisler sıralanıyordu. Gideon'un hedefi aceleci ve ölümcül bir hata yapmadan önce geçide doğru kaçmıştı. Rogue'un enerji küresi koridorun sonundaki kapalı bir kapının arkasında duruyordu; onu dışarıdaki sokağa atacak olan pencereden sadece birkaç adım ötede. Eğer Kan Tutkusu vampirin aklını başından almasaydı, bu gece ölümden kurtulabilirdi.

Ama ölüm onu bulmuştu.

Gideon ses çıkarmadan yaklaştı. Kapının hemen dışında durdu ve yüzünü kapıya döndü. Sonra çizmeli ayağının acımasız bir darbesiyle paneli menteşelerinden söktü.

Çarpışmanın etkisiyle Rogue geriye doğru savruldu ve ofis zeminine sırt üstü düştü. Gideon atağa kalktı, bir ayağını vahşi vampirin göğsünün ortasına dikti, kılıcının bıçağı çenesinin altında duruyordu.

"M-merhamet," diye homurdandı canavar, hayvani bir homurtuya benzeyen bir sesle. Merhamet, Kan Tutkusu'na bu yaratık kadar derinden kapılmış bir Cins için hiçbir anlamı olmayan bir kelimeydi. Gideon bunu ilk elden görmüştü. Düzenbaz'ın nefesi ekşiydi, hastalık ve bağımlılığı olan insan kanını aşırı tüketme kokuyordu. Vampirin dudakları devasa, sararmış dişlerinin arasından sıyrılırken boğazından kalın bir tükürük fışkırıyordu. "Bırak beni... gideyim. Merhamet edin..."

Gideon gözlerini kırpmadan vahşi kehribar rengi gözlere baktı. Orada sadece vahşet gördü. Kan, duman ve için için yanan yıkıntılar gördü. O kadar korkunç bir ölüm gördü ki, şimdi bile aklından çıkmıyordu.

"Merhamet," diye tısladı Rogue, öfkesi vahşı bedeninde çatırdarken bile bakışlar.

Gideon ricayı kabul etmedi. Omzunu esneterek
Kılıcı derine sapladı, tek bir vuruşta boğazı ve omurgayı kesti.
Hızlı, acısız bir infaz.
Bu gece merhametinin sınırı buydu.

Bölüm 3

Savannah ertesi öğleden sonra Sanat Tarihi bölümüne erken geldi. Günün son dersinin bitmesini bekleyemedi ve İngiliz Edebiyatı 101 dersi biter bitmez kampüse doğru yola koyuldu. Profesör Keaton'ın ofisinin dışındaki arşiv odasına giden üç kat merdiveni hızla çıktı ve ders sonrası projesi için rapor veren ilk öğrenci olduğunu görünce heyecanlandı. Kitap çantasını çalışma masasının yanına bırakarak, üniversitenin koleksiyonu için henüz kataloglanmamış eserlerin bulunduğu depo odasına girdi.

Kılıç bir gün önce bıraktığı yerdeydi, dikkatlice odanın köşesindeki tahta kutusuna geri konmuştu.

Savannah içeri girip kapıyı usulca arkasından kapatırken nabzı hızla atıyordu. Güzel, eski kılıç -ve onu bir zamanlar ölümcül bir beceriyle kullanmış olan gizemli, altın saçlı savaşçı- bunca zamandır aklından çıkmıyordu. Daha fazlasını bilmek istiyordu. Karşı koyamayacağı kadar güçlü bir dürtüyle daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı.

Temiz küratör eldivenlerinin bulunduğu kutuyu atlayıp kılıcın bulunduğu kabın önüne çıplak elle çökerken içine saplanan küçük suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı.

Uzun kutunun kapağını kaldırarak yavaşça açtı. Cilalı çeliğin uzunluğu parıldıyordu. Savannah dün beklenmedik bir şekilde eline düştükten sonra işçiliğine gerçekten bakma fırsatı bulamamıştı.

O zaman, işlenmiş çelik kabzanın üzerine, acımasız gagasını çığlık atarak açmış, acımasız bir saldırı için üzerine çullanan yırtıcı bir kuşun resminin nasıl işlendiğini fark etmemişti. Bıçağın değerli taştan kabzasına da dikkat etmemişti; grotesk metal pençelerle kafeslenmiş kan kırmızısı bir yakut. Şimdi silahı incelerken kollarında soğuk bir ürperti dolaşıyordu.

Bu bir kahramanın kılıcı değildi.

Ve yine de, daha önce gözünün önünde onu kullanırken izlediği adam hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Savannah parmaklarını esnetti, sonra yavaşça bıçağın üzerine koydu.

Görüntü ilk seferden bile daha hızlı bir şekilde zihnine sıçradı.

Ancak bu, silahın geçmişine farklı bir bakıştı. Beklenmedik bir şey, ama farklı bir şekilde aynı derecede ilgi çekici.

Bir çift genç oğlan -kuyruk kafalı, tek yumurta ikizleri- meşalelerle aydınlatılmış bir ahırda kılıçla oynuyordu. En fazla on yaşında olabilirlerdi, her ikisi de beyaz keten gömlekleri, binici çizmeleri ve dizlerinde toplanan koyu mavi pantolonlarıyla küçük on yedinci yüzyıl lordları gibi giyinmişlerdi. Gülüşüyorlar, sırayla kılıç kullanıyorlar, bir saman balyasına saplıyorlar, hayali canavarları öldürüyormuş gibi yapıyorlardı.

Ta ki ahırın dışındaki bir şey onları korkutana kadar.

Genç yüzlerini korku kapladı. Gözleri korku dolu ve panik içinde birbirlerine bakıyordu. İçlerinden biri sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı - tam o sırada ahırın duvarındaki meşale söndü.

Savannah bıçaktan geri çekildi. Elinden bıraktı, titriyordu, bu iki çocuk için iliklerine kadar dehşete kapılmıştı. Onlara ne olmuştu?

Çekip gidemezdi. Şimdi olmaz.

Öğrenene kadar olmaz.

Parmaklarını tekrar bıçağın üzerine getirirken titredi. Ellerini soğuk çeliğin üzerine koydu ve bekledi. Gerçi çok uzun sürmedi.

Geçmişe açılan pencere ona bir ejderhanın ağzı gibi açıldı, karanlık ve sivri, ateşle yalayan bir uçurum.

Ahır alev alev yanıyordu. Alevler ahırlara ve kırıslara tırmanıyor, önlerine çıkan her şeyi yiyip bitiriyordu. Kaba ahşap direkler ve sarı saman balyaları kanla yıkanıyor. Çok fazla kan vardı. Her yerde kan vardı.

Ve çocuklar.

İkisi de ahırın zemininde kıpırdamadan yatıyordu. Vücutları hırpalanmış, parçalanmıştı. Çok neşeli ve kaygısız görünen güzel çocuklar olarak zar zor tanınıbiliyorlardı. Çok canlı.

Savannah'nın kalbi bir mengeneye sıkışmış, soğuk ve daralmış gibi hissediyordu. Başka tarafa bakmak istedi. Bir zamanların güzel, masum ikiz çocuklarının korkunç kalıntılarını görmek istemiyordu.

Ah, Tanrım. Bunun dehşeti onu boğdu.

Birisi o değerli çocukları öldürmüş, katletmişti. Hayır, biri değil, o anda fark etti.

Bir şey.

Şu anda kılıcı tutan pelerinli figür bir adam gibi yapılmıştı - kocaman, geniş omuzlu, duvar gibi bir adam. Ama kasvetin içinden

Ağır yün kukuletalı, kehribar rengi parlayan gözler canavarca, insanlık dışı bir yüze yerleştirilmiş kömür gibi yanıyordu. Yalnız değildi. Onun gibi kapüşonlu, ağır pelerinler giymiş iki kişi daha onunla birlikte katliamın tarafları olarak duruyordu. Gölgeler ve ahırın duvarlarını ve destek kirişlerini saran alevlerin titrek, alçak ışığı yüzünden yüz hatlarını seçemiyordu.

İnsan değil, diye ısrar etti zihni. Ama insan değilse, o zaman neydi?
Savannah çocukların görüntüsüne daha iyi bakmaya çalıştı.

saldırganlar dalgalanmaya ve çözülmeye başladı.

Hayır. Bana bak, lanet
olası. Seni görmeme izin
ver.

Ama anlık görüntü parçalanmaya başladı, görsel parçalar daha küçük parçalara ayrıldı, bir o yana bir bu yana döndü. Elinden kayıp gidiyordu. Gördüklerini çarpıtiyordu.

Bu, yeteneğini kararsız bir şekilde elinde tutmasının bir numarası olmalıydı.

Çünkü geçmişe dair bu imgelemde gördüklerinin gerçek olması mümkün değildi.

Şu anda kılıcı tutan kişinin derin kukuletasının içinden bir çift parlayan göz parlak kehribar renginde parladı. Ve görüntü tamamen kaybolmadan önceki anda Savannah, jilet gibi keskin dişlerin kemik beyazı parıltısını gördüğüne hayatı üzerine yemin edebilirdi.

Dişler.

Bu da ne...?

Bir el omzuna indi. Savannah çılgık atarak neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Sakin ol!" Savannah başını çevirirken Rachel güldü. "Sakin kalp krizi geçirme. Sadece benim. Tanrım, hayalet görmüş gibisin."

Savannah'nın nabızı hızla atıyor, nefesi kesiliyordu. Oda arkadaşına cevap verecek sesi yoktu, sadece sessizce ona bakabiliyordu. Rachel'in bakışları kılıca gitti. "Burada tek başına ne yapıyorsun? Nereden çıktı bu?"

Savannah boğazını temizledi, artık kalbi nihayet bölgeyi terk etmişti. Ellerini bıçaktan çekti ve Rachel'in nasıl titrediklerini görmemesi için sakladı. "Ben... Ben onu dün buldum."

"O şeyin sapında bir yakut mu var?"

Savannah omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Gerçekten mi? Çok uzak!" Daha iyi görebilmek için eğildi. "Bir saniye bakayım."

Savannah neredeyse arkadaşını dikkatli olması konusunda uyaracaktı, az önce tanık olduğu şeyi görmek istemezdi. Ama bu hediye - bugün bir lanet-
-Sadece ona aitti.

Savannah, Rachel'in bıçağı alıp hayranlıkla incelemesini izledi. Kıza hiçbir şey olmamıştı. Asırlık silahın içinde gizlenen korkunç geçmiş hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Rach... canavarlara inanır mısın?"

"Ne?" Bir kahkaha patlattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey." Savannah başını salladı. "Unut gitsin. Sadece şaka yapıyorum." Rachel kılıcı iki eliyle kavradı ve topuğunun üzerinde döndü,

dramatik bir dövüş pozu alıyordu. Bileklerindeki ince metal bilezikler, bıçağıyla sahte hamleler yapıp savuştururken müzikal bir şekilde şıngırdıyordu. "Biliyor musun, bu şeyi eldiven takmadan kullanmamalıyız. Tanrım, çok ağır. Ve çok da eski."

Savannah ayağa kalktı. Ellerini İspanyol paça kot pantolonunun ceplerine soktu. "En az iki yüz yaşında. Benim tahminim 1600'lerin sonu." Tahminden de öte, kesindi.

"Çok güzelmiş. Bahse girerim bir servet değerinde olmalı." Savannah omuz silkti. Zayıf bir baş sallama hareketi yaptı. "Sanırım."

"Bunu koleksiyonun envanter listesinde gördüğümü hatırlamıyorum." Rachel kaşlarını çatı. "Gidip Bill'e göstereceğim. Bunu gözden kaçırmış olabileceğine inanamıyorum."

"Bill?"

Rachel gözlerini devirdi. "Profesör Keaton. Ama bu akşamki randevumuzda ona böyle hitap edemem, değil mi?"

Savannah ağzının açık kaldığını biliyordu ama umurunda değildi. Ayrıca, bir an için düşünecek başka bir şey olması güzeldi. "Profesör Keaton'la mı çıkıyorsun?"

"Akşam yemeği ve sinema," diye yanıtladı Rachel, neredeyse şarkı söyler gibi. "Beni yeni çıkan şu korkunç filme götürecek. *Testere Katliamı*."

Savannah homurdandı. "Kulağa romantik geliyor."

Rachel'in cevap gülümsemesi utangaçtı. "Eminim öyle olacaktır. O yüzden bu gece beni evde bekleme. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa,

Geç kalacağım. Tabii eve gelirsem. Şimdi bana bu şeyin çantasını ver, olur mu?"

Rachel bir çift küratör eldiveni giyip korkunç silahı nazikçe ince ahşap kutuya geri yerleştirirken Savannah başını yavaşça salladı. Savannah'ya sinsi bir sırıtış fırlatan kız dönüp gitti.

O gittiğinde Savannah bastırılmış bir nefes verdi ve ne kadar sarsılmış olduğunu ancak o zaman fark etti. Kendi eldivenlerine ve bir gün önce rafa koyduğu deftere uzandı. Elleri hâlâ kararsızdı. Kalbi hâlâ kafesteki bir kuş gibi göğsünün etrafında atıyordu.

Daha önce yeteneğiyle pek çok inanılmaz şey görmüştü ama böylesini hiç görmemişti.

Asla o iki çocuğun katledilmesi kadar vahşi ve korkunç bir şey olmadı.

Ve hiçbir zaman kılıcın ona var olması mümkün olmayan bir grup yarattığı göstermesi kadar gerçek dışı bir şey olmamıştı. Ne o zaman, ne de şimdi.

Tanık olduğu şeye bir isim verecek cesareti kendinde bulamıyordu ama soğuk, karanlık kelime kalbinin her çılgın atışıyla birlikte damarlarında dolaşıyordu.

Vampirler.

Bölüm 4

Boston şehri neredeyse yüz yıl boyunca, insanlarla barışı korumaya ve vampir ulusunun varlığını -özellikle de vahşi, Kan Tutkusu'ndan muzdarip üyelerini- insanlıktan gizli tutmaya yemin etmiş bir grup Breed savaşçısına farkında olmadan ev sahipliği yapmıştı. Tarikat 1300'lerin ortalarında Avrupa'da sekiz kurucu üye ile başlamıştı ve bunlardan sadece ikisi hayatta kalmıştı: Tarikat'ın zorlu lideri Lucan ve kendi kurallarına göre oynayan ve kimseye hesap vermeyen soğukkanlı bir savaşçı olan Tegan.

Gideon, Dante, Conlan ve Rio, kadronun mevcut üyelerinin geri kalanıyla birlikte, o öğleden sonra geç saatlerde Tarikat'ın yeraltı karargâhının savaş odasındaki bir konferans masasında oturuyorlardı. Gideon bir gece önce ekibinin Rogue inine yaptığı baskını rapor etmişti ve şimdi de Rio, Southie'de bulunan şüpheli bir yuvaya yaptığı tek başına keşif görevinin sonuçlarını aktarıyordu.

Gideon'un solundaki uzun masanın başında, Tarikat'ın siyah saçlı Birinci Nesil lideri okunmaz bir sessizlik içinde oturuyor, savaşçıların raporlarını dinlerken parmaklarını koyu renkli çenesinin altında birleştiriyordu.

Gideon'un elleri o kadar da boş durmuyordu. Zihni toplantıya tamamen hazır olsa da parmakları birkaç gün önce eline geçen yeni bir mikrobilgisayar prototipini kurcalamakla meşguldü. Makine pek bir şeye benzemiyordu, önünde küçük düğmeler ve kırmızı LED ışıklar olan evrak çantası büyüklüğünde metal bir kutudan ibaretti ama lanet olsun ki damarlarındaki kanın biraz daha hızlı akmasına neden olmamıştı. Neredeyse bir Rogue'u kül etmek kadar iyiydi. Hatta neredeyse seks kadar iyiydi.

Bir kadını arzulamasına izin vermeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünürsek, bunun ne olduğunu hatırlaması gerekmiyordu. En azından yıllar. Gerçekten hesap yapmak istese muhtemelen onlarca yıl. Ama yapmadı.

Rio keşif raporunu tamamlarken, Gideon talimatları işlemciye yüklemek için çevirmeli düğmeleri kullanarak hızlı bir ikili kod programı çalıştırdı. Makinenin kapasitesi sınırlıydı, işlevleri daha da sınırlıydı ama tüm bunların teknolojisi onu büyülüyordu ve zihni, konu ne olursa olsun yeni bilgilere sonsuza dek susamıştı.

Toplantı sona ererken Lucan, "Herkes iyi iş çıkardı," dedi. Masanın diğer ucundaki iri, kumral saçlı savaşı Tegan'a baktı. "Eğer Rio'nun verdiği istihbarat doğruysa, bir düzineden fazla dangalağın yuvasıyla karşı karşıya olabiliriz. Orayı temizlemek için bu gece herkesin elini taşın altına koyması gerekecek."

Tegan bir süre baktı, yeşil gözleri değerli taşlar kadar sertti. "İçeri girip yuvayı çıkarmamı istiyorsan, söyle. Yapılacak. Ama yalnız çalıştığımı biliyorsun."

Lucan ters ters baktı, bakışlarının soğuk grisinde öfke kehribar renginde parlıyordu. "Yuvayı temizleyeceksin ama bunu destekle yapacaksın. Ölmek istiyorsan, bunu kendi zamanında hallet."

Birkaç uzun an boyunca savaş odası huzursuz bir sessizliğe büründü. Tegan'ın ağzı büküldü, dudakları sadece dişlerinin uçlarını ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı. Boğazından alçak sesle hırladı ama güç mücadelesini daha fazla kızıştırmadı. Bu iyi bir şeydi, çünkü Tanrı biliyordu ki iki Birinci Nesil savaşçısı gerçek bir mücadeleye girişirlerse, kolay kolay galip gelemeyeceklerdi.

Masanın etrafında toplanan diğer savaşçılar gibi Gideon da Lucan ve Tegan arasındaki husumeti biliyordu. Bu husumetin merkezinde bir kadın vardı: Tegan'ın uzun zaman önce ölmüş olan ve Tarikat'ın ilk günlerinde kendisinden alınmış olan Soydaşı Sorcha. Tegan ilkini trajik bir şekilde, onu Minion'a çeviren ve ölümden beter eden bir düşmana karşı kaybetmişti. Ama Sorcha, Tegan'ın onu asla affetmeyeceği bir merhamet eylemiyle, Lucan'ın eliyle ölmüştü.

Bu, savaşçıların çoğunun neden bir eş edinmeyi reddettiğinin acımasız ama güçlü bir hatırlatıcısıydı. Şu anda Tarikat'a hizmet edenler arasında sadece Rio ve Conlan'ın Cins Eşleri vardı. Eva ve Danika güçlü dişilerdi; öyle olmak zorundaydılar. Cins ölümsüze yakın ve öldürülmesi çok zor olsa da, ölüm her görevde bir riskti. Ve geride yas tutmak için bırakılan İrkdaşlar için endişelenmek, savaşçıların çok azının kabul etmek istediği bir sorumluluktur.

Görev dikkat dağıtıcı hiçbir şeyi izin vermedi.

Bu, Gideon'un zor yoldan öğrendiği bir ilkeydi. Ne kadar istese de geri alamayacağı bir hataydı.

Ne kadar çok Rogue'u kül ederse etsin, suçluluk duygusu onunla birlikte kaldı.

Gideon alçak sesle mırıldandığı bir lanetle düşüncelerini geçmişten çekip çıkardı ve programlama kodunun son dizesini bilgisayara girdi. Komutları çalıştıracak düğmeyi çevirdi ve bekledi.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra...

"Muhteşem!" diye haykırdı ve işlemcinin ön panelindeki kırmızı LED ışıklar dalgalı bir şekilde yanarken zafer kazanmış bir şaşkınlıkla baktı - tıpkı programının onlara talimat verdiği gibi. Savaşçıların hepsi ona farklı ifadelerle baktı, şaşkınlıktan zihinsel sağlığı için olası endişeye kadar her şey. "Şuna bakar mısınız? Bu çok güzel bir şey."

Gözlerinin önünde gerçekleşen teknolojik mucizeyi görmeleri için işlemciyi masanın üzerinde döndürdü. Kimse tepki vermeyince Gideon inanılması güç bir kahkaha attı. "Hadi ama, bu olağanüstü. Bu lanet olası bir gelecek."

Dante masanın karşısındaki koltuğundan sırtıttı. "Tam da ihtiyacımız olan şey, Gid. Işıklı bir ekmek kutusu."

"Bu ekmek kutusu henüz piyasaya sürülmemiş bir masaüstü bilgisayar." Herkesin içindeki kartları ve devreleri görebilmesi için metal kapağı çıkardı. "8 bit işlemci ve 256 bayt bellekten bahsediyoruz, hepsi bu kompakt tasarımda."

Masanın daha aşağısından Rio sandalyesindeki rahat uzanışından kalktı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. İnişli çıkışlı İspanyol aksanında mizah vardı. "Üzerinde *Pong* oynayabilir miyiz?" O ve Dante kıkırdadı. Bir süre sonra Con bile katıldı.

Gideon onlara, "Bir gün teknolojinin yapacaklarına hayran kalacaksınız," dedi, heyecanını azaltmalarına izin vermeyerek. Ne kadar büyük bir inek olursa olsun. Yıllar önce, diğer şeylerin yanı sıra yerleşkenin güvenlik ve gözetim sistemlerinin çoğunu çalıştıran ana bilgisayarlardan oluşan bir kontrol merkezi kurmaya başladığı bitişikteki dolap benzeri bir odayı işaret etti. "Buzdolabı büyüklüğündeki işlemcilerle dolu o odanın, küçük bir şehri ayakta tutmaya yetecek kadar bilgisayar gücüne sahip gerçek bir teknoloji laboratuvarı olacağı günü hayal edebiliyorum."

"Tamam, güzel. Sen ne dersen," diye yanıtladı Dante. Geniş ağzı kıvrıldı. "Ama bu arada *Pong* yok mu?"

Gideon ona tek parmakla selam verdi ve kendine rağmen gülümsedi. "Otuzbirciler. Bir avuç umutsuz serseri."

Lucan boğazını temizledi ve toplantıyı tekrar rayına oturttu. "Devriyeleri artırmaya başlamamız gerekiyor. Boston'ı haydutlardan tamamen temizlemekten daha iyi bir şey istemem ama bu da diğer şehirlerin temizlenmesini gerektiriyor. Er ya da geç, işler böyle gitmeye devam ederse, seçeneklerimizi değerlendirmemiz gerekecek."

"Ne diyorsun Lucan?" Rio sordu. "Yeni üyeler getirmekten mi bahsediyorsun?"

Belirsiz bir şekilde başını salladı. "Bir noktada kötü bir fikir olmayabilir."

"Tarikat sekiz kişiyle başladı," dedi Tegan. "Uzun süredir altıda sabit kaldık."

"Evet," diye onayladı Lucan. "Ama dışarıda işlerin hiç de iyiye gitmediği kesin. Uzun vadede sekiz kişiden fazlasına ihtiyacımız olabilir."

Conlan dirseklerini masanın kenarına dayadı ve kendisiyle birlikte oturan herkese bir bakış gönderdi. "Sanırım en iyi aday olabilecek birini tanıyorum. Sibiry doğumlu. Genç ama sağlam biri. Onunla konuşmaya değer olabilir."

Lucan homurdandı. "Bunu aklımda tutacağım. Şu anda önceliğimiz evdeki işleri halletmek. Dün gece altı haydut kül oldu ve hedefimizdeki bir başka yuva da başlamak için iyi bir yer."

"İyi, evet," diye araya girdi Gideon. "Ama benim hoşuma gidecek kadar değil."

Rio alçak bir ıslık çaldı. "Zekandan daha keskin olan tek şey, amigo, serserilere olan nefretin. Eğer bir gün düşersem, kendimi senin kılıcının ucunda bulmak istemem."

Gideon bu gözlemi, yoldaşına sert bir bakış atmaktan başka bir şeyle onaylamadı. Türlerinin hastalıklı üyelerini ortadan kaldırma ihtiyacının derinliğini inkâr edemezdi. Düşmanlığı yaklaşık iki yüzyıl öncesine dayanıyordu. Londra'daki başlangıcına kadar.

Dante masanın karşısından ona spekülatif bir şekilde baktı. "Dün gece öldürdüğün dangalakları da sayarsak, bu senin için kaç öldürme eder Gid?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı birkaç yüz."

Gideon içten içe hızlı bir çetele tuttu: 1898'de Boston'a geldiğinden beri iki yüz yetmiş sekiz. Aralarında küçük kardeşlerini katleden üç kişinin de bulunduğu kırk altı haydut daha onun kılıcının ucunda kellesini kaybetmişti.

Artık çocukların yüzlerini hayal edemiyor ya da kahkahalarını duyamıyordu. Ama öldürüldükleri gece onları yanan ahırdan çıkarmak için umutsuzca çabalarken çıkan yangının külünün tadını hâlâ alabiliyordu. Gideon o zamandan beri suçluluk duygusunu bastırmak için haydutları avlıyordu. Onları korumakta başarısız olduğu için küçük de olsa bir kefaret bulmaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar mı?

Yaklaşamadı bile.

Bölüm 5

Savannah Allston'daki dairesinden üniversite kampüsüne giden T'ye bindi, hâlâ sersemlemişti ve kahveye şiddetle ihtiyacı vardı. En hafif deyimıyla huzursuz bir gece uykusu çekmişti. Çok fazla rahatsız edici rüya görmüştü. O lanet kılıca dokunarak tanık olduğu şeyden sonra kafasında dönen çok fazla rahatsız edici soru vardı. Gecenin büyük bölümünde uyanık olmaktan çok uyanıktı.

Rachel'ın Profesör Keaton'la randevusundan eve hiç dönmemiş olması da işe yaramamıştı. Tabii ki niyeti buydu. Dün de aynı şeyi söylememiş miydi? Yine de Savannah sıkışık küçük dairesinin yatak odasında uyanık yatmış, oda arkadaşının dönmesini bekliyordu. Rachel'ın Profesör Keaton gibi bir adamla boyundan büyük işlere kalkışmasından endişeleniyordu. Ya da onun durumunda, kız öğrencilerin büyük bir kısmıyla.

Savannah arkadaşının incindiğini görmek istemiyordu. Güvendiği biri tarafından oyuna getirilmenin nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordu ve bu asla tekrar etmemeyi umduğu bir dersti. Ayrıca Rachel muhtemelen Savannah'nın endişesine gülüp geçecekti. Savannah'nın hayatı boyunca başka insanlardan da duyduğu gibi, ona anne kuzusu -yaşına göre fazla çekingen ve ciddi- diyecekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir yanı Rachel'ın özgür ruhunu biraz kıskanıyordu. Savannah bütün gece endişelenip dururken, Rachel muhtemelen Profesör Keaton'la harika vakit geçiriyordu. Düzeltme: *Bill*, diye gözlerini devirerek düzeltti, oda arkadaşının Profesör Keaton'ın adını tutkuyla haykırdığını hayal etmemeye çalışıyordu.

Tanrım, ikisinin birlikte çıplak olarak çekilmiş -tamamen istenmeyen- zihinsel fotoğrafı olmadan bugün dersi nasıl atlatacaktı?

Savannah Commonwealth Bulvarı'ndaki üniversite kampüsünün köşesini dönmüş, hâlâ tüm bunların olası garipliğini düşünüyordu ki, Sanat Tarihi binasının önünde ışıkları yanıp sönen polis araçları ve park etmiş bir ambulansın görüntüsü onu durdurdu. Bir çift

muhabirler ve bir kamera ekibi bir haber minibüsünden atlayarak dışarıda toplanan kalabalığın arasından ilerledi.

Ne oluyor?

Aceleyle oraya doğru koştu, boğazında ağır bir korku yükseliyordu. "Neler oluyor?" diye sordu izleyicilerin arkasındaki bir öğrenci arkadaşına.

"Birisi dün gece geç saatlerde Sanat Tarihi profesörlerinden birine ofisinde saldırmış. Görünüşe göre gerçekten kötü durumda."

"En azından hayatta," diye ekledi bir başkası. "Onunla birlikte olan öğrenci için söyleyebileceğinizden çok daha fazlası."

Savannah'nın kalbi taş gibi soğuk bir şekilde midesine indi. "Bir öğrenci mi?" *Hayır, Rachel değil. Rachel olamazdı.* "Kim o?"

Cevap yakınlardaki bir başka kişiden geldi. "Birinci sınıf Eski Eserler dersindeki bir kız. Söylentiye göre, olay patlak verdiğinde ofisinde küçük bir ders dışı etkinlik yapıyorlarmış."

Savannah daha hareket halinde olduğunu fark etmeden ayakları altından kayarak onu binanın girişine doğru götürüyordu. Dışarıda büyüyen kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışan polislerden ve üniversite görevlilerinden kaçarak içeri koştu.

Merdiven boşluğuna doğru koşarken polis memurlarından biri ona, "Bayan, şu anda binaya kimsenin girmesine izin yok," diye seslendi. Emri duymazdan gelerek üç kat merdiveni olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı ve koridordan Profesör Keaton'ın ofisine doğru koşmaya başladı.

Birkaç dakika önce geldiğini gördüğü haber ekibi koridorda geziniyor, polis ve sağlık görevlileri açık kapının hemen içinde çalışırken kameralar kayıttaydı. Yaklaştığında, koridora bir sedye getirilmiş ve ambulans görevlilerinden biri tarafından bir hastaya müdahale ediliyordu.

Profesör Keaton sedyeyle asansöre doğru itilirken baygın yatıyordu, yüzü ve boynu kan içindeydi, derisi çenesine kadar örten battaniyenin üzerinde bembeyazdı. Keaton hastaneye götürülürken Savannah şok içinde hareketsiz duruyordu.

"Geliyor!" diye bağırdı arkasından sert bir Boston aksanı. Sarsılarak kendine geldi ve profesörün odasından bir sedye daha çıkarılırken bir adım kenara çekildi.

Bu hastayla ilgilenen hiçbir sağlık görevlisi yoktu. Acil müdahale ekiplerinin sedyeyi koridora taşıyıp ikinci asansör sırasına doğru acelesiz bir yürüyüşe başlamalarında hiçbir aciliyet yoktu. Savannah

boğazında fokurdayan boğuk çığlığı bastırmak için elini ağzına götürdü.

Oh, Rachel. Hayır.

Minyon vücudu koyu kırmızı lekelerle benek benek olmuş bir çarşafla tamamen örtülmüştü. Kollarından biri örtünün altından kayarak sedyenin kenarına sarkmıştı. Savannah sessiz bir kederle baktı, bakışlarını o cansız elden ve Rachel'in bileğinde toplanmış, kanıyla yapış yapış olmuş bir düzineden fazla bilezikten ayıramadı.

İnançsızlık ve dehşet içinde sersemleyen Savannah profesörün ofisine tökezleyerek girdi, midesi kendi üzerine katlanıyordu.

"Herkes dışarı çıksın!" diye emretti içeride çalışan polis dedektiflerinden biri. Öne doğru yığılan Savannah'nın omzuna bir elini koydu ve kahvaltısını kaybetmemeye çalışarak orta kısmını tuttu. "Bayan, hemen gitmeniz gerekiyor. Burası bir suç mahalli."

"O benim oda arkadaşımdı," diye mırıldandı Savannah, gözyaşları onu boğuyordu. Profesör Keaton'ın masasının ve kanepesinin yanındaki duvara sıçrayan kanı görünce mide bulantısı arttı. "Biri bunu neden yapsın? Onu neden öldürsünler?"

"Biz de burada bunu bulmaya çalışıyoruz," dedi polis, sesi daha sempatik bir tona bürünerek. "Arkadaşınız için üzgünüm, ama şimdi işimizi yapmamıza izin vermeniz gerekiyor. Oda arkadaşınızı en son ne zaman gördüğünüz hakkında sizinle konuşmak istiyorum, lütfen dışarıda bekleyin."

O konuşurken, haber ekibi kameralarıyla içeri dalmak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyor gibiydi. Muhabir, Savannah ile memurun arasına girerek mikrofonunu dedektife doğru itti. "Burada ne olduğuna dair bir ipucunuz var mı? Rastgele bir hırsızlık mıydı? Soygun mu? Yoksa bir tür kişisel saldırı mı? Kampüs, öğrencilerinin ve öğretim üyelerinin güvenliği için endişelenmeli mi?"

Polis gözlerini mikrofonlu akbabaya dikti ve sinirli bir iç geçirdi. "Şu anda başka kimsenin tehlikede olduğuna inanmak için bir nedenimiz yok. Zorla girildiğine dair bir işaret ya da bu ofiste yaşananların ötesinde bir boğuşmaya dair bariz bir kanıt yok. Herhangi bir şey çalınmış gibi görünmese de, olay yerini tam olarak inceleme ve işleme şansımız olana kadar hırsızlığı bir neden olarak göz ardı edemeyiz. "

Savannah daha fazla dinleyemedi. Keaton'ın ofisinden çıkıp kendisinin, Rachel'in ve diğer öğrencilerin yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce çalıştıkları bitişikteki çalışma laboratuvarına girdi. Yere düştü.

Rachel'ın cinayeti ve Profesör Keaton'ın kıl payı kurtuluşu hakkındaki tartışma kan sıçramış ofiste devam ederken kendini bedeninin dışında hissederek çalışma masalarından birindeki sandalyeye oturdu.

Savannah'nın bakışları laboratuvar masalarının üzerine yığılmış referans malzemelerinin üzerinde amaçsızca dolaştı, sonra arşiv deposuna yöneldi. Kapı ardına kadar açıktı ama içeride polis ya da üniversite görevlisi yoktu.

Ayağa kalktı ve uyuşuk bir şekilde yaklaşarak karanlık odaya girdi. Oda.

Ve Hatta aracılığıyla onu sis . Şok ve Keder, o fark etti bir şeylerin doğru olmadığını hemen anladı. "Burada değil."

Döndü, ani bir adrenalın dalgası onu neredeyse koşarak Profesör Keaton'ın ofisine geri gönderdi. Dağınık masanın ve yıpranmış kanepenin ötesine bakarak odada hızlı bir görsel arama yaptı. Bütün o kanın ötesine.

"Gitti." Polis memurları ve haber ekibi sustu, herkes dönüp ona bakmaya başladı. "Dün gece buradan bir şey alınmış."

~ ~ ~

Eva yine yerleşkenin mutfağındaki duman alarmını çalıştırmıştı.

Tiz bip sesi, mekandaki tüm savaşçıların lanet olası şeyi kapatmak için tam gaz koşmasına neden oldu.

Gideon yeni takıntısı olan mikrobilgisayar üzerindeki sabah çalışmasını bıraktı ve yeraltı karargâhının yılan gibi kıvrılan koridorundan, biyolojik olarak içinden çıkan her şeyi yiyebilen tek iki sakin olan Eva ve Danika için özel olarak kurulan mutfağa doğru hızlı adımlarla ilerledi. Ocağa sıra Rio'nun Cins Arkadaşı'na geldiğinde bu bile tartışmalıydı.

İspanyol, Gideon oraya varmadan birkaç saniye önce mutfağa gelmişti. Rio alarmı susturmuştu ve Eva'yı şefkatle kucaklıyor, Eva olanlar için bahaneler uydurmaya çalışırken iyi huylu bir şekilde kıkırdıyordu.

Lucan, Dante ve Tegan başlarını sallayıp işlerine dönerken, "Sadece haberlerde bir şey izlemek için bir dakikalığına arkamı döndüm," diye itiraz etti ve elini tezgahın üzerindeki küçük televizyona doğru salladı.

yapıyorlardı. Conlan kaldı ve yanında duran, gülümsemesini elinin arkasına saklamaya çalışan arkadaşı Danika'ya sarılmak için yanına gitti.

"Ayrıca," diye devam etti Eva, "bu sefer sadece biraz duman vardı. Yemin ederim o alarm benden nefret ediyor."

Rio kahkahalar arasında, "Sorun değil bebeğim," dedi. "Yemek yapmak hiçbir zaman senin en iyi özelliğin olmadı. İyi tarafından bak, en azından kimse yaralanmadı."

Gideon alaycı bir ifadeyle, "Bunu kahvaltılarına söyle," dedi. Yanmış yumurta ve sosis tavasını ocaktan aldı ve pisliği çöpe attı.

Televizyonun önünden geçerken, tüylü, kalın kirpiklerle çevrili bir çift çikolata kahverengisi geyik gözü dikkatini çekti. Genç kadın yerel üniversitelerden birinin önünde röportaj yapıyordu. Kısa siyah bukleler yüzünü çevreliyordu; sevimli, nazik bir yüzdü bu. Yumuşak hatları, dokunulduğunda kadife kadar yumuşak görünen pürüzsüz kahve-krem teninin mükemmel ovalini süslüyordu.

Ama genç güzelin ağzı gergindi, iki yanında stres çizgileri vardı. Ve şimdi Gideon daha yakından baktığı için, o güzel koyu renk gözlerde yaşlar biriktiğini fark etti.

Haber muhabiri mikrofonu yüzüne doğru tutarak, "Kayıp olduğunu söylediğiniz eser hakkında daha fazla bilgi verin," diye ısrar etti.

"Bu bir kılıç," diye cevap verdi, kelimeleri biraz titreten titremesine rağmen güzel yüzüne uygun bir sesle. "Çok eski bir kılıç."

"Doğru," dedi muhabir. "Ve bu kılıcı daha dün Profesör Keaton'ın sınıfında gördüğünüzden emin olduğunuzu söylüyorsunuz?"

"Bu da ne demek oluyor?" Gideon bakışlarını genç kadına dikerek sordu.

Danika, "Birisi dün gece üniversitede bir profesöre saldırmış," diye açıkladı. "Mass General'a götürüldü, durumu kritik ama stabil. Yanında bulunan öğrenci öldürüldü. Görünüşe göre kötü giden bir soygun olduğundan şüpheleniyorlar."

Gideon onaylarcasına homurdandı ve röportaj yapılan öğrencinin bu durumla ne ilgisi olduğunu merak etti.

"Kılıç, yakın zamanda üniversiteye bağışlanan Kolonyal dönem mobilyaları ve sanat eserleri koleksiyonunun bir parçasıydı," dedi muhabire. "En azından koleksiyonun bir parçası olduğuna inanıyorum. Her neyse, şimdi kayıp. Anladığım kadarıyla kayıp olan tek şey o."

"Uh, huh. İzleyicilerimiz için kılıcın neye benzediğini tarif edebilir misiniz?"

"İngiliz. On yedinci yüzyılın ortaları," diye yanıtladı kesin bir ifadeyle. "Sapına işlenmiş bir kartal ya da şahin var."

Gideon dondu kaldı, kanı damarlarında aniden soğuk akmaya başladı.

"Kabzasında bir yakut var," diye devam etti genç kadın, "oymalı çelik pençelerle yerinde tutuluyor."

Ah, Tanrım.

Gideon orada öylece durdu, beynine kazınan sözcükler karşısında hareketsiz kalmıştı.

Bu öğrencinin tarif ettiği silahı çok iyi biliyordu.

O kılıcı çok uzun zaman önce elinde tutmuştu. İkiz kardeşlerinin öldürüldüğü gece ortadan kaybolmuştu; Gideon Darkhaven'dan uzaktayken onları kılıçla katleden haydutlar tarafından alındığını tahmin ediyordu. Olması gerektiği gibi onları korumak için orada değildi.

Kılıcı bir daha göreceğini hiç düşünmemişti, görmek de istememişti. O gecedен sonra olmaz.

Sonunun burada, Boston'da olacağını hiç düşünmemişti. Ne zamandır? Kime aitti?

Daha da önemlisi, kim onu uğruna cinayet işleyecek kadar çok ister ki?

Bu sorulara cevap bulma ihtiyacı damarlarını ateşle yaktı.

Daha fazlasını bilmeliydi.

Gideon televizyon ekranında güzel kızı izlerken, aramaya nereden başlayacağını çok iyi biliyordu.

Bölüm 6

"Bugünün son iadesi Bayan Kennefick." Savannah kasadaki kartı Carrie adında toplumdan dışlanmış bir kızla ilgili yeni çıkan popüler bir korku romanının arkasına yerleştirdi. Maine'de yaşayan ve bir tür korkutucu güce sahip olan hayali liseli kıza sempati duyarak kitaba baktı. Yarı yarıya romanı kendisi imzalamak istedi. Günü zaten yeterince korkunç geçmemiş olsaydı belki de imzalardı.

Amiri yaşlı Bayan Kennefick, Savannah'nın bu gece izin almasını teklif etmişti ama üzücü gerçek şuydu ki Savannah'nın yapmak isteyeceği son şey, evinde tek başına gereğinden fazla zaman geçirmektir. Kütüphanedeki akşam vardiyası üniversitede olanlardan uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

Rachel ölmüştü. Tanrım, Savannah buna inanmakta güçlük çekiyordu. Arkadaşının ve Profesör Keaton'ın bilinmeyen bir saldırgan tarafından saldırıya uğradığı düşüncesi midesini bulandırdı. Gözleri yaşlarla doldu ama onları tuttu. Kederine ve şokuna yenik düşmesine izin veremezdi. Bu gece iki kez kitap iade masasından kalkmak zorunda kalmış, hıçkırıklar boğazını parçalamadan önce ancak tuvalete gidebilmişti.

Vardiyasının kalan kırk dakikasını bir daha kaybetmeden atlatabilirse, bu bir mucize olacaktı.

"Her şey hazır mı canım?" Bayan Kennefick düzgün gri topuzunu sıvazladı, ardından aynı renkteki hırkasını düzelterek işlem odasındaki masasından kalktı.

"Her şey hazır," dedi Savannah, *Carrie*'nin yıpranmış kopyasını o akşam iade ettiği diğer kitaplarla birlikte tekerlekli kitap arabasına koyarken.

"Pekâlâ." Yaşlı kadın arabayı aldı ve Savannah onu durduramadan götürmeye başladı. "Bu gece daha fazla beklemenin anlamı yok, canım. Ben gidip şu iadeleri rafa kaldırayım. Çıkarken kapıyı arkandan kilitler misin?"

"Ama Bayan Kennefick, gerçekten umurumda değil--"

Kadın el sallayarak onu başından savdı ve arabanın üzerinde kamburlaşarak yoluna devam etti, sıkıcı etekli arkası ve yumuşak tabanlı ayakkabıları kütüphane koridorunun sessiz labirentine çekildi.

Savannah duvardaki saate baktı ve saniye ibresinin yavaşça ilerleyişini izledi. Orada yapacak başka bir şey aradı ama bunun kendisini kütüphanenin dışında bekleyen gerçekliğe dönmek için bir bahane olduğunu biliyordu. Bu fırsattan yararlanarak Bayan Kennefick'in kalemlliğini ve ataçlığını düzenledi, hatta o kadar ileri gitti ki uzun kollu balıkçı yaka kazağının kenarını kullanarak amirinin masasının tertemiz yüzeyinde var olmayan tozları süpürdü.

Savannah patron dosyalarını düzeltmekle meşgulken ensesindeki ince tüylerin tuhaf bir farkındalık hissiyle kalktığını hissetti. Tuhaf ve tedirgin edici bir sıcaklık tenine yayıldı.

Dışarıda kütüphanenin doğumhanesinde biri vardı.

Bitişik oda sessiz olmasına rağmen, dosya çekmecesini kapattı ve araştırmak için dışarı çıktı.

Orada biri vardı, tamam.

Adam odanın ortasında durmuş, yüzü ona dönük, uzun siyah bir trençkot, siyah pantolon ve siyah, kalın tabanlı botlar giymişti. Görünüşüne bakılırsa bir serseriydi. Çok iri bir serseri.

Tanrım, adam bir buçuk metre boyunda ve sağlam kaslara sahip olmalıydı. Bu da onu orada sessiz bir meditasyon halinde durmuş, kalın, diken gibi kesilmiş sarı saçlarıyla dolu başını geniş omuzlarının üzerine yatırmış, süslü panellerle kaplı, ortaçağ tarzı odanın etrafını 360 derece çevreleyen duvar resimlerini incelerken bulmayı daha da uyumsuz hale getiriyordu.

Savannah temkinli ama meraklı adımlarla ona doğru yürüdü. "Kütüphane yakında kapanacak. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Yavaşça dönüp ona baktı ve vay canına....

Punk tanımını giyim tarzına uyuyor olabilirdi ama burada bitiyordu. Yakışıklıydı, korkunç derecede yakışıklıydı. Altın sarısı saçlarının altında, geniş kaşları ve köşeli elmacık kemikleri, Boston Halk Kütüphanesi'ndeki Abbey Odası'nın ortasında durmaktansa bir sinema perdesine daha çok yakışacak kare kesimli bir çeneyle birleşiyordu.

"Sadece bakıyordum," dedi uzun bir süre sonra, kalın sesinde Britanya'ya özgü bir tını vardı.

Ve artık sanata bakmasa da bakmaya devam ediyordu. Delici mavi gözleri kızın bakışlarıyla buluştu ve öyle keskin ve soğukkanlıydı ki kızla ilgili her şeyi bir anda okuyup işliyor gibiydi.

Savannah'nın teni adamın ilgisi altında daha da gerginleşti ve fildişi rengi balıkçı yakasının yumuşak örgüsü boğazına ve göğüslerine zımpara kâğıdı gibi geldi. Kendini çok sıcak hissediyordu, çok fark edilmişti ve karşısındaki bu yabancıнын büyüklüğünün ve erkeksiliğinin çok farkındaydı.

Bu adama tepki olarak merkezi sinir sisteminde meydana gelen garip kaosa rağmen sakin ve profesyonel bir hava yansıtmaya çalıştı. Adamın dikkatinden kaçmak için yanına yaklaşarak, yüzyılın başında Edwin Austin Abbey adlı sanatçı tarafından kütüphane için yapılmış, Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'ni tasvir eden on beş orijinal eserden oluşan seriye baktı. "Peki, hangisiyle daha çok ilgileniyorsun? Abbey'nin eserleri mi, yoksa Arthur efsaneleri mi?"

Şimdi onun bakışlarını takip ediyordu. "Ben her şeyle ilgilenirim. *Zihin doldurulacak bir kap değil, tutuşturulacak bir ateştir.*"

Savannah ifadeyi hatırladı, daha önce sınıfta bir yerde duyduğunu biliyordu. "Plutarkhos mu?" diye tahmin etti.

Yanında duran, serseri olmayan muhteşem kızın yan yan sırtışıyla ödüllendirildi. "Anladığım kadarıyla felsefe öğrencisisin."

"En güçlü olduğum ders değil ama derslerimin çoğunda başarılı oluyorum."

Sanki zihinsel olarak onun lehine bir puan kazanmış gibi gülümsemesi biraz buruştu. Güzel bir gülümsemesi vardı. Düz beyaz dişleri dolgun, gür dudaklarla çerçevelenmişti ve bu da nabzının biraz atmasına neden oluyordu. Ve o İngiliz aksanı da kalp atışlarına komik şeyler yapıyordu. "Dur tahmin edeyim," dedi, onu yine o sinir bozucu şekilde inceleyerek. "Wellesley mi? Ya da belki Radcliffe?"

İki prestijli, özel kadın kolejinden bahsedilince başını salladı. "BU. Sanat Tarihi programında birinci sınıf öğrencisiyim."

"Sanat Tarihi. Alışılmadık bir seçim. Bugünlerde üniversitelerin çoğu yüksek fiyatlı doktorlar ve avukatlar yetiştiriyor. Ya da geleceğin Einstein'ları olmayı uman matematik dehası çocuklar."

Savannah omuz silkti. "Sanırım geçmişle daha barışık olduğumu söyleyebilirsiniz."

Normalde bu yüzde yüz doğru olurdu. Ama son zamanlarda değil. Dün kılıcın geçmişinde gördüklerinden sonra değil. Şimdi, zamanda geriye gidebilmeyi ve ona bunu gösteren dokunuşu geri alabilmeyi diliyordu.

Geçmişte bir çift genç çocuğa yaşatılan dehşeti. Bıçağın tarihinde tanık olduğu diğer dehşeti de inkâr edebilmeyi diledi - en karanlık türden kurgular dışında var olması mümkün olmayan canavarlar.

Keşke Rachel'ın ona Profesör Keaton'la randevusundan bahsettiği ana geri dönebilseydi de onu gitmemesi için uyarabilseydi.

Şu anda, son zamanlarda olanlardan sonra, Savannah geçmişte hiçbir teselli bulamıyordu.

"Ben Gideon, bu arada." Derin, zengin ses onu şimdiki zamana geri çekti, bir yabancı tarafından bile sunulsa hoş bir yaşam çizgisi. Adam elini uzattı ama kız elini tutacak cesareti kendinde bulamadı.

"Savannah," dedi sessizce, çıplak ellerini arkasında kavuşturarak, yeteneği canlılar üzerinde işe yaramasa da ona uzanma isteğine karşı koydu. Ona dokunma fikri hem zorlayıcı hem de tedirgin ediciydi. Sanki onu bir şekilde tanıyor olmalıydı, belki kütüphanede ya da şehirde bir yerlerde görmüştü ama onu daha önce orada hiç görmediğinden emindi. "İnsanlar genellikle kütüphanenin bu bölümünde çok fazla zaman geçirmezler. Bates Okuma Odası ve Sargent Salonu müşteriler arasında daha popülerdir."

Kadın saçmalıyordu ama adam bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. O büyüleyici mavi gözler onu izliyor, inceliyordu. Onun söylediği ve yaptığı her şeyi analiz eden zihninin mekanizmasını neredeyse hissedebiliyordu. Bir şeyler arıyordu.

"Peki ya sen Savannah?" "Ben mi?"

"En sevdiğin oda hangisi?"

"Ah." Gergin bir kahkaha attı, onun yanında kendini aptal gibi hissediyordu, alışık olmadığı bir duyguydu bu. Sanki aldığı eğitimlerin hiçbiri onu onun gibi biriyle karşılaşmaya hazırlayamamış gibi. Bunu düşünmek delilikti. Hiçbir mantıksal anlamı yoktu. Ama yine de hissetmişti. Bu adam - Gideon, diye düşündü, ismi zihninde test ederek - aynı anda hem yaşsız hem de bir şekilde kadim görünüyordu. Hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını söyleyen bir güvenle kendini tutuyordu. "Bu oda benim favorim," diye mırıldandı usulca. "Kahraman hikâyelerini hep sevmişimdir."

Ağzı buruştu. "Ejderha öldüren adamlar mı? Kuledeki prensesi kurtaran?"

Savannah ona ters bir bakış fırlattı. "Hayır, bedeli ne olursa olsun peşinden gitmekten korkmayan birinin hakikat arayışı."

Çenesini hafifçe kaldırarak onun savuşturmasını onayladı. "Tehlikeli Koltuk'u riske atmak anlamına gelse bile mi?"

Birlikte, Arthur efsanesinin o bölümünü tasvir eden panele, Yuvarlak Masa'daki sandalyeye baktılar; Kutsal Kase'yi aramaya layık olmadığını kanıtlayan herkes için ölüm anlamına geliyordu.

Savannah, bakışları tepesindeki tabloya sabitlenmiş olmasına rağmen Gideon'un onu incelediğini hissedebiliyordu. Ona fark ettiğinden daha yakın olan iri bedeninin sıcaklığı giysilerini yakıyor, tenine işliyor gibiydi. Aralarındaki saniyeler uzadıkça nabızı biraz daha hızlandı.

"Birinci sınıf öğrencisi," dedi bir süre sonra, ses tonunda tuhaf bir dalgınlık vardı. "Bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim."

"Birkaç ay sonra on dokuz olacağım," diye cevap verdi, açıklanamaz bir şekilde savunmaya geçerek. "Neden? Kaç yaşında olduğumu sanıyordun? Sen kaç yaşındasın?"

Başını yavaşça salladı. Sonra bakışlarını çevirip yanındaki kadına baktı. "Gitmeliyim. Dediğin gibi, kütüphane kapanıyor. Seni işinden alıkoymak istemem."

"Biraz daha kalmak istersen sorun değil. Sizi bir on beş dakika daha dışarı atmam gerekmeyecek, o zamana kadar sanatın tadını çıkarmaktan çekinmeyin." Sör Galahad'ın ya onurunu onaylayacak ya da sonunu getirecek olan sandalyeye götürülüşüne son bir kez baktı ve Plutarkhos'un bir başka sözünü tekrarlamaktan kendini alamadı: *"Resim sessiz şiiirdir, şiiir ise konuşan resimdir."*

Gideon'un cevap veren gülümsemesi dizlerini altından çekmekle tehdit etti. "Gerçekten de öyle Savannah. Gerçekten de öyle."

O da gülümsemesini engelleyemedi. Ve bütün gün boyunca ilk kez kendini rahatlamış hissetti. Mutlu hissetti. Ne kadar tuhaf görünse de umutlu hissetti. Kederle ağırlaşmamış, şok ve kafa karışıklığıyla uyuşmamıştı.

Tek gereken bir yabancıyla tesadüfen karşılaşmak, beklenmedik bir sohbetti. Neler yaşadığına dair hiçbir fikri olmayan birinden gelen birkaç dakikalık nezaket. Bir hevesle işyerine giren ve hayatının en kötü gününü sadece içinde bulunarak daha az korkunç hale getiren biri.

"Memnun oldum, Gideon."

"Aynı şekilde, Savannah."

Bu kez elini uzatan oydu. Adam elini tutmakta tereddüt etmedi. Beklediği gibi, adamın eli sıcak ve güçlüydü, uzun parmakları kadınınkini kolayca kavradı. Teması kestiklerinde, onun da kendisiyle aynı farkındalık sarsıntısını hissedip hissetmediğini merak etti. Tanrım, aralarındaki kısa bağlantı hafif bir elektrik akımı gibi içinden geçti, ısı ve enerji damarlarında zonkladı.

Ve onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler olduğu gerçeğinden kaçamadı...

"Gitmeliyim," dedi bu gece ikinci kez. Onun bu kadar çabuk gitmesini istemiyordu ama kalmasını da isteyemezdi. İsteyebilir miydi?

"Belki bir ara tekrar görüşürüz," diye ağzından kaçırdı, içgüdüünün beynini ele geçirmesine izin verecek kadar kötü bir duyguya kapılmadan önce.

Uzun bir süre ona baktı ama herhangi bir yanıt vermedi.

Sonra, onu ilk gördüğü andaki gizemli hali gibi, arkasını döndü ve kapıdan çıkıp bekleyen geceye doğru yürüdü.

~ ~ ~

Gideon, Savannah birkaç dakika sonra binadan çıkana kadar kütüphanenin çatı köşesinde bir çirkin yaratık gibi çömelmiş bekledi.

Söylediği gibi gitmek niyetindeydi. Onunla sadece birkaç dakika konuştuğundan sonra -on sekiz yaşında bir üniversite birinci sınıf öğrencisi olduğunu öğrendikten sonra- o lanet kılıcın sahibi hakkında daha fazla bilgi edinme arayışının parlak, masum bir genç kadını dahil etmeden ortaya çıkması gerektiğine karar vermişti.

Savannah'yı bilgi için kullanamazdı. Onu hiçbir şey için kullanamazdı.

Ve kesinlikle onun iş yerinin etrafında dolanmasına, kütüphaneden T istasyonuna giderken onu bir çatıdan diğerine gizli bir sessizlikle takip etmesine gerek yoktu. Ama kendi kendine, gizli tehlikelerle dolu bir şehirde savunmasız bir kadını evine sağ salım dönerken görmenin bir ihtiyaç olduğunu söyleyerek yaptığı da buydu.

Gerçekte ne olduğu hakkında bir fikri olsaydı, onu haklı olarak bu tehlikeler arasında sayabileceğini boş verin.

Gideon cadde seviyesine sıçrayarak onun biraz gerisinden istasyona girdi. Başka bir arabaya bindi ve yolculuk boyunca rahatsız edilmediğinden emin olmak için kalabalığın arasından onu izledi. Kadın Aşağı Allston'da indiğinde, onu takip ederek Walbridge adlı bir ara sokaktaki beş katlı mütevazı bir tuğla apartmana kadar izledi. İkinci kattaki perdeli bir pencerenin arkasında bir ışık yandı.

Bir buçuk saat sonra Savannah'nın apartman ışığının loş parıltısı sönene kadar yolun karşısındaki gölgelerde plansız bir şekilde nöbet tutarak biraz daha bekledi.

Sonra evi ve savaş alanı olan karanlığa geri döndü.

Bölüm 7

Sanat Tarihi dersi ertesi gün iptal edildi tabii ki.

Bölüm binası sessizdi, bugün içeride öğrenci yoktu. Sadece profesörler ofislerinde özel olarak çalışıyorlardı. Kampüsteki söylentilere göre Profesör Keaton'ın tamamen iyileşmesi bekleniyordu. Hâlâ hastanedeydi ama profesörlerden biri Keaton'ın birkaç hafta içinde taburcu olup işinin başına dönebileceğini söylemişti. Tüm bu korkunç durumdan çıkan tek iyi haber buydu.

Savannah sadece Rachel'in da bu kadar şanslı olmasını diledi.

Savannah'yı o sabah, katılması gereken bir ders olmamasına rağmen Sanat Tarihi bölümüne geri getiren şey arkadaşının ölümüydü. Binanın içine süzüldü, açıklanamaz bir şekilde korkunç suç mahalline çekildi.

Rachel ve Profesör Keaton neden saldırıya uğramıştı? Ve tarafından Kimi?

Antika kılıcın değerli olduğu kesindi, ancak bu değer böyle iğrenç, ölümcül bir saldırıya gerekçe olabilir mi?

Savannah binanın ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanırken kendini biraz kendi Tehlikeli Koltuk'una doğru ilerliyormuş, hazırlıklı ya da yüzleşmeye hazır olduğundan emin olmadığı bir gerçeğin peşindeymiş gibi hissediyordu.

Polis dedektifleri çoktan gitmiş, barikatlar ve bantlar olay yerinden kaldırılmıştı. Yine de Profesör Keaton'ın koridorun sonundaki ofis kapısına yaklaşırken orada olmak bile Savannah'nın damarlarında bir ürperti yaratmıştı. Ama odayı tekrar görmesi gerekiyordu. İçeride gözden kaçırdığı bir şey bulmayı, ne olduğunu ve neden olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey bulmayı umuyordu.

Keaton'ın ofisinin kapısı kapalı ve kilitliydi. Yandaki arşiv ve çalışma odası da öyle.

Kahretsin.

Savannah kapı kolunu salladı ama işe yaramadı. Kilitleri aşmak mümkün değildi. Tabii alt kata inip bölüm profesörlerinden birini içeri girmesi için ikna etmeye çalışmak istemiyorsa.

Yalan söylemekten ve manipölasyondan kaçınmayı alışkanlık haline getirmiş olsa da, zihni odalara girmesini sağlayabilecek bir dizi bahane üzerinde çalışmaya başladı. Başka bir sınıfa ait kitaplarından birini yanlışlıkla içeride unutmuştu ve yaklaşan bir sınav için ona ihtiyacı vardı. Öğrenci kimliğini kaybetmişti ve çalışma odasındaki defterinin yanında olabileceğini düşündü. Profesör Keaton okula döndüğünde proje için ekstra kredi aldığından emin olmak için arşiv koleksiyonundaki son bir ögeyi kataloglamayı bitirmesi gerekiyordu.

Doğru. Bir fikir diğerinden daha kötü.

Gerçi dürüst bir cevap daha ikna edici olmazdı: Profesör Keaton'ın ofisine girip çıplak elleriyle gördüğü her şeye dokunmak ve polisin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir ipucu yakalayıp yakalayamayacağını görmek istiyordu.

Sönmüş olan Savannah gitmek için dönmeye başladı. Dönerken koridorun ilerisinde, yerde bir şey gözüne çarptı. İnce bir metal çember.

Düşündüğü şey bu olabilir miydi?

Aceleyle bakmaya gitti, ayaklarının dibindeki narin bileziği görünce hem heyecanlandı hem de midesi bulandı. Onu hemen tanıdı. Rachel'in bileziklerinden biriydi. Cesedi götürülürken bileğinden düşmüş olmalıydı.

Savannah, Rachel'in çektiği acıların kanla lekelenmiş kanıtını görünce tüm benliğiyle irkildi. Ama bileziğe dokunmak zorundaydı. Bu trajik hatıra ona her ne söyleyecekse, Savannah'nın bunu bilmesi gerekiyordu.

Onu yerden aldı, parmaklarını soğuk metal halkanın etrafına kapattı.

Duyu ötesi yeteneği hemen uyandı. Bileklikten gelen sarsıntı onu bunalttı, metalin içinde barındırdığı hatıra korkunç derecede tazeydi.

Keaton'ın ofisinde Rachel'ı gördü. Yüzü ölümcül bir dehşet içinde iki büklüm olmuştu.

Ve Savannah'nın nedenini anlaması uzun sürmedi....

Hiçbir uyarı olmadan, canavar yaklaşırken aniden Rachel'in saldırganının yüzüne bakıyordu.

Ve bu bir canavardı. Savannah'nın eski kılıca dokunduğundan beri unutmaya çalıştığı aynı türden vahşi gözlü, dişli bir canavar. Ama bu canavar küçük çocukları öldüren grup gibi kapüşonlu bir pelerin giymemişti. Bu canavar pahalı görünümlü koyu renk bir takım elbise giyiyordu.

Gıcır gıcır beyaz gömlek. Bir beyefendinin zarif kıyafetleri ve zengin bir şekilde şekillendirilmiş kahverengi saçları, ancak kabus gibi bir canavarın yüzü.

Yaratık Rachel'a doğru hamle yaptı, jilet gibi dişli çenesi açıldı ve kızın boğazına saldırdı.

Aman Tanrım.

İmkansız. Bunu tekrar görüyor olamazdı. Bu olamazdı.

Gerçek.

Aklını mı kaçırtıyordu?

Savannah nefes alamıyordu. Ciğerleri daraldı, içinde yandı göğüs. Kalbi sertçe çarpıyor, kulaklarında çınlıyordu. Tüm vücudu çılgık atıyor gibi görünse de sesini bulamıyordu.

Şimdi kalkık avucunun içinde duran bileziğe bakakaldı. Tüm içgüdüleri ona bileziği olabildiğince hızlı ve uzağa fırlatıp atmasını söylüyordu. Ama arkadaşından geriye kalan tek şey buydu.

Ve kırılğan metal halka, Rachel'ın katilinin tek kanıtı olabilecek şeyi içeriyordu.

Gördüklerini birine anlatmak zorundaydı. Ama kime?

Psikometri yeteneği yeterince tuhaftı, ama gördüğü canavarları -bir kez değil, iki kez- yeteneği aracılığıyla açıklamaya çalıştığında kimsenin ona inanmasını beklemek?

Onun deli olduğunu düşüneceklerdi. Belki de öyleydi.

Savannah'nın kız kardeşi Amelie uzun zamandır annelerinin kafasının biraz karışık olduğunu söylüyordu. Belki Savannah da öyleydi. Çünkü şu anda ona mantıklı gelen tek şey buydu. Son birkaç gündür tanık olduklarını ancak bu şekilde açıklayabiliyordu.

Ne yapacağını ya da kime başvuracağını bilmiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Tamamen kaybetmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Savannah, Rachel'ın bileziğini kitap çantasına attı ve hızla binadan çıktı.

~ ~ ~

Gideon Savannah'nın dairesinin kapısını ikinci kez tıklattı, orada bulunmasının iyi bir fikir olduğuna hiç ikna olmamıştı.

Öte yandan, bu geceki devriyesinin ilk saatinden sapıp onu görme umuduyla Boston Halk Kütüphanesi'nin önünden geçmek de pek mantıklı sayılmazdı. Yine de bunu da yapmış ve Savannah'nın vardiyasında olmadığını öğrenince rahatsız olmuştu. Kötü bir karar olsun ya da olmasın, botlarının onu şehrin öbür ucundaki mütevazı dairesine götürmesine engel olamamıştı.

Parmak eklemleri üçüncü kez kapıya çarparken, nihayet içeriden bir hareket duydu. Onun evde olduğunu biliyordu; kapıdaki kişiyi görmezden gelmeye kararlı görünse de yeteneği ona ihanet etmişti. Kadın dışarı bakmak için önüne geçtiğinde gözetleme deliği gölgelendi. Sonra kapının diğer tarafından yumuşak bir soluk geldi. Kilitlerden biri açıldı. Sonra bir diğeri.

Savannah kapıyı açtı, yüzü sessiz bir şaşkınlıkla donuklaşmıştı. Gideon onun güzel, koyu renk gözleri ve şehvetli ağzından güzel kıvrımlarına ve zayıf, uzun bacaklarına kadar her şeyini bir anda içine çekti. Bu gece rahat etmek için kalçalarını ve uyluklarını saran bol bir kot pantolon ve düğmeleri açık, solmuş kot iş gömleğinin altına beyaz bir rock grubu atleti giymişti.

Tanrı aşkına, parlak kırmızı Rolling Stones logosunun altında sütyensizdi. Küçük, diri göğüslerinin beklenmedik görüntüsü neredeyse neden orada olduğunu unutturacaktı.

"Gideon." Ona bakarken ince siyah kaşlarının altında örülme şekli pek de hoş bir karşılama sayılmazdı. Arkasından ikinci kat sahanlığına hızlı bir bakış gönderdi, dikkati dağılmış ve sinirli görünüyordu. Dikkati tekrar ona döndüğünde kaşları daha da çatıldı. "Burada ne işin var senin? Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Oraya vardığında bu keşif işinin sorun yaratacağını biliyordu ama bu riski göze almıştı. "Bu gece kütüphanenin önünden geçerken seni tekrar görebileceğimi düşündüm. Amirin bugün hasta olduğunu söyledi. Senin için çok endişelenmiş görünüyordu. Umarım seni kontrol etmek için uğramama kızmamışsındır."

"Adresimi size Bayan Kennefick mi verdi?"

Ama Gideon bunu ne doğruladı ne de inkâr etti. "İyi değil misin?"

Savannah'nın kırışmış kaşları biraz gevşedi. "Ben iyiyim," dedi ama adam onun telaşlı ve gergin olduğunu görebiliyordu. Yanaklarında solgun bir renk vardı ve yüzü gergindi, ağzını çevreleyen çizgiler vardı. "Sen

gelmemeliydim. Ben iyiyim ama şu an benim için pek uygun bir zaman değil Gideon."

Burada bir şeyler çok yanlıştı. Savannah'nın kaygısının elle tutulur dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordu. Savannah'nın korkusu aralarındaki iki metrelik boşlukta ağır ağır asılı duruyordu. "Sana bir şey oldu."

"Benim için değil." Başını zayıfça salladı ve kollarını bir kalkan gibi kendi üzerinde kavuşturdu. Sesi sessiz ve kısıktı. "Arkadaşım Rachel'a bir şey oldu, burada birlikte kaldığım kıza. Birkaç gece önce öldürüldü. O ve BÜ'deki profesörlerden biri saldırıya uğradı. Profesör Keaton kurtuldu ama Rachel..."

"Arkadaşın için üzgünüm," dedi Gideon. "Fark etmemiştim."

Gerçek buydu ya da gerçeğe çok yakındı. Savannah'nın kurbanlardan birine yakın olduğunu bilmiyordu. Onun acı çektiğini görebiliyordu ama daha fazlası da vardı ve içindeki savaşçı durum hakkında henüz bilmediği başka şeylerden şüpheleniyordu.

"Geçenlerde haberlerde kampüsteki Sanat Tarihi binasında bir soygun olduğunu duydum," dedi kayıtsızca. "Arkadaşın ve profesör bir tür tarihi eserin çalınması sırasında saldırıya uğramışlar, değil mi?"

Savannah cevap verip vermeyeceğine karar verememiş gibi uzun bir süre ona baktı. "O gece ne olduğundan emin değilim," diye mırıldandı sonunda. Kollarını kavuşturdu ve bir elini kapının kenarına götürdü. Geriye doğru bir adım attı. Kapıya dayanmış olan eli şimdi kesik kesik kapanmaya başlamıştı. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Gideon. şu anda konuşacak durumda değilim, o yüzden--"

Onun geri çekilmesiyle bir adım ilerledi. "Sorun ne Savannah? Bana anlatabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yapamam..."

Gideon'un midesi endişeyle gerildi. "Değer verdiğin birini kaybettin. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Ama dün gece kütüphanede farklı görünüyordun. Görünürde üzgün değildin, şimdi olduğun gibi. Bir şey seni korkutmuş Savannah. İnkâr etmeye çalışma. Bugün sana bir şey oldu."

"Hayır." Sözcük boğuk bir şekilde, dudaklarından zorla döküldü. "Lütfen, Gideon. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Umutsuzca kendini toparlamaya çalışıyordu, bunu görebiliyordu. Ama gerçekten sarsılmıştı, basit bir keder ya da korkudan çok daha içgüdüsel bir şeyle uğraşıyordu.

Dehşete kapılmıştı.

Onu daha yakından inceledi ve durduğu yerde onu tepeden tırnağa saran titremede korkusunun derinliğini gördü. Yüce Tanrım, onu böyle bir duruma ne sokmuş olabilirdi?

"Savannah, biri seni bir şekilde tehdit mi etti?" Bu düşünce kanını kaynattı. "Biri seni incitti mi?"

Başını salladı, dairesine çekilirken sessizdi ve onu açık kapıda bıraktı. Davetsiz olarak onu içeri kadar takip etti ama onu dehşete düşüren şeyle başa çıkması için yalnız bırakıp çekip gidecek değildi.

Gideon kapıyı arkasından kapattı ve sıkışık oturma odasına doğru yürüdü. Bakışları sol taraftaki yatak odasına kaydı; yatağın üzerinde bir bavul açık duruyordu ve içine birkaç parça katlanmış giysi atılmıştı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor," dedi, hâlâ onun önünde küçük yaşam alanına doğru sürükleniyor ve onu arkasında tutuyordu. "Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Bunu yapabileceğimi bildiğim tek yer Atchafalaya'daki evim. Bu öğleden sonra kız kardeşimi aradım. Amelie benim de eve gelmemin iyi olacağını düşünüyor."

"Louisiana mı?" dedi. "Sadece kafanı boşaltmak için bile çok uzun bir yol."

"Burası benim evim. Ait olduğum yer."

"Hayır," dedi, kırılmış bir inkârla. "Bir şey yüzünden paniğe kapıldın ve kaçıyorsun. Senin bundan daha güçlü olduğunu düşünmüştüm Savannah. Ne pahasına olursa olsun gerçeğin peşinden giden kahramanları sevdiğini sanıyordum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi ve dönüp ona baktı. Koyu kahverengi gözleri korku ve öfkenin sıcak karışımıyla onu delip geçti. Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu, yaralı ve kendini koruyan bir duruş.

Adam acelesiz adımlarla ona doğru yürüdü. Yerinde durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu. Şu anda geri çekilmiyordu ama kollarını kendine doğru sımsıkı tutarak onun -belki de herhangi birinin- gerçekten yaklaşmasını engelliyordu.

Gideon onun ellerinden birini sert ama nazik bir şekilde kavradı. "Kendini bana karşı korumana gerek yok. Ben iyi adamlardan biriyim."

Şimdi diğer elini de tuttu ve kollarını yanlarına doğru çekti. Adam narin çenesini avucunun içine almak için uzandığında, kadının göğsü aldığı her sığ ve hızlı nefesle inip kalkıyordu. Teni başparmağının altında kremi bir pürüzsüzlükteydi, dolgun dudakları saten gibi yumuşaktı, koyu şarap gülü rengindeydi.

Onun tadına bakma isteğine karşı koyamıyordu - sadece bir kereliğine.

Parmaklarını kızın sıcak ensesinde dolaştırarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi. Kadın hayal ettiğinden daha tatlıydı, ağzının sıcaklığı ve öpücüğünün şefkati, susamış bir adamın soğuk ve berrak su istemesi gibi içinde bir ihtiyaç uyandırdı.

Gideon onu kendine doğru daha derine çekmekten, dilinin aç ucuyla dudaklarının dikişini test etmekten kendini alamadı. Kız güzel bir inilti çıkararak Gideon'un ellerini omuzlarına götürdü ve lezzetli bir teslimiyetle ona yapıştı.

Kollarının çıplak tenini hissedebilmek için kot gömleğini üzerinden sıyırdı. Bu bir hataydı. Çünkü şimdi Savannah'nın bağlanmamış göğüslerinin çakıllı tepeleri göğsüne çarpıyordu, siyah deri ceketini ve tişörtünü yakıp geçen bir farkındalık onu sanki karşısında çınlı çıplak duruyormuş gibi hızla tahrik ediyordu.

Arzu bir orman yangını gibi içinden geçerken dişlerinin sivri uçlarının uzadığını hissetti. Neyse ki gözleri kapalıydı, yoksa irislerinin hararetli parıltısı onu bir anda insandan başka bir şey olarak ele verirdi.

Gideon onun ağzına karşı hırladı ve kendine bu hızlı, tehlikeli tutkunun sadece uzun, kendi kendine dayatılan bir kuraklığın sonucu olduğunu söyledi.

Doğru. Keşke buna inansaydı.

Hissettiği şey çok daha şaşırtıcı bir şeydi. Hem de rahatsız edici.

Çünkü o anda istediği herhangi bir kadın değildi. Sadece bu kadındı.

Belki de ona duyduğu ihtiyacın karanlık gücünü hissetmişti. Tanrı biliyordu, bunu hissetmeliydi. Aleti aralarında çelikten bir çıkıntıydı, damarları onu almak için davul gibi bir taleple atıyordu. Ona sahip olmak için.

"Gideon, yapamam." Ayrıldı ve kesik kesik bir nefes çekti. Yumruğu ağzına geldi ve öpücükten şişmiş dudaklarına bastırdı. "Üzgünüm, bunu yapamam," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Etrafımdaki her şey korkunç derecede yanlış hissederken, bu kadar doğru hissettiren bir şeyi istemeye başlayamam. Kafam çok karışık."

Kahretsin, o da öyleydi. Kafa karışıklığı onun için tamamen yabancı bir duygu idi. Bu kadınla tanıştığı andan itibaren, kütüphanedeki kıvrak zekâsıyla yaptığı esprilerden, sadece ona yakın olmanın bile içinde uyandırdığı yoğun çekime kadar her şeyiyle aklını başından almıştı.

Dairesine onu baştan çıkarmak için gelmemişti ama şimdi onu öptüğüne göre, onu istiyordu. Hem de çok. Öpüşmeleri, hatırlamak istemediği kadar uzun yıllar sonra ilk kez içinde şiddetli bir arzu uyandırmıştı. Nabzının atışını sakinleştirmek, onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce gözlerindeki kehribarın söndüğünden emin olmak için kendini kontrol etmesi gerekti. Konuşmaya teşebbüs etmeden önce dişlerini tekrar insana benzer hale getirmek için.

Savannah derin bir iç çekti. "Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Ve haklısın, Gideon. Korkuyorum." Çok savunmasız ve tatlı görünüyordu. Çok yalnız. "Delirmekten korkuyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve başını hafifçe salladı. "Bana deli gibi görünmüyorsun."

"Bilmiyorsun," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Amelie dışında kimse bilmiyor."

"Kimse neyi bilmiyor, Savannah?"

"Ben... bir şeyler görüyorum." Bu ifadenin aralarında uzun bir süre asılı kalmasına izin verdi, bakışları onun gözlerini aradı ve bir tepki için yüzünü izledi. "Rachel'a yapılan saldırıyı gördüm. Nasıl öldürüldüğünü gördüm. Bunu yapan canavarı gördüm."

Gideon onun *canavar* kelimesinden bahsetmesi üzerine kendini tuttu. İfadesini nötr tuttu, dışa karşı sakin ve sabırlı bir anlayış göstermeye özen gösteriyordu, ancak içten içe Breed içgüdüleri alarm zillerini çaldırıyordu. "Arkadaşının öldürüldüğünü gördüm de ne demek? Sen de mi oradaydın?"

Yavaşça başını salladı. "Daha sonra, Profesör Keaton'ın ofisinin dışında Rachel'ın bileziklerinden birini bulduğumda gördüm. O gece onu takıyordu. Bileziğe dokundum ve bana her şeyi gösterdi." Sanki devam etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl ya da neden olduğunu açıklayamam ama bir nesneye dokunduğumda... onun geçmişine dair bir şeyler görebiliyorum."

"Ve onun bileziğine dokunduğunuzda, arkadaşınızın ölümünü gördünüz." "Evet." Savannah ona fazlasıyla bilge bir bakışla baktı. Karanlık, sarsılmaz bir bilgiyle kasvetli. "Rachel'ın öldürüldüğünü gördüm"

İnsanlık dışı bir şey tarafından, Gideon. İnsana benziyordu ama öyle olamazdı. Keskin dişleri ve iğrenç parlayan sarı gözleriyle değil."

Kutsal. Kanlı. Cehennem.

Az önce güçlü bir duyu ötesi yeteneğe sahip olduğunu itiraf ettiği gerçeğini unutarak -birçok ölümlünün taklit ettiği ama çok azının gerçekten sahip olduğu bir şey- Savannah'nın konuşurken Gideon'un damarlarının gerilmesine ve soğumasına neden olan diğer ifşaatıydı.

Adam hemen cevap vermeyince Savannah esprisiz bir kahkaha attı. "Şimdi benim deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır." Hayır, onun deli olduğunu düşünmüyordu. Tam tersine. Zeki ve güzeldi, henüz yirmi yıl bile görmemiş o yumuşak kahverengi gözlerinde yüz yıllık bir bilgelik vardı. Sıra dışıydı ve Gideon şimdi Savannah'da henüz anlayamadığı bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu.

Ama o daha sorularını soramadan - ESP yeteneği ve vücudunda alışılmadık doğum lekeleri olup olmadığıyla ilgili sorular - kız ona arkasını döndü ve cevap tam görüş alanında belirdi. Sol kürek kemiğinin üzerinde, beyaz atletinin ince askısının altından kısmen görünen küçük kırmızı bir iz. Kusursuzdu: Hilal şeklindeki bir ayın beşiğine düşen bir gözyaşı damlası.

Savannah sadece insan değildi.

O bir Irk Arkadaşıydı.

Ah, lanet olsun. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değil. *Homo Sapiens* halkı arasında yaşayan Savannah gibi kadınların keşfi söz konusu olduğunda uyulması gereken bir protokol vardı. Bu protokol kesinlikle baştan çıkarmayı ya da ikiyüzlülüğü içermiyordu, Gideon şu anda yüksek bir telin üzerindeki bir adam gibi iki şey arasında sallanıyordu.

"Belli ki zihinsel dengesizliğim yüzünden seni dilsiz bıraktım," diye devam etti, çünkü kelimeler ya da hızlı bir çözüm için karakteristik olmayan bir şekilde kayboldu, "o zaman sana gördüğüm diğer bakıştan da bahsedebilirim. Sanat Tarihi koleksiyonunda bir kılıç vardı, çok eski bir kılıç. Geçen gece kaybolan tek parça. O kılıca ben de yakın zamanda dokundum, Gideon." Dönüp ona baktı. "Bana aynı türden bir yarattığı gösterdi - aslında bir grup yarattığı. O kılıcı kullanarak uzun zaman önce bir çift küçük çocuğu katlettiler. Hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim. Rachel'a olanları görene kadar. Muhtemelen bunların hiçbirine inanmadığınızı biliyorum. "

"Sana inanıyorum Savannah." Zihni, bu korkmuş ama açık sözlü kadında gördüğü, duyduğu her şeyin anlamları üzerinde çalkalandı. "Sana inanıyorum ve sana yardım etmek istiyorum."

"Nasıl yardım edebilirsin?" Kadının sesindeki çaresizliği şimdi duymuştu. Bitkin düşmüştü, duygusal olarak tükenmişti. Sarkık kanepeye doğru sürüklendi ve dizlerinin üzerine çökerek başını ellerinin arasına aldı. "Böyle bir şeye kim nasıl yardım edebilir? Gördüğüm şeyin gerçek olması mümkün değil. Hiç mantıklı değil, değil mi?"

Tanrı yardımcısı olsun, neredeyse o anda ona gerçeği ağzından kaçıracaktı. Onun kafa karışıklığını açıklamak, şu anda onu bu kadar sıkıntılı ve belirsiz kılan her şeyi anlamlandırmasına yardımcı olmak istiyordu.

Ama yapamazdı. Böyle bir hakkı yoktu.

Tarikat'ın Savannah'nın varlığından haberdar edilmesi gerekiyordu. Bir savaşçı olarak -tıpkı Irk'ın diğer üyeleri gibi- Gideon'un görevi, bu dünyanın kendi dünyalarına ve eğer katılmayı seçerse dünyadaki yerine nazikçe alışmasını sağlamaktır. Dikkatsizce en kötüsünün içine daldırmak değil.

"Gördüğüm şey mantıklı gelmiyor," diye mırıldandı. "Ama belki de yine de polise gidip onlara anlatmalıyım."

"Bunu yapamazsın Savannah." Sözleri çok hızlı, çok güçlü bir şekilde çıkmıştı. Bu bir emirdi ve geri alamazdı.

Sonra başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Birine söylemek zorundayım, değil mi?"

"Söyledin. Bana sen söyledin." Yürüdü ve kanepede onun yanına oturdu. Adam elini sırtına koyup onu yavaşça okşadığında kadın ne ürktü ne de geri çekildi. "Bunu atlatmana yardım etmeme izin ver."

"Nasıl?"

Boşta kalan eliyle yanağının kadife kıvrımını okşamak için uzandı. "Şimdilik, yapabileceğime dair bana güvenmeni istiyorum."

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra başını salladı ve onun kucağına kıvrıldı. Baş adamın kalbinin üzerine yaslanmış, ince bedeni kollarında sıcak ve yumuşak bir şekilde yakınlaşmıştı. Savannah ona böylesine tatlı bir şekilde bastırırken arzusunu kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Ama şimdi rahatlamaya ihtiyacı vardı. Güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Adam ona bunu verebilirdi, en azından şimdilik.

Gideon onu kucaklarken kız kollarında ağır bir uykuya daldı. Bir süre sonra, kolayca saatler sonra, onu kanepeden kaldırdı ve daha rahat dinlenebilmesi için şefkatle yatağına taşıdı.

Şafaktan önceki saate kadar kalıp ona göz kulak oldu. Güvende olduğundan emin olmak için.

Kendini neye bulaştırdığını merak ediyordu.

Bölüm 8

"Bana bunun bir tür şaka olduğunu söyle."

Lucan Thorne, Gideon'un gece devriyesinden kaçtığını duyunca hiç de memnun olmamıştı. Gideon'un o izinsiz saatleri nerede geçirdiğini öğrenince daha da az heyecanlanmıştı.

"Lanet olası bir Breedmate mi? Aklından ne geçiyordu, dostum?" Tarikat'ın Birinci Nesil lideri kötü bir küfür savurdu. "Belki de düşünmüyordun. En azından beyninle. Bana sorarsan bu bile tek başına ciddi bir endişe kaynağı. Tarikat'a olan görevini hiçbir zaman unutmadın, Gideon. Bunca yıldır bir kez bile."

"Şu anda da gözümünden kaçmış değil."

Savaş odasında Lucan ve Tegan'la birlikte oturuyordu; ilki öfke saçıyor ve kafese kapatılmış bir kedi gibi odada volta atıyordu. İkincisi ise masanın diğer ucundaki konferans koltuğuna yayılmış, Gideon'un sabahki kış yalamasına pek ilgi göstermiyor, bir yandan da elindeki kalemi görev değerlendirme defterinin üzerinde boş boş çeviriyordu.

"Bu kadına olan ilgimin Tarikat hedefleriyle hiçbir ilgisi yok. Size söyledim, bu kişisel bir mesele."

"Tam olarak demek istediğim bu." Lucan'ın fırtınalı gri gözleri ona dikilmişti. "Kişisel gündemlerin bu operasyonda yeri yok. Kişisel gündemler insanları dikkatsiz yapar. Özensiz olursanız, insanların ölmesine neden olursunuz."

"Bunu halledebilirim, Lucan."

"Senin seçimin değil, Gid. Protokolü biliyorsun. Darkhaven'ların ondan haberdar olmasını sağlamalıyız, bu işe müdahale etmelerine izin vermeliyiz. Biz diplomatik işler yapmayız. Çok iyi bir sebepten dolayı."

Gideon, "Bir Breed'in bir insana saldırısına tanık oldu," diye ağzından kaçırdı. "Geçen gece üniversitede profesörlerden birine ve kendisine yapılan saldırıdan sonra morga kaldırılan kız. Ölen kız Savannah'nın oda arkadaşıydı. Bizim türümüzden biri tarafından öldürüldü."

Lucan'ın çenesi daha da sertleşti. "Bundan emin misin? Bu Breedmate'in -Savannah'nın- olay sırasında orada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun yeteneği, Lucan. Psikometri. Bir nesneye dokunuyor ve onun geçmişini görebiliyor. Arkadaşının öldürüldüğünü de bu şekilde gördü."

"Bundan kimseye bahsetti mi?" Tegan masanın sonundaki koltuğundan seslendi.

"Hayır, sadece ben," diye yanıtladı Gideon. "Onun ve tüm ırkımızın iyiliği için bu şekilde kalmasını istiyorum. Ve yeteneğiyle gördüğü tek şey bu değil."

Her iki Birinci Nesil savaşçısı da şimdi ona bakıyordu.

"Bu bok daha da ktleşmek üzere mi?" Lucan homurdandı.

"Saldırı sırasında niversitenin Sanat Tarihi arşivlerinden bir kılıç alındı. Çok aşına olduğum bir kılıç, çünkü Londra'daki ailemizin Darkhaven'ının dışında katledildikleri gece bir grup haydutun geç kardeşlerime doğrulttuğu kılıtı." Gideon boğazını temizledi, hâlâ ahırın yakılmasından sonra aylarca kalan dumanın tadını alıyordu. "Savannah da bu kılıca dokundu. Haydutları ve akrabalarım neler yaptıklarını gördü. O lanet kılıcı şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Ta ki üç yüz yıl sonra Boston'da ortaya çıktığını fark edene kadar."

Tegan homurdandı. "Yüzeye ıktı ama tekrar kayboldu." "Bu doğru. O bıçağın şimdi kimde olduğunu bilmem gerek."

Tegan belli belirsiz başını salladı, uzamış sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyordu ama mücevher yeşili bakışlarının yoğunluğunu tam olarak gizleyemiyordu. "Kılıcın burada, Boston'da olmasıyla yüzyıllar önce kardeşlerinin öldürülmesi arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun."

"Bu cevaplanması gereken bir soru," dedi Gideon. "Ve Savannah niversitedeki saldırıdan sorumlu Breed erkeğinin kimliğini tespit edemezse bunu yapamam."

"Peki ya diğer kurban, yani hayatta kalan?" Lucan söyledi. "O da gerçekten orada olan ve bunu anlatmak için yaşayan bir başka potansiyel tanık."

Gideon başını salladı. "Hâlâ hastanede yatıyor, durumu kritik. Özel bir sorgulama ve sonrasında gerekli hafıza temizliği için kendine gelmesi gereken süre içinde Savannah bana ihtiyacım olan her şeyi çoktan vermiş olabilir."

Lucan bunu söylemese de, Gideon Gen Bir'in keskin gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordu. "Bu dişiye yaklaşarak kendini çok fazla riske atıyorsun. O bir Soydaş, Gideon. Con ve Rio gibi adamlar için sorun olmayabilir ama bizim için öyle mi?" Tegan'a baktı, sonra tekrar

Gideon'a. "Biz bu operasyonun en uzun süredir devam eden üyeleriiz. Çekirdek biziz. Her birimiz ilişkilerin, kan bağlarının savaşıla iyi bir şekilde karışmayacağını bilecek kadar çok şey yaşadık. Sonunda her zaman birileri zarar görür."

"Tanrı aşkına, ben bir eş aramıyorum." Gideon'un cevabı keskindi, kendi kulaklarına bile fazla savunmacı geliyordu. Olgun bir yemin etti. "Ve onu incitmek gibi bir niyetim yok."

"Güzel," dedi Lucan. "O halde Darkhaven'lardan birinin dişiyi evinde karşılaşmasını ve Irk ve dünyamızdaki yeri hakkında bilgilendirilirken onu koruyucu gözetimlerine almalarını ayarladığımda sorun yaşamayacaksınız."

Gideon sinirlenerek sandalyesinden kalkıp eski dostu ve Tarikat'ın komutanıyla yüzleşmeye geldi. "Onu transa geçirip Boston Darkhaven liderlerinden birinin yanına mı atacaksın? Mümkün değil. O sadece korkmuş, kafası karışmış bir çocuk Lucan."

"O sadece bir çocukmuş gibi davranmıyorsun. Bu kadından sorumluymuşsun gibi davranıyorsun. Sanki geçici bir ilgiden daha fazlasına sahipmişsin gibi."

Tanrım, öyle mi? Gideon bu suçlamayı reddetmek istedi ama sözcükler boğazının gerisinde soğuk bir kurşun gibi duruyordu.

Savannah için bir şey hissetmeye hiç niyeti yoktu. Savannah'nın güvenliğini ve refahını Breed'in sivil kollarına bırakarak çekip gitme fikrinin bile onun üzerinde ani ve şiddetli bir sahiplenme duygusu yaratmasını kesinlikle beklemiyordu.

Gideon'un Lucan'ın doğru kararı verdiğini içten içe bildiği bir emir bir yana, herhangi bir emir yüzünden Lucan Thorne'la karşı karşıya geleceği günü hayal bile edemezdi. Hiç değilse Savannah'nın iyiliği için.

Lucan Gideon'a sert bir bakış fırlattı. "Şu anda dışarıda, dilinin ucunda vampir kelimesiyle dolaşıyor. Onu kontrol altına alma şansımız olmadan önce kaç kişiye söyleyeceğini düşünüyorsun? Tanrı aşkına, sana söyledi. Ya sonra polise söylerse?"

"Yapmayacak," dedi Gideon, buna inanmayı dileyerek. "Ona her şeyi yoluna koymasına yardım edeceğimi söyledim. Bana güvenebileceğini söyledim."

"Sana güvenmek mi? Seninle daha yeni tanıştı," dedi Lucan. "Bu hikâyeyi anlatabileceği arkadaşları, sınıf arkadaşları var. Ailesi?"

Gideon başını salladı. "Louisiana'da bir kız kardeşim var. Başka kimseyi bilmiyorum. Ama öğrenebilirim. Yarım kalmış işleri halledebilirim. Savannah'ya her şeyi açıklayan kişi ben olmak istiyorum. Dün gecedan sonra bunu ona borçluyum."

Lucan homurdandı, ifadesi taş gibiydi, ikna olmamıştı.

Gideon devam etti. "Kardeşlerimi öldürmek için kullanılan kılıcın burada, Boston'da ne aradığını bilmek istiyorum. Kimin elinde olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyorum. Söz konusu orospu çocuğunun kılıcı almak için bir insanı öldürdüğünü ve bir diğerini de ölümün eşiğine getirdiğini düşünürsek, Tarikat'ın da bu cevabı isteyeceğini düşünüyorum."

"Onu orada tek başına bırakamayız Gid. Onun bilgisi tüm Irk ulusu için bir tehdit. Oda arkadaşını öldüren kişi bir şekilde bir tanık olduğunu öğrenir ve gözünü Savannah'ya çevirirse bu onun için de bir tehdit olur."

Bu düşünce Gideon'un damarlarını buza çevirdi. Ona zarar verme niyetiyle dokunan herhangi bir Irk erkeğinin bağırsaklarını deşecekti. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onun korunması gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Lucan. "Ama bu gece gündüz demek, insan nüfusunun arasında yaşadığı sürece bunu uygulayamayız. Ve sivil bir kadını buraya, yerleşkeye getirmeyeceğimiz de kesin." Lucan dik dik baktı, kare şeklindeki çenesinde bir tendon titriyordu. "Onu Irk ve dünyamız hakkında bilgilendirmek istiyorsan, tamam. Sana bunu vereceğim. Yeteneğinin geçen gece o insanlara saldıran piçin kimliğini belirlememize yardımcı olup olamayacağını görmek istiyorsan, o da senin."

Gideon başını salladı, bu fırsat için minnettardı ve Savannah'nın kendisine emanet edilmesi ihtimali karşısında olması gerekenden daha fazla rahatlamıştı.

Lucan dikkatle boğazını temizledi. "Onu hızlandıracaksın. Onu sorgulayacaksın. Ama tüm bunları yerel bir Darkhaven'ın güvenli sığınağında yapacaksın. Şu anda onun için en iyi yer orası, Gideon. Bunu biliyorsun."

Sevdi. Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve hoşlanmadı.

Şu anda daha iyi bir seçenek göremiyordu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi Lucan. "Bu plan bu gece yürürlüğe giriyor."

Tarikat'ın lideri odadan çıkarken Gideon azı dişleri birbirine kenetlenmiş, yumrukları iki yanında kıvrılmış halde ayakta duruyordu. Tegan bir an sonra sandalyesinden kalktı. Gideon'a doğru ilerledi, o okunamayan gözleriyle onu inceliyordu. Elinde bir şey tutuyordu; katlanmış

bir kâğıt parçası,

masanın üzerinde duran not defterinden ve hazırlıksız toplantı sırasında oynadığı kaleminden yırttı.

"Nedir bu?" Büyük Gen Bir not kâğıdını ona uzatırken Gideon "Bu ne?" diye sordu.

Tegan cevap vermedi.

Savaş odasından çıktı ve tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladı.

~ ~ ~

Ertesi gün öğle vakti üniversite kampüsü öğrencilerle doluydu; insanlar uzun, yapraklı meşelerin altında küçük gruplar halinde oturmuş, paketlenmiş öğle yemeklerini yiyor, diğerleri geniş, yeşil çimlerde spor yapıyordu. Neredeyse herkes güneşli ve sıcak bir Ekim gününden yararlanıyor gibiydi. Çok masum görünen bir dünyanın güzel bir enstantanesi. Çok...normal.

Savannah gevezelik eden, gülen, kaygısız sınıf arkadaşlarının yanından geçti, adımları beton kaldırımında aceleyle ilerliyordu, kolları kitap çantasına sıkıca sarılmıştı.

Akademik danışmanı ile yaptığı görüşmeden yeni çıkmıştı ve danışmanı ona derslerinden kısa bir süre için izin vermişti. Yakında eve gidecekti, birkaç saat içinde ayrılacaktı. Danışmanına bazı "kişisel sorunlarını" hallettikten sonra birkaç hafta içinde derslere dönmeyi beklediğini söylemiş olsa da Savannah son birkaç gün içinde gördükleriyle yüzleşmek için yeterli zamanı olduğundan emin değildi.

Hâlâ bir şekilde aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu. Gideon dün gece öyle düşünmüyor gibiydi. İşten arayıp hasta olduğunu söylediği için endişelenerek onu kontrol etmesi son derece hoş bir davranıştı. Tamamen davetsiz ve beklenmedik olmasına rağmen onu rahatlatması tam da ihtiyacı olan şeydi.

Öpücüğü de hiç fena değildi. Daha çok, inanılmazdı. Onun kollarında olmanın, ağzının onun kontrolü altında olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine hazırlıklı değildi. Konsantre olursa, dudaklarının sıcaklığını hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Ve vücudu da hatırladı, her sinir ucu ona sarılmış olma düşüncesiyle karıncalanıyor ve ısınıyordu.

Gideon daha küçük bir adam olsaydı, dün gece onun titrek duygusal durumunu kendi yararına kullanabilir ve pantolonuna girmeye çalışabilirdi.

Tanrı biliyordu ki, paylaştıkları öpücükten sonra, işleri daha ileri götürmesine izin vermesi için muhtemelen fazla ikna edilmeye ihtiyacı olmayacaktı.

Aslında rüyasında onun gece boyunca kendisiyle kaldığını görmüştü. Ama bu sabah yatağında tek başına uyandığında, üzerinde hâlâ atleti ve kot pantolonu vardı ve ondan hiçbir iz yoktu.

Onu tekrar görecekti miydi?

Muhtemelen pek olası değildi. Ona nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede yaşadığı ya da ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam adını bile bilmiyordu. Her nasılsa, ilk tesadüfi karşılaşmalarından bu yana, iyi okumuş ve iyi eğitilmiş olduğu gerçeği dışında, kendisi hakkında önemli olan tek bir şeyi bile ona açıklamaktan kaçınmayı başarmıştı.

Konu histerik kadınların woo-woo ESP yetenekleri ve slasher filmleri ve korku romanları dışında var olması mümkün olmayan doğaüstü yaratıklar hakkında konuşmaya geldiğinde sonsuz sabır ve anlayıştan bahsetmiyorum bile.

Aslında Gideon sabırlı ya da anlayışlı olmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Onun için bir huzur kaynağı olmuş, umduğundan çok daha fazla destek vermişti. Her şeyi anlamasına yardım edebileceğini söylediğinde bir parçası ona inanmıştı. Ona anlattıklarına bir anlam vermesine yardımcı olmak istediğine, her ne kadar içten içe birazcık duygulandığından şüphelenmek zorunda kalsa da.

Gideon'un söylediği her şeyi, vaat ettiği her şeyi yapabileceğine inanan bir yanı vardı. Gideon basitçe, tam ve değişmez bir komuta havası yansıtıyordu. Bulunduğu her odayı dolduruyor, tarif edilemez bir güç yayıyordu. Zeki mavi gözleri, onlara bakan herkese yaşının iki katı bir adamın zekâsına ve deneyimine sahip olduğunu söylüyordu.

Kaç yaşındaydı ki?

Savannah onu zihninde otuz yaşlarında canlandırmıştı ama emin olamıyordu. Kütüphanedeki o ilk gece ona yaşını sorduğunda hiç cevap vermemişti. On yıldan daha yaşlı olamayacak kadar dünyevi, bilge görünüyordu. Tahmin ettiğinden çok daha yaşlı olmalıydı, yine de yüzünde yıllarına ihanet edecek hiçbir çizgi, yara izi ya da leke yoktu.

Ve vücudu... Sağlam kaslardan ve güçlü, kırılmaz kemiklerden oluşmuş gibiydi. Yaşlanmıyordu, tıpkı diğer pek çok özelliği gibi.

Ve şimdi düşününce, Gideon'da da uzaktan, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ona baktı ve bir şey hissetti

Sanki daha önce bir yerde karşılaşmışlar gibi duyuları kıpır kıpırdı, ama bu imkânsızdı.

İçgüdülerinin -ya da anatomisinin diğer bölümlerinin- coşkusuna rağmen, Gideon'la ilk kez iki gece önce Boston Halk Kütüphanesi'nin Abbey Odası'nda tanıştığından emindi. İki gece öncesine kadar onun için bir yabancıydı. Gerçek ya da hayali sorunlarının onun üzerine yıkılmasını hak etmeyen bir yabancı.

İşte bu yüzden Amelie o sabah erkenden arayıp Savannah'ya onun için bir otobüs bileti aldığını ve akşam geç saatlerde onu istasyonda beklediğini söylediğinde Savannah bir süreliğine Louisiana'ya dönmesinin en iyisi olacağını kabul etmişti.

Kampüste halletmesi gereken bir randevusu daha vardı, sonra toparlanmayı bitirmek için dairesine dönecekti. Gitmeden önce Gideon'u görmenin, en azından vedalaşmanın bir yolu olmasını diledi. Ama öğleden sonra tekrar gelir umuduyla kütüphanede kamp kurmak dışında, bu gece otobüs terminaline gitmek zorunda kalmadan önce onu bulmanın hiçbir yolu yoktu.

Belki Bayan Kennefick onun hakkında daha çok şey biliyordu? Yetişkinlik hayatı boyunca kütüphane kayıt odasında çalışmıştı; Gideon bir kullanıcıysa belki Bayan Kennefick Savannah'ya tam adını ya da adresini verebilirdi. En azından başlangıç için bir yerdi. Savannah İngilizce bölümündeki işi biter bitmez arayıp sorabilirdi.

Bu düşünce damarlarında öylesine bir umut akımı yaratmıştı ki Savannah kaldırımında ona paralel olarak yavaş bir sürünmeyle arkasından gelen beyaz Firebird'ü fark etmedi bile. Yolcu tarafındaki cam açılmıştı, arabadan disko müziği yayılıyordu.

Şoför ona ayak uydurabilmek için hızını daha da düşürürken, Savannah sinirlenerek gözlerini kısarak güneş ışığına baktı.

Bugün görmeyi umduğu son kişi oydu. "Profesör Keaton?"

"Savannah. Nasılsın?"

"Ben mi?" diye sordu inanamayarak. Durmak için fren yaptı ve kadın ona daha yakından bakmak için eğilip bakarken koltuklara doğru eğildi. "Ben iyiyim, peki ya sen? Hastane dışında ne yapıyorsun? Bir hafta ya da daha uzun bir süre taburcu edilmeyeceğini duydum."

"Son bir saattir baygınlığım. Modern tıbbın mucizesi için Tanrı'ya şükürler olsun." Gülümsemesi zayıf görünüyordu, gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. O

Solgun ve solgun görünüyordu, bronzlaşmış teni bıyığının ve kalın kaşlarının koyu rengine karşı balmumu gibiydi. Bitkin ve yorgun görünüyordu, hafta sonu aleminden çıkmış bir serseri gibiydi.

Şaşılacak bir şey yok; iki gece önce adam bilinci kapalı bir şekilde yoğun bakıma kaldırılmıştı. Şimdi kaslı arabasının direksiyonundaydı ve hoparlörlerinden Barry White şarkıları yükseliyordu. Arabaya doğru yürüdü ve yolcu penceresinden onunla konuşmak için eğildi. "Bu kadar erken araba kullanman gerektiğinden emin misin? Geçen gece neredeyse öldürülüydünüz, Profesör Keaton. Yaşadığınız onca şeyden sonra..."

Savannah'nın beceriksizliğini izledi, yüz ifadesi artık ayıktı. "Burada hiç olmamalıydım, bunu mu demek istiyorsun Savannah? Arkadaşın ölmüşken ben hayatta olmamalıydım."

"Hayır." Beceriksizce seçtiği kelimeleri yanlış anladığı için utanarak başını salladı. "Öyle demek istemedim. Asla böyle bir şey düşünmem."

"Onu korumaya çalıştım. Onu kurtarmaya çalıştım Savannah." Derin bir iç çekti. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Umarım bana inanırsın. Umarım beni affedebilirsin."

"Elbette," diye mırıldandı. "Elinizden gelen her şeyi yaptığınıza eminim. Rachel'in başına gelenler için kimse seni suçlayamaz."

Onu rahatlatmak için konuşurken, canavarın yüzünün görüntüsünün zihninde oluşmasını engelleyemedi. Korkunç dişler. Gözleri olan kızgın kömürler. Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyor, omurgasını derin bir ürperti kaplıyordu.

Yine de Keaton garip bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. O gece yaşadığı dehşetten bir şekilde uzaklaşmış görünüyordu. İnsanlık dışı, cehennem bir şeyin saldırısından sonra hayatta kalmasının mucizesini sakince kabul ediyordu. Ya yaşadığı dehşetin derinliğini gerçekten bilmiyordu ya da bunu ondan saklıyordu.

Tabii güvenilirmez olan Savannah'nın yeteneği değilse. Hiçbir zaman tamamen onun kontrolünde olmamıştı ama belki de güvenilirmez olmaya başlamıştı. Belki de delirmiyordu. Belki de uzun zamandır dünyanın geri kalanından saklamaya çalıştığı yeteneği üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu.

"Bu deneyimin sizin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum Profesör Keaton. Hem siz hem de Rachel için." Ona yakından baktı ve tavrında herhangi bir çatlak olup olmadığını araştırdı. "Onun hayatını kurtarmaya çalışırken, saldırganı görebildiniz mi?"

"Evet," diye cevap verdi, gözlerini bile kırpmadan. "Bayılmadan hemen önce kısa bir bakış attım."

Savannah'nın nefesi ciğerlerinde dondu. "Kimseye söyledin mi?"

"Tabii ki. Bu sabah taburcu olurken hastanede beni görmeye geldiklerinde polise söyledim."

Savannah yutkundu, dehşetinin başka biri tarafından dile getirilmesini istediğinden hiç emin değildi. "Onlara ne söylediniz, Profesör Keaton?"

"Onlara ne gördüğümü söyledim. Muhtemelen sokakta dolaşan bir serseri, uyuşturucu parası için rehin verecek değerli bir şey arıyordu. Rachel ve ben onu şaşırttık ve o da vahşi bir hayvan gibi bize saldırdı."

Savannah bir an konuşmadan dinledi. Hiç mantıklı gelmiyordu. Rachel'in bileziğinden gördüğü şey daha mantıklı değildi ama Keaton'ın yalan söylediğini anlayabiliyordu. "Bundan emin misin? Onun bir serseri olduğundan, başka biri olmadığından emin misin?"

Keaton kısa bir mizah havlamasıyla güldü. Radyoyu aniden kapattı, hareketleri çok hızlıydı. "Emin miyim? Orada ne olduğunu gören tek kişi bendim. Elbette eminim. Bütün bunlar ne demek oluyor Savannah? Sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Sana söylemiştim." Firebird'ün kokpitine doğru daha da eğildi ve yolcu tarafındaki kapı koluna uzandı. "Her neyse, nereye gidiyorsun?"

"İngilizce Bölümü," diye cevap verdi, içinden açıklanamaz bir huzursuzluk duygusu yayılıyordu. "İzinli olduğum dönemde bazı derslerimi eve götürmek için profesörümle görüşmem gerekiyor."

"Okulu bırakıyor musun?" Sesi şaşırmış gibiydi ama yüzü garip bir şekilde değişmemişti, boş ve okunaksızdı. "Olanlar yüzünden mi?"

"Sadece gitmem gerekiyor." Kapıdan uzaklaştı, koruyucu bir yalan uydurmak için acele ederken adımlarını ince ve sesini hafif tutmaya dikkat etti. "Şu anda evde bazı sorunlar var ve ailemin bana orada ihtiyacı var."

"Anlıyorum." Keaton başını salladı. "Eminim Rachel'in cenazesinin bu hafta içinde Brookline'da olduğunu duymuşsundur. Boston'da yalnız olduğunu biliyorum, istersen seni götürebilirim--"

"Hayır, teşekkür ederim." Törenden haberi vardı elbette ve perişan haldeki kadın arayıp buluşma gününü ve saatini bildirdiğinde Rachel'ın annesine taziyelerini ve üzüntülerini iletmişti bile. "Bu gece Louisiana'ya gidiyorum. Otobüs biletimi ayırttım bile ve beni bekliyor."

"Çok yakında," dedi. "O zaman en azından seni İngilizce Bölümü'ne bırakayım. Yolda tüm bunlar hakkında biraz daha konuşabiliriz."

Savannah'nın onun etrafındaki tedirginliği derinleşti. Bu şekilde davrandığı sürece ona yaklaşmasına imkân yoktu. "Zaten geç kaldım. Kampüsü yürüyerek geçersen daha hızlı olur." Sıradan bir gülümsemeyi zorladı. "Ama teklifiniz için teşekkürler Profesör Keaton. Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Keyfin bilir," dedi ve radyoyu tekrar açtı. "Görüşürüz Savannah."

Kaldırımın güvenliğine ve öğle tatilinde hâlâ etrafta dolaşan yüzlerce öğrenciye doğru geri çekilirken ona başıyla parlak bir selam verdi. Savannah, Keaton'ın uzaklaşmasını izledi.

Adam gözden kaybolduğunda, beyaz arabası kampüsün başka bir köşesinde gözden kaybolduğunda, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Sonra ters yöne döndü ve şeytan peşindeymiş gibi koşmaya başladı.

Bölüm 9

Savannah Güney İstasyonu terminalinde sert valizinin kenarına oturmuş, sağ dizi gergin bir enerjiyle zıplıyordu. Otobüsü gecikmişti. O akşam birkaç saat önceden istasyona gitmiş, eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Hatta çaresizdi.

Profesör Keaton'la yaşadığı sorunlu karşılaşma her şeyin ötesinde onu yeterince sarsmıştı ama Savannah'nın kafa karışıklığını ve artan tedirginliğini asıl artıran, evine döndükten sonra kütüphaneye yaptığı telefon görüşmesiydi.

Bayan Kennefick, Savannah'nın Gideon'un yerini bulmasına yardım edememişti. Geçen gece Savannah'yı sormak için gelen siyah deri giysili sarışın adamı hatırladı.

"Onun gibi bir adamı fark etmemek zor," demişti, yılın yetersiz ifadesi. "Kütüphanenin tipik müşterilerinden biri değil."

Hayır, Gideon'da tipik olan hiçbir şey yoktu. Erkek olması ve görünüşe bakılırsa bir kadının yüzüne karşı yalan söylemekte usta olması dışında. Çünkü Bayan Kennefick'e Gideon'a Savannah'nın nerede yaşadığını söyleyip söylemediğini sorduğunda, yaşlı kadın bu fikirden bile çekinmişti.

"Hayır, elbette değil canım. Bugünlerde insan asla çok dikkatli olamıyor, üzülerek söylüyorum. Ama bana senin arkadaşın olduğunu söyledi. Umarım ona hasta olduğunu söylediğimde haddimi aşmamışımdır."

Savannah nazik yaşlı amirine yanlış bir şey yapmadığına dair güvence vermişti ama içten içe her şeyden kuşku duyuyordu. Şimdi Gideon'u da bu numaraya koymak zorundaydı. Bayan Kennefick onu Savannah'nın dairesine göndermediyse, onu nasıl bulmuştu? Ve neden onun adresini dürüst yollardan bulduğunu düşünmesine izin vermişti?

Artık hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Sanki tüm dünyası gerçeklik yolundan sapıyormuş gibi, her şeyden ve herkesten şüphelenmekten kendini alamıyordu.

Onu düzeltmek, hayatını yeniden bir araya getirmek için iyi bir dozda eve ihtiyacı vardı. Her şeyi yeniden yerli yerine koymasına yardım etmesine. Amelie'nin güzel yemeklerini ve yaslanacağı sıcak, yumuşak omzunu çok istiyordu.

Keşke şu lanet otobüs gelse.

Şimdi yirmi dakika gecikti. Gece istasyonun dışına yeni çıkmıştı. Akşam iş çıkış saatinde istasyona akın eden yolcular, açık kapılardan içeri egzoz dumanı sızarken ve tavandaki hoparlörlerden anlaşılmaz bir şekilde anonslar yapılırken trenlerine ve otobüslerine yetişmek için acele ediyorlardı.

Onlar gelir gelmez yolcular yine gitmiş, Savannah'yı ve diğer birkaç kişiyi bu gece istasyondan çıkabileceklerine dair bir işaret almak için belirsiz bir süre beklemek zorunda bırakmıştı. Derin bir esnemeyle ayağa kalktı, tam o sırada istasyonun hoparlörleri çatırdayarak canlandı ve Louisiana'ya giden otobüsle ilgili anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Savannah bavulunu aldı ve tezgâhtarlardan birinin yanına götürdü. "Az önceki anonsu kaçırdım. New Orleans'a giden otobüsün kalkmasına ne kadar kaldığını söylediler mi?"

"On dakika."

Nihayet. Bir tuvalet bulmaya yetecek kadar zaman vardı ve sonra nihayet yola koyulacaktı. Savannah görevliye teşekkür ettikten sonra elinde bavuluyla terminalin ilerisindeki kadınlar tuvaletine yöneldi. Hantal bavul yürümesini zorlaştırıyordu. O kadar garipti ki, tuvaletlerin ve ankesörlü telefonların olduğu yere yaklaştığında, tuvalet kapısının hemen dışındaki gölgeli oyuğa oturmuş evsiz bir adamın iri, çizmeli ayağına neredeyse takılıyordu.

Ona çarptığını fark ettiğinde "Affedersiniz," diye mırıldandı. Adamın umurunda değil gibiydi. Ya da belki de onun farkında bile değildi,

Bayılmış mıydı yoksa uyuyor muydu, bilemiyordu. Yırtık pırtık lacivert kapüşonlu sweatshirt ve kirli iş pantolonu giyen adam başını bile kaldırmadı. Savannah onun yüzünü göremiyordu. Uzun, kirli saçları ağır kaşlarının üzerinden çenesine doğru sarkıyordu.

Savannah bavulunu daha iyi tutmaya çalıştı ve tuvalete gitmek için adamın kıpırdamayan cüssesinin etrafından dolandı.

~ ~ ~

Gideon, Savannah'nın evde olmadığını kapıyı çalmadan önce bile biliyordu. İçeride ışık yanmıyordu. İçeriden ses gelmiyordu. Görme yeteneğiyle onu ararken duvarlarda belli belirsiz bir parıltı da yoktu.

"Kahretsin."

Belki de onu evde aramak yerine önce kütüphaneyi denemeliydi. Ama onu orada aramak için şehrin öbür ucuna ne kadar çabuk gidebileceğini düşünürken bile içini bir korku kapladı.

Savannah Boston'dan ayrılmazdı, değil mi?

Ne de olsa dün geceki niyeti buydu. Onu kalmaya ve kendisine yardım etmesine izin vermeye ikna edebileceğini düşünmüştü ama ona tutunması için ne vermişti ki? Ateşli bir öpücük ve bir şekilde, mucizevi bir şekilde, her şeyi daha iyi hale getirebileceğine dair belirsiz bir söz mü?

Hay sikeyim. Bu çürük teşvikle burada kalacağını düşünmekle aptallık etmişti. On iki saat önce yatağından çıkar çıkmaz çantasını hazırlayıp Louisiana'ya gitmişse onu suçlayamazdı.

Onu bu kadar kolay kaybetmiş olamazdı.

Onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecekti, lanet olsun. Ve bu iddianın Tarikat'ın hedefleriyle ya da Darkhaven protokolüyle, kendisine bile itiraf etmek istediğinden daha az ilgisi vardı.

Savannah giderse, onun peşinden gidecekti.

Gideon kapı kolunu ölümüne kavradı. Kilitlendi.

Yeterince güçlüydü; o lanet şeyi yumruğuyla parçalayabilirdi. Ama o aynı zamanda bir Soy'du ve bu, emrinde daha fazla gizlilik aracı varken mağara adamı taktiklerine başvurmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Zihinsel olarak iki sürgüyü kilitlerinden kurtardı. Kapı hızla açıldı ve Gideon dairenin içine süzüldü. Kadının yatak odasını hızlıca taradığında en kötü şüphelerinin doğru olduğunu gördü.

Savannah'nın bavulu yoktu. Daracık küçük dolapta bir sürü boş askı vardı.

"Lanet olsun," diye homurdanarak, daha dün gece onu öptüğü, kanepede ona yaslanmış uyurken kollarında tuttuğu oturma odasına doğru yürüdü. Bakışlarını her yere gönderdi, herhangi bir şey arıyordu - kendisini ona götürebilecek bir ipucu.

Mutfak telefonunun yanında duran not defterine odaklandı. Notu almak için yürümekten ziyade odanın içinde hızla ilerledi. Dalgalı, canlı bir el yazısıyla birisi *Güney İstasyonu*'nu, ardından bir numarayı ve bir saati not etmişti. Bir otobüs tarifi.

Savannah'nın New Orleans'a gidişi.

Gidiyordu.

Ve eğer program doğruysa, çoktan yola çıkmıştı.

Gitti, yirmi dakikadan fazla oldu.

Gideon yine de onu yakalamaya kararlı bir şekilde oradan uçtu. Yaya olarak yola çıktı, Breed genetiği onu herhangi bir insan yapımı aracın taşıyabileceğinden çok daha hızlı taşıyordu.

Yanından geçtiği insanların üzerinde soğuk havadan başka bir şey yoktu, ayakları kaldırımların üzerinde ve caddelerdeki tıkanmış trafiğin arasından uçarak Güney İstasyonu'na doğru hızla ilerliyordu.

~ ~ ~

Savannah bavulunu boş tuvaletteki kâğıt havlu dispenserinin yanına park etti ve ortadaki kabine adım attı. Sallanan kilidi yerine kaydırды, birkaç saniye arkasında biri kadınlar tuvaletine girerken sallanan giriş kapısının yumuşak vınlamasını duydu. Umarım hırpalanmış American Tourister valizinin çalınmaya değer olduğunu düşünmeyecek biriydi.

Kot pantolonunun fermuarını açmak üzereydi ki, odanın içinde metalin betona sürtünürken çıkardığı ani ses yankılandı. Sanki biri taşan çöp kutusunu tuvaletin zemininde sürüklüyordu. Temizlik için gelen hademe miydi?

"Alo? Şu anda burada biri var," diye seslendi.

Sonra da kimse cevap vermediği için çenesini kapalı tutmuş olmayı diledi.

Oda kımıldamadan duruyordu, kabinin dışındaki tıkalı beyaz lavabolardan birine damlayan yumuşak su damlalarından başka bir şey yoktu. Savannah dondu kaldı, sahip olduğu tüm hayvani içgüdüler alarmla gerildi.

Birinin sesini duymayı umarak dinledi - izinsiz girdiği için garip bir özür, tuvaletin bakımının yapılabilmesi için bir an önce gitmesini rica eden bir ses. Hiçbir şey duymadı. Orada yalnızdı.

Hayır, yalnız değil.

Titrek metal kapının diğer tarafından bir yerlerden ağzı açık nefes alma sesi geliyordu. Ağır botlar kirli beton zeminde sürtünüyordu. Onun kabininin önünde durdular.

Savannah onları hemen tanıdı.

Dışarıdaki terminalde uyuyan evsiz adamdı.

İçini bir korku dalgası kapladı ve tüyleri diken diken oldu ama yine de sahip olduğu en tehditkâr ses tonunu kullandı. "Geceyi hapiste geçirmek istemiyorsan hemen buradan gitsen iyi olur, pislik herif."

Nefesinin hırıltısı arasında bir kıkırdama. Alçak ve kötü niyetli. Pek akıllı başında değil. Belki de tam olarak insan değil.

Oh, Tanrım.

Savannah zorlukla yutkundu. Kabinde kapana kısılmıştı, çığlık atıp kâbusuna bir başkasını mı dahil edeceğini, yoksa sessiz kalıp bunun parçalanan zihninin bir başka oyunu olması için dua mı edeceğini bilemiyordu.

En azından tehdit kapının diğer tarafındaydı. Metal panel çok sağlam değildi ama içeriden kilitliydi. Kapıyı aralarında tuttuğu sürece güvendeydi.

Ama ne kadar süre için?

Bir saniye sonra cevabını aldı.

Tuvaletle kapı arasında titreyerek öylece dururken, kilit kendi kendine sallanmaya başladı.

~ ~ ~

Gideon terminalin içinde kayarak durduğunda Güney İstasyonu yeni gelen bir banliyö treninin yolcularıyla doluydu. Bazıları sabırsız bir amaçla adım atan, bazıları ise amaçsızca dolaşan insan denizinin arasından sıyrılan Gideon, program panosuna baktı ve Savannah'nın New Orleans'a giden otobüsünün kalkış saatlerini taradı.

Gecikti.

Bu harika bir haber olabilirdi ama panoda otobüsün duraktan ayrıldığı gösteriliyordu. Sadece iki dakika önce kalkmış.

Gideon yumruğunu bir yere vurma isteğini güçlkle bastırabiliyordu. "Lanet olsun!"

Otobüsün peşinden koşmayı düşündü. Eğer yolda ona yetişemezse, yol üzerindeki ilk durakta onu bulma ihtimali yüksekti. Sonra ne yapacaktı? Otobüse atlayıp diğer yolcular arasında Savannah'yı mı arayacaktı?

Onu bulduğunda ne yapması daha iyi olurdu? Birkaç yüz tanıgın dikkatinden kaçmaya çalışırken onu transa geçirip otobüsten taşımak mı? Ya da kışını onun yanındaki koltuğa yerleştirip ona hızlı bir

Breedmate'ler, Rogue'lar ve uzaylılar tarafından yaratılmış diğer vampirler hakkında New Orleans'a giden 59 Numara'da bilgi almak ister misiniz?

Tanrım, ne felaket.

Burada çok fazla seçeneği yoktu.

Gideon terminalin derinliklerine doğru ilerlerken, ideal olmayan iki senaryonun da olası sonuçlarını zihninde hesaplıyordu. Kalkış kapılarına giden koridora doğru ilerlerken, koridorda hastalıklı derecede tatlı bir şeyin kokusunu aldı.

İrk duyularına göre, bir yerlerde bir Rogue'un kokusu yakınlarda.

Gideon etrafına bakınarak kokunun kaynağını aradı. Hiçbir şey ama istasyondaki insanlar onun etrafındaydı. Yine de ense kökünde bir kesinlik hissi vardı. Bakışları koridorun karşısındaki kadınlar tuvaletinin kapısını kapatan sarı bir bakım konisine kaydı. Yaklaştı ve vahşi bir vampirin iğrenç kokusu güçlendi.

Yeteneği ahşap ve çelik sallanan kapıyı delip geçerek içerideki bir çift ısı kaynağına kilitlendi. Biri devasa ve hantaldı. Diğeri ise uzun boylu ve inceydi, kendisine yönelen tehdit karşısında olduğu yerde donup kalmıştı.

Ah, lanet olsun.

Savannah.

Gideon'un tüm vücudu sıcak, vahşi bir öfkeyle tutuştu. Bir saniye önce terminal koridorundaydı, bir saniye sonra kapalı umumi tuvaletteydi, devrilmiş çöp tenekesini iterek geçti ve Rogue'un üzerine atladı - tam da emici kafa Savannah'ya saldırmak için kabine doluşmak üzereyken.

Gideon alçak bir hırıltıyla vampiri Savannah'dan uzaklaştırdı. Rogue'un omurgasını odanın karşı tarafındaki beyaz lavabolar ve kirli aynalarla dolu duvara sapladı. Çarpmanın etkisiyle eski lavabolardan biri yere düştü ve Gideon'un ayaklarının dibinde ağır bir gümbürtüyle paramparça oldu. Kırık musluktan su fişkırıyor, neredeyse Gideon'un inatçı elinden kurtulmak için çırpınan vahşi vampir kadar şiddetli tıslıyordu.

Emici kafa homurdandı ve hırladı, sararmış dişlerini gıcırdattı. Kana susamışlık ve yakın zamanda beslenmenin ekşimiş kanıtları kokuyordu ama kehribar rengi gözleri ve ince, yarık gözbebekleri hâlâ kana susamış yırtıcı bir canavarın bakışını taşıyordu.

Bu canavarın Savannah'ya bu kadar yaklaşmış olması -ona dokunmasına, ısırmasına, onu öldürecek kadar yaklaşmasına sadece birkaç saniye kalmıştı- Gideon'un damarlarının cezalandırma ihtiyacıyla zonklamasına neden oldu.

Ona zarar vermek isteyen orospu çocuğunun içini boşaltmak için. Savannah odada olmasaydı, o da tanık olacaktı.

o.

Kederli yüzü aynanın çatlak camına yansımıştı.

Rogue'un çırpınan cüssesinin arkasında. Savannah'nın kara gözleri dehşetle irileşmiş, güzel ağzı sessiz bir çılgılık atarak açılmış, Gideon'a ve onunla tuvalet duvarı arasına sıkışmış canavara bakıyordu.

"Defol buradan," dedi Gideon ona, yalakalığı bitirmeye hazırdı ama bunu onun önünde yapmaktan nefret ediyordu. "Beni dışarıda bekle Savannah. Bunu görmek istemezsin."

Ama hareket etmedi. Belki de yapamadı. Ya da belki de kadının katıksız azmi, cevaplara olan ihtiyacı daha güçlü olduğunda korkuya teslim olmayan keskin, meraklı zihniydi.

Rogue, Gideon'u üzerinden atmaya çalışarak debelenip durdu. Tereddüt etmek için çok az zaman vardı. Tuvalet kapısının dışındaki terminalin gürültüsü boğuşma seslerinin çoğunu bastıracaktı ama istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmeden bu işi çabucak bitirmeliydi. Gideon siyah trençkotunun altındaki kınından uzun hançerlerinden birini çıkardı.

Emici kafanın kehribar rengi gözleri harekete doğru döndü. Yaklaşan ölümünün farkındalığı açık ağızlı alaycı bakışlarında parladı. Kükredi, pis ellerinden biri yan tarafına doğru uzandı ve kendine ait bir tür silaha uzandı.

Fırsat bulamadı.

Gideon tutuşunu değiştirdi ve hançerini vücutlarının arasına soktu. Sert bir hamleyle hançer Rogue'un göğsünün ortasına saplandı. Emici dondu kaldı, hızla nefes alıyordu, gözlerinin ikiz kömürleri Gideon'a sabitlenmişti, iğrenç yüzü yenilgiyle sarkıyordu.

Hastalıklı Breed vampiri titanyum kenarlı çeliğin öldürücü uzunluğunun etrafında titrerken Gideon hançeri yerinde tuttu.

Ölüm hemen gerçekleşti. Titanyum Rogue'dan beslenmeye ve onu içten dışa doğru eritmeye başladığında Gideon büyük cesedi yere bıraktı. Sadece birkaç dakika içinde, ölmekte olan et ve kemik yığını külden başka bir şey olmayacak, sonra da varlığına dair tüm kanıtlar tamamen yok olacaktı.

Gideon Savannah'yla yüzleşmek için döndü. "Yaralandın mı?"

Sessizce başını salladı. "Gideon... kimdi o? Neydi o?" Kesik kesik bir nefes aldı. "Tanrım, neler oluyor?"

Gideon kanlı bıçağını sakladı ve kızın yanına gitti. Titreyen bedenini kolunun altına aldı ve yavaşça yüzünü kaldırdı. "Sana dokundu mu?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama sen burada olmasaydın..."

Onu öptü, kısa ve şefkatli bir fırça darbesiyle ağzını onunkine değdirdi. "Ben buradayım. Seni güvende tutacağım Savannah. Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum." Etrafına, ölü Rogue'un giysileri ve her şeyiyle hızla parçalandığı yere baktı. "Ama bunların hiçbirini anlamıyorum. Bunların herhangi biri nasıl gerçek olabilir?"

"Gel hadi." Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Bunun geldiği yerde daha fazlası olabilir. Şimdi gitmeliyiz."

Onu tuvaletten çıkarıp istasyonun kalabalığına geri götürdü. Gece serinliğinde kaldırımın kenarında durduklarında Gideon nereye gideceğini bilemediğini fark etti.

Savannah'nın dairesi şehrin öbür ucunda, birkaç kilometre uzaktaydı. Onu oraya götürmek pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu. Rogue'un otobüs durağında onun peşine düşmesinin rastgele bir şey olduğundan çok şüpheliydi. O serseriye onun peşine takan her kimse, şüphesiz dairesini de gözetim altında tutuyordu. Gideon her ne kadar o kişinin kim olduğunu bilmek istese de, şu anda tek derdi Savannah'nın iyiliği idi.

Bu da onunla birlikte en yakın Darkhaven'a gönderilmesi için yeterli bir sebep olmalıydı.

Emin olmak için, bu en mantıklı, pragmatik seçim olurdu. Ama mantık ve pragmatizm şu anda siki tutmuş olabilirdi, bu onun umurunda bile değildi.

Savannah'yı üzücü bir durumdan ve cevap bekleyen binlerce sorudan çekip çıkarmaya hazır değildi, sadece onu Breed ulusunun diplomatik koluna teslim etmek için. Aslında, onu başka birine teslim edip çekip gitmeye hazır olabileceği bir senaryoyu hayal etmekte zorlanıyordu. Karanlıkta onun yanında durup seçimini yapmasını beklerken, yumuşak parmaklarının geniş avucunun etrafında sıkıldığını hissetti.

Söz verdiği gibi onu güvende tutacağına güvenerek.

Gideon onun kadife kahverengisi bakışlarına baktı ve içinde ani, şiddetli bir koruma duygusunun kabardığını hissetti. Onu şimdi göndermek söz konusu bile olamazdı. Onu kendi dünyasına nazikçe sokmak onun göreviydi. Bu kadın söz konusu olduğunda İcra Teşkilatı'ndan ya da sivil rütbelerden bir yabancının devreye girmesine izin verme düşüncesi onu öfkелendirdi.

Kadını.

Bilinçaltının derinliklerinde bir yerden gelen bu iddia, keskin ve ilkel bir şeydi. Damarlarında zonkluyor, kalbinin her atışıyla birlikte kulaklarında sertçe çınılıyordu.

Ve onun da ona ihtiyacı vardı.

Onu istasyonda tehlikeye bu kadar yakın gördükten sonra -bu gece onu ne kadar çabuk kaybedebileceğini fark ettikten sonra- Gideon, Savannah'yı kendine doğru çekmekten ve bir daha asla gözünün önünden ayırmamaktan başka bir şey istemiyordu.

İrk protokolünü kasten görmezden gelmek anlamına gelse bile, onu Darkhaven'lara ya da İcra Dairesi'ne itmeyecekti.

Bu Lucan'ın emirlerine açıkça karşı gelmek anlamına gelse bile.

Gideon siyah taytının cebine uzandı ve Tegan'ın o gün erken saatlerde yerleşkede kendisine verdiği kâğıt parçasını çıkardı. İkinci kez okudu. Sadece bir adres, başka bir şey yok.

Bulunduğu yerden sadece birkaç blok ötede bir adres.

Şimdi.

Oraya vardıklarında ne ile karşılaşacaklarından emin değildi.

O an için en iyi ve tek seçeneği bu gibi görünüyordu.

"Gidelim," diye mırıldandı, ağzını kızın şakağının sıcaklığına değdirerek.

Gideon, Savannah'yı kolunun altına alıp ona bir cankurtaran halatı gibi yapışarak kalabalık otobüs terminalinden uzaklaştırdı.

Bölüm 10

"Burası neresi?"

Savannah, tahminine göre Güney İstasyonu'ndan bir milden biraz daha uzakta, sakin, tarihi bir yerleşim sokağında Gideon'un yanında duruyordu. Önlerinde ince, üç katlı, kırmızı tuğlalı bir şehir evi yükseliyordu. Görkemliydi, ama yakışıklı ve konuksever komşularının yanında pek de dikkat çekici sayılmazdı.

Bu evin içinden hiçbir ışık yanmıyor, duvarlarından hiçbir ses çıkmıyordu. Pencereleri karanlıktı, siyah çitalı panellerle sıkıca kapatılmıştı. Gideon'la birlikte ağır ahşap kapıya doğru ilerlerken, demir ve camdan yapılma sundurma lambası soğuktu, yürüme yolunu ve sahanlığı aydınlatmıyordu.

Ev, sokaktaki diğer evlerle uyum sağlamak için gösterdiği tüm kasıtlı çabaya rağmen, mutlak durgunluğu içinde yasaklayıcı bir şekilde duruyordu.

Savannah tuğladan ve karanlıktan oluşan bu soğuk levhaya bakarken kollarına yayılan ürpertiye sildi. "Burada yaşayan biri var mı? Bir mezar kadar sessiz."

"Buraya daha önce hiç gelmedim," dedi Gideon. Başını eğmiş, sabit bir niyetle kalın meşe kapıya delinmiş sürgüye bakıyordu. Adamın anahtarı olup olmadığını fark etmese de, birkaç saniye içinde kilit açıldı ve Gideon ona kapıyı açtı. "İçeri gel."

Onu takip etti, bilmediği bir yerde durakladı, kararsızdı. Hâlâ otobüs durağında olanlardan dolayı sarsılmıştı. "Burası çok karanlık."

"Olduğun yerde kal." Yatıştırıcı aksanıyla derin sesi yanında alçak bir gümbürtüydü, küt parmak uçları yüzünün yan tarafını okşadığı yerde sıcaktı. "Sana biraz ışık bulacağım."

Adam ustalıkla odayı geçip kendisinden birkaç metre ötedeki küçük lambayı yakarken kadın bekledi.

Yumuşak aydınlatma neredeyse boş bir yaşam alanını ortaya çıkardı. Yalnız bir sandalye -en azından geçen yüzyılın başından kalma kaba yontulmuş bir kalıntı- şimdi lambanın parladığı basit ahşap masanın yanında oturuyordu. Odanın diğer tarafında, uzun süredir kullanılmadığı anlaşılan bir şöminenin soğuk, siyah ağız, bayat havayı eski odun dumanının buruk rengiyle kaplıyordu.

Savannah, Gideon ana yaşam alanından çıkıp bitişikteki bir odaya girerken dikkatle onu takip etti. Kollarını önünde kavuşturdu ve duyu ötesi yeteneğini uyandıracak istem dışı bir dokunuştan kaçınmak için çıplak parmaklarını yanlarına soktu. Bu evin hiçbir zaman aile ya da kahkahalarla dolu olmadığından şüpheleniyordu. Yeteneğini uyandırıp bunu doğrulamasına gerek yoktu.

Hayır, ona uzun bir süre yetecek kadar karanlık yaşamıştı.

"Burada güvende olacağız, Savannah." Gideon şimdi durduğu yerde başka bir lamba yaktı. Siyah deri trençkotunu çıkardı ve yatağın üzerine serdi. Siyah savaş kıyafetinin kalçalarına bağladığı kalın kemerinde her türlü silah vardı -bir çift tabanca, istasyonda kullandığı vahşi bıçak da dahil olmak üzere bir dizi bıçak. Kemerini çıkardı ve paltosunun üstüne yerleştirdi. "Savannah, sana söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bu konuda bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı ve mütevazı yatak odasına adım attı, dekorasyon ya da kişisel eşya eksikliğini hemen fark etti. Yatak yapılmıştı ama düz çarşaflar ve tek bir yastık vardı.

Bir evden çok bir askerin kışlasında görmeyi bekleyebileceğiniz türden bir yatak.

Bu yerde bir hüznün vardı. Derin,
kederli bir hüznün.

Ve öfke.

Siyah, çiğ... tüketiyor.

Savannah bunun ağırlığı altında ürperdi. Ama bacaklarını altından çekip almakla tehdit eden, o gece tanık olduğu şeyin anısıydı.

"Gideon, orada ne oldu?" Tanrım, şimdi bunu konuşmak bile başının yeniden dönmesine neden oluyordu. O kadar çok sorusu vardı ki. İçinden bir çırpıda dökülüverdiler. "Beni aradığını nereden biliyordun? Nerede olduğumu, tuvaletin o kapalı kapısının ardında başımın belada olduğunu nasıl bilebildin? O *canavara* yaptığın şeyi nasıl yapabildin? Olanları gördüm. Onu bıçakladın ve o--" Titrek bir nefes verdi, tanık olduğu şeyi inkâr etmek istiyordu ama gerçek olduğundan da emindi. "Onu bıçakladın ve parçalandı. Sanki büyük bir şey değilmiş gibi öldürdün onu. Sanki böyle bir canavarı daha önce yüzlerce kez görmüşsün gibi."

"Bundan daha fazla, Savannah." Gideon ona doğru yürüdü, yakışıklı yüzü endişe verici bir şekilde ağırbaşlıydı. "Onun gibi yüzlercesini öldürdüm."

"Yüzlerce," diye mırıldandı, yutkunarak bu şaşırtıcı kelimeyi geçti.
"Gideon, o adam... o yaratık... insan değildi."

"Hayır."

Savannah ona baktı, sakın cevabını anlamaya çalışıyordu. Neler olup bittiğine dair mantıklı bir açıklama getirmesini, içinde yükselen paniği yatıştıracak makul bir inkârda bulunmasını ummuştı.

Ama genellikle mavi gözlerinde parıldayan kıvrak zekâ ve güven veren özgüven hiçbir yerde yoktu. Yüz ifadesi, onu aynı anda hem şefkatli hem de ölümcül gösteren sessiz bir ciddiyetle doluydu. Onu tanıdığı kısa süre boyunca bu iki özelliği onda ilk elden görmüştü.

Nefesini içine çekti, boğazına tırmanıp nefesini kesmekle tehdit eden histeriyi bastırmaya çalıştı. "Rachel'ı da aynı tür bir canavar öldürdü. Sanat Tarihi koleksiyonundaki o eski kılıca dokunduğumda gördüğüm o küçük çocuklar da aynı türden bir grup canavar tarafından katledildi. Dün gece daireme beni kontrol etmeye geldiğinde sana bunu anlatmaya çalıştım. O zaman inanmak istememiştim. Hâlâ da inanmıyorum."

"Biliyorum." Uzandı ve elini hafifçe yanağında gezdirdi. "Ve dün gece de söylediğim gibi, senin için buradayım Savannah. Her şeyi anlamlandırmana yardım etmek istiyorum."

Gözlerini adamın bakışlarına dikti. "Vampirler," dedi sessizce, sesi titrekti, korku hâlâ göğsünde çiğ ve olgundu. "Bahsettiğimiz şey bu, değil mi? Otobüs terminalindeki adam. Kılıca ve Rachel'ın bileziğine dokunduğumda gördüklerim... onlar vampirdi."

Şimdi bakışlarında bir şey titriyordu. Sabit sesinde alışılmadık bir tereddüt vardı. "En temel tanımıyla, evet. Onlar buydu."

"Aman Tanrım." Bu fikri sadece kafasında yaşarken kabullenmek yeterince zor olmuştu. Ama şimdi bunu ondan duymak -Gideon'un gözlerinin önünde yaratıklardan birinin bağırsaklarını deşmesine tanık olmak- gerçekliğin boğucu bir dalga gibi üzerine çökmesine neden oldu. "Bana vampirlerin gerçek olduğunu söylüyorsun. Onlar gerçek ve sen bir şekilde onları nasıl öldüreceğini biliyorsun."

"Ben, benim gibi birkaç kişiyle birlikte, evet." Şimdi onu inceliyor, bir şekilde ölçüyordu, sanki cevaplarını kaldırabileceğinden emin değildi. "Cinslerin hepsi istasyonda peşinden gelen gibi değil. Ya da arkadaşını öldüren gibi. Ya da onları öldürenler

masum çocuklar. Bunu sadece haydutlar yapar Savannah. En ahlaksız, en hastalıklı kişiler."

"Bu delilik, Gideon. Şu anda daha fazlasını duymak istemiyorum. I yapamam."

"Savannah, bu işin içinde tehlikeler olduğunu anlamalısın. Dünya. Çok az insanın gerçekten anlayabileceği tehlikeler. Bu geceden sonra, gördüğün her şeyden sonra, eski hayatına geri dönemezsin. Belki de asla. Artık daha karanlık bir şeyin parçasısın ve hayatta kalmak istiyorsan bilmen gereken şeyler var--"

"Hayır." Başını salladı ve Gideon'un yatıştırıcı dokunuşundan uzaklaştı. Her şey çok hızlı geliyordu. Kafası karışmış ve sarsılmıştı, daha fazlasını algılayamayacak kadar bunalmıştı. "Şimdilik yeterince şey duydum. Canavarlar, tehlike ya da ölüm hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum Gideon ama çok korkuyorum."

Yüzünü avuçlarının arasına aldı, onun önünde kendini kaybetmemek için çabaladı ama başaramadı. Bir hıçkırık onu sarstı. Sonra Gideon'un kolu ona sarıldı ve onu güçlü, sıcak bedenine doğru çekti. Hiçbir şey söylemedi, sadece onu kendine yakın tuttu ve bir anlığına kendine gelmesine izin verdi.

"Kafam çok karışık," diye mırıldandı onun göğsüne karşı. "Çok korkuyorum." "K o r k m a ." Adam onun sırtını okşadı, dokunuşu hoş bir teselli oldu, endişesini hafifletti. Vücudu onun etrafında çok güçlü hissediyordu, katı ve korunaklı, onu istikrarlı gücüyle sarıyordu. "İstediğim son şey kafanın karışması," diye fısıldadı şakağına doğru. "Hiçbir şeyden korkmanı istemiyorum. En azından benden."

"Senden korkuyor muyum? Hayır." Başını yavaşça salladı, sonra alnını adamın göğsünün ortasına bastırdı ve kalp atışlarının sert davulunu üzerinde hissetti. "Bana gerçek gibi gelen tek şey sensin, Gideon. Son birkaç gündür olan biten her şey arasında şu anda emin olduğum tek şey bana hissettirdiklerin."

Cevap hırıltısı alçaktı, içinde derin bir yerden titreşiyordu. Onu tutmaya devam ederken kaslarının seğirdiğini hissetti, gücü sarmal ve ölümcüldü ama yine de son derece şefkatle etrafını sarmıştı.

Savannah onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Adamın gözleri loş lamba ışığında daha da kararmıştı ama o fırtınalı mavinin derinliklerinde büyüleyici bir ateş çıtırdıyor gibiydi. Adamın içindeki sıcaklık elle tutulur bir şeydi ve dokundukları her yere yayılıyordu.

"Dün gece beni öptüğünde bana doğru geldin Gideon. O zaman ben de korkmuştum ama sen çok doğru hissettin." Elinin beşiğinde onun sert çenesini yakalamak için uzandı. "Nasıl oldu da tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girdin?"

Sıktığı dişlerinin arasından sızan kalın bir fısıltıyla onun adını söyledi. Yatak odasının yetersiz sığınağında birlikte dururlarken bir azap onu kaplamış gibiydi, her siniri gerginleştiriyor ve hareketsizleştiriyordu. "Söz konusu sen olduğunda beni korkutan bir şey olursa," dedi usulca, "Kollarını böyle etrafımda hissetmeye o kadar ihtiyacım var ki. Beni güvende hissettiriyorsun, Gideon. Daha önce hiç bilmediğim bir şekilde. Seninle olduğum sürece bana hiçbir kötülük dokunamazmış gibi hissettiriyorsun."

"Olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Nefes aldığım sürece olmaz." Sesi gök gürültüsü gibiydi, derin ve gürliyordu. "Her zaman güvende olacaksın Savannah. Bunun için hayatımı ortaya koyarım."

Kadın gülümsedi, adamın yeminindeki vahşetten etkilenmişti. "Arthur'un asil şövalyelerinden biri gibi konuştun. Benim hiç kendi kahramanım olmadı."

Alçak sesle, boğuk bir küfür savurdu. "Hayır, asil değil. Ve kesinlikle kimsenin kahramanı değil. Sadece seni önemseyen biri. Senin asla zarar görmeyeceğini bilmek isteyen biri. Hak ettiğin mutluluğu bulmanı isteyen bir adam. İsteyen bir adam... ah, siktir." Ona bakarken bakışları alev alev yanıyordu. "Ben senin için çok fazla şey isteyen bir adamım..."

Savannah onun zayıf, köşeli yanaklarında ve ağzının geniş çizgisinde oynayan gerilimi izledi. Adamın sıcak bakışları kızın korkusuz bakışlarına kilitlendiğinde daha da derinleşti. "Ne istiyorsun, Gideon?"

Yakıcı gözleri onu içine çekti ve konuştuğunda cevabı gırtlaktan gelen, neredeyse hayvani bir hırıltı şeklinde geldi. "Bunu istiyorum," dedi ve onu kendisine karşı kafeste tutan kasların sadece en hafif seğirmesiyle onu kucağının derinliklerine çekti. Güç, neredeyse hiç çaba sarf etmeden içinden akıyor, nabız noktaları vücutlarının birleştiği her yerde kadının tenine çarpıyordu.

"Ve bu." Parmak uçlarını usulca yüzünün kenarında gezdirdi, sonra başparmağının ucuyla alt dudağına dokundu. Başını onunkine doğru eğerek, ağızları bir nefesten daha az bir mesafe kalana kadar üzerine indi. "Ve ben bunu istiyorum."

Onu öptü.

Dudaklarının geçen geceki yavaş buluşması değil, özür dilemeden ağzını ele geçiren a bir öpücük, dili ateşli bir taleple dişlerini itiyor. Onu kendine doğru bastırırken belli belirsiz bir şeyler homurdandı, nefesi hızlı ve sert geliyordu, yüzüne karşı sıcaktı.

Ağzı onu tüketti. Onu hem ürküten hem de alevlendiren bir vahşilikle içine çekti.

Gideon'un onu tutuşu sıkılaştı. Gideon'un uyarılmışlığı açıktı; sert, ağır varlığı Savannah'nın en ilkel yanını çağırıyordu. Savannah'nın bedeni buna karşılık verdi ve sıcak bir ihtiyaçla doldu. Gideon'un öpücüğü derinleştikçe inledi, tutku doluydu, arayış içindeydi. Arzuyla öylesine çıplaktı ki ciğerlerindeki nefesi emiyordu.

şimdi onun bedenini kendine doğru çekti ve ensesini büyük eliyle yakaladı. Parmakları boynunun kenarına dolandığı yeri yakıyor, tenine dokunuşunu damgalıyordu.

Ve öpücüğü de ona sahipti.

Ona dokunduğu her yerde nabzı zonkluyor, dudakları ve dili onu tüketirken kulaklarını dolduran bir kükremeye dönüşüyordu. Kadın da ona karşılık verdi, dilini kendi diliyle buluşturdu ve onu derinlere çekti. Zevk onun içinde gök gürültüsü gibi gürledi, göğüslerinde ve karnında titreşti.

Adamın boştaki eli kazağının eteğini bulup içine girdiğinde Savannah ona doğru yükseldi. Adamın sert ve sıcak parmakları kaburgalarından yukarı çıkıp sütyeninin ince dantelinin üzerinden geçti. Zevkle inledi, adam göğüslerini yoğururken ve öpücüğüyle duyularını tahrip etmeye devam ederken onun dokunuşuna kendini kaptırdı.

"Sana sahip olmalıyım Savannah," diye dudaklarına yapıştı, nefesi kesilmişti, sesi garip bir şekilde kalındı. "Ah, Tanrım... Hiçbir şeyi seninle şu anda istediğimden daha fazla istememiştim. *Seni* istiyorum. Hepinizi."

İzin almak için beklemedi. Kazağını ve sütyenini çıkarıp bir kenara fırlatarak, çıplak göğüslerini ağzının lezzetli sıcaklığıyla yıkamak için eğildi. Meme uçları onun ilgisi altında gergin ve ağrılıydı, çekirdeğindeki ıslak ihtiyaç, ağzının her kucağı, kıştırması ve emmesiyle ateşli lavlara dönüşüyordu.

Ellerini onun üzerinde tutmak için yanıp tutuşan kadın, siyah tayyörünün fermuarlı fermuarına uzandı ve avucunun ve parmaklarının altında adamın sikinin elik gibi şişkinliğinin daha da kabardığını hissetti. Adamın seksi, elinin altında cinsel istekle titreşen ham bir güçtü.

O da onun için yanıp tutuşuyordu. Aynı ihtiyaçla, onun sert bedenini kendisine karşı, içinde hissetmek için aynı aciliyetle aç. Kadın onu kumaşın üzerinden kavradı ve adam hırıltılı bir homurtuyla göğüslerinden ayrıldı. Başını eğdi, kaburgaları ve karnı boyunca alçalan bir ateş izini öptü ve önünde kalçalarına çöktü. Arayış içindeki ağzı daha da alçaldı ve kalçalarını saran kot pantolonunun düşük belinin üstündeki hassas teniyle alay etti.

"Gideon, evet," diye nefes nefese kaldı, heyecandan titriyordu, kendi sözleri bir soluk sesinden biraz daha fazlaydı. "Ah, Tanrım, evet. Buna benim de ihtiyacım var. Sana şimdi ihtiyacım var."

Adam düğmeleri çözüp hem kot pantolonu hem de külotu tek bir hamleyle aşağı çekerken kadın derin bir nefes çekti. Soğuk hava kalçalarının çıplak üst kısımlarına ve aralarındaki açıkta duran buklelere çarptı. Bir an sonra, Gideon yüzünü onun tümseğine bastırıp o en özel yeri öptüğünde her şey sıcaktı.

Savannah ellerini adamın omuzlarına bıraktı ve adam ağzını onun cinsel organına kapatırken can havliyle tutundu. Dili, ıslak, sıcak ve hınzır bir şekilde kadının dikiş yerlerine girdi. Onu emdi, küçük, sıkı incisini dişlerinin arasına aldı, onunla oynadı, dilinin ucunu etinin üzerinde döndürdü ve artan zevkle miyavlamasını sağladı.

"Tadın çok tatlı Savannah," dedi ona erotik, şehvetli öpücükler arasında. "Seni yemek istiyorum. Her tatlı santimini yalamak. Adımı haykırışını duymak."

Oh, Tanrım, daha fazla sürmez, diye düşündü, gözlerini kapadı ve çıplak kıcını kavrayıp yüzünü ayrılmış bacaklarının arasına gömerken başını omuzlarının üzerine düşürdü. Ağzıyla klitorisini okşadı, vücudunun sularıyla kayganlaşmış parmak uçlarıyla göbeğinin şişmiş, ıslak yapraklarını nazikçe yayarken, alaycı vuruşlar yaptı.

"Çok sıkı," diye mırıldandı, tek parmağıyla yavaşça içine girerken. Vücudu anında, açgözlülükle ona yapıştı, kalçaları titriyordu adam onu yalayıp parmağını seksinin çekirdeğinde gezdirirken. "Tanrım, Savannah... Olağanüstü olduğunu biliyordum ama kahretsın. Buna asla hazır olamazdım. Bana cevap verme şeklin çok tatlı. Çok güzelsin."

Onun şehvetli övgüsü karşısında inledi, kanı damarlarında hararetle akarken ve tüm sinir uçlarını ateşe verirken verebileceği tek cevap buydu.

Ve Gideon ona hiç acımadı. Parmakları onunla ustaca oynuyordu. Ağzı acımasızdı, dili çok ama çok iyiydi.

Bacakları altında kemiksiz kalıyordu. Başını tuttu, parmaklarını saçlarının kısa sarı ipeğine gömdü, zevki arttıkça ve zirveye ulaştıkça, ona çarpmak üzereydi. "Gideon," diye soluk soluğa bağırdı. "Daha fazla dayanamayacağım. Lütfen... durmalısın..."

"Asla," diye hırladı. "Bırak bebeğim. Seni oraya götürmeme izin ver."

Dizleri jöle gibiydi, kalçalarındaki kaslar orgazmın etkisiyle titriyordu.

"Mmm, işte bu Savannah," diye ikna etti. "Benim için gel. Bırak duyayım Sen."

Adam onu daha sert emerken sesi boğuk bir çığlığa dönüştü. doruğa ulaştıkça daha da yükseliyordu. Yavaşlatamadı. Bir an daha geri tutamadı.

Ve sonra onun adını haykırdı. Tüm varlığı Gideon'un ağzında paramparça olurken, çığlığı kesik kesik bir solukta içinden çıktı. Gideon çömeldiği yerden kalkıp hızla pantolonunu çıkarırken kadın hâlâ artçı sarsıntılarla titriyordu.

"Gömlek de," diye mırıldandı, zevkten boğuluyordu ama onun çıplak tenini üzerinde hissetmek istiyordu. Adam bir an tereddüt etti, yüzünü çevirdi - şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz orgazmın sisi içinde olmasaydı, daha tam olarak kaydedilebilecek garip bir duraklama.

Gideon gömleğini çıkardı ve kız, Gideon'un ateşli bir öpücükle üzerine çullanmasından hemen önce, göğsündeki kabile dövmelelerine benzeyen karmaşık dövmeleleri kısacık bir anlığına görebildi. "Senin içinde olmalıyım," diye homurdandı, sesi karanlık ve açlık doluydu, derin sesinin kaba cızırtısı neredeyse tanınmaz haldeydi. "Şimdi, Savannah."

"Evet," diye kabul etti, onu daha fazla hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. "Şimdi."

Onu öyle vahşi ve şehvet dolu bir öpücükle sahiplendi ki, sarsıldı. Kendini hızla geriye doğru hareket ederken hissetti, ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Sertçe yatak odasının duvarına yaslandı, Gideon'un iri vücudu onu sarıyordu. Ağzı hâlâ onun kinde kilitliydi, güçlü elleri aşağıya doğru kayarak kıcının yanaklarını kavradı. Onu sahiplenerek sıktı, ereksiyonu kızın kalçasında sıcak ve gururlu bir şekilde yükseliyordu. Ağırlığını ayakları üzerinde kaydırды, şimdi onu farklı bir tutuşla yakaladı. Sonra onu bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve bacaklarını etrafına doladı.

Ona karşı çok iyi hissediyordu, sıcak, sert ve aç. Çok gerçektir.

Onca dehşet ve karmaşanın ortasında, Gideon'la birlikte olmak kendini güvende hissettiği tek yerdi.

Hiç bu kadar doğru hissettiren bir şey bilmiyordu.

"Beni şimdi al," diye mırıldandı. "İstediğin her şeyi al, Gideon."

Adam cevap vermedi. Yani kelimelerle değil.

Onu elleriyle havada tutarak leğen kemiğini öne doğru itti ve onu sikinin kalın mızrağının üzerine oturttu. Acil vuruşlarla hareket etti, içeri ve dışarı, daha derine ve sonra daha da derine, onu uzunluğunun üzerinde pistonladı.

Savannah, adamın temposu hararetli bir seviyeye yükselirken gerginliğin arttığını hissetti. Omuzları Savannah'nın kıvrılmış parmaklarının altında granit gibi olmuş, Savannah ona sarılıp kendi doruk noktasını kovalamasına izin verirken kasları kasılmış ve düğümlenmişti.

Hızla buldu, kalçaları çılgınca çarpıyor, etinin Savannah'nınkine her vuruşunda daha da içeri itiyordu. Gideon sözsüz, saygılı bir yemin gibi kükreyip onu salıverişinin sıcak hücumuyla doldururken Savannah çoktan zevkten parçalanmaya başlamıştı bile.

Bölüm 11

Bill Keaton o gece Southie'deki evinde bir misafiri olduğunu biliyordu, daha uzun boylu, kusursuz takım elbiseli adam ön kapıdaki gölgelerden sıyrılmadan önce bile.

Bu ziyareti bekliyordu, adamı aramayı yasaklamıştı ama her zaman onun talimatlarını bekleyecekti. Onları sorgusuz sualsiz yerine getirecekti. Keaton hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi ve bu gece vereceği haberin hoş karşılanmayacağını biliyordu.

Koltuğundan kalktı ve yarı pişmiş donmuş yemeğine dokunmadan televizyon tepsisinin üzerinde bırakarak ziyaretçisini karşıladı. Arkasındaki oturma odasında televizyon siren ve silah sesi efektleriyle çınliyordu. Her hafta izlediği ama şimdi nedenini hatırlayamadığı polisiye dizilerden biriydi bu. Bir saat önce akşam yemeği için ısıttığı salisbury bifteği ve patates püresi gibi, bir zamanlar zevk aldığı şeylerin hiçbirinden artık tat almadığını fark etti.

Birkaç gece önce üniversitedeki olaydan beri farklıydı. önce.

O değişmiş bir adamdı.

Ve bu değişimin nedeni şimdi onun önünde beklenti içinde duruyordu Keaton'ın evindeki sessizlik. Keaton saygılı bir şekilde başını sallayarak selam verdi.

"Kızla ilgilenmesi için gönderilen kişi bu gece planlandığı gibi geldi mi?"

"Evet," diye cevapladı Keaton, gözleri kısık, boyun eğmiş bir halde. "Konuştuğumuz gibi her şey yerli yerindeydi."

"Yani kız öldü mü?"

"Değil," diye cevap verdi Keaton, şimdi endişeliydi. Gözlerini kaldırıp hizmet ettiği kişinin sert bakışlarıyla karşılaşma tehlikesi geçirdi. "O yaşıyor. Onu istasyondan bir adamla çıkarken gördüm."

Kurnaz bakışları ölümcül bir ateşle parlayarak ona dikildi. "Ne oldu? adam?"

"Büyük," dedi Keaton. "Uzun boylu. Siyah deri trençkot giymiş sarışın bir haydut. Belinde silah kemeri gördüm ama polis memuru ya da kanun uygulayıcısı değildi. Ve ölümlü de değildi."

Keaton bunu tam bir kesinlikle anlıyordu, birkaç gece önce gözleri karanlık, gizli yeni bir dünyaya açıldığında edindiği yeni duyulardan sadece biriydi. Bu adamın Keaton'ı yeniden yaratırken ona gösterdiği dünya.

"Sizi gördüler mi -kızı ve arkadaşını?"

Keaton başını yavaşça salladı. "Hayır. Onun ne olduğunu anladım ve bu yüzden fark edilmemeye dikkat ettim. O senin türünden biri."

Yırtıcı hayvanın gözlerindeki ateş daha da soğuk bir şekilde parlarken, bir onaylama homurtusu. "Elbette, o benim türünden biri. Daha da kötüsü, Tarikat'tan biri." Sonra, daha çok kendi kendine, "Benim hakkımda bir şeyler biliyor olabilir mi? Bunca zaman sonra o kılıcın bende olduğunun farkında mı?"

Keskin bakışlar şimdi Keaton'a dönmüştü. "Onları istasyondan birlikte çıkarken gördün. Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Keaton, bunu itiraf etmekten korkması gerektiğini düşünse de şu anda ona sahip olan kişiye gerçeği söylemek zorundaydı. "Kızı ve arkadaşını terminalden çıkarken gördüm ama sonra ortadan kayboldular. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Beklemek için Allston'daki dairesine gittim ama oraya hiç varmadılar."

Gıcırdayan dişlerinin arasından bir hırıltı yükseldi. "Bildiklerini Tarikat'a anlatmadan önce o kızı bulmalıyım. Kahretsin, bunun için çok geç olabilir."

"Bu gece karakola gönderdiğimiz kişiyi bulup onun dairesini gözetlemesini isteyeyim mi?" Keaton bir çözüm sunmaya hevesli bir şekilde teklif etti.

Önerisi sadece küçümseyici bir el sallayışla karşılandı. "O özel silah artık işe yaramaz. Gideon'un Rogue'u öldüreceği kesin. Belki de bu aksilik benim işime yarayabilir." Yaşlanmayan, çizgisiz yüzüne karanlık bir gülümseme yayıldı. "Düşünsene, benim özel hatıralarımdan bazılarını aptalca üniversiteye verdiğinde az kalsın Cins Arkadaşımı öldürüyordum. Tabii ki bilmiyordu. Bilemezdi de. Ona o kılıçtan ya da ona nasıl sahip olduğumdan hiç bahsetmedim."

Keaton, "Ve şimdi onu tekrar elinize aldınız," dedi. "Size ait olanı geri almanızda size hizmet etmiş olmaktan memnuniyet duyuyorum."

Cevap olarak gelen kahkaha keskin kenarlı ve mizahsızdı. "Hatırladığım kadarıyla," diye mırıldandı, "sana başka seçenek bırakmadım, Keaton. Ofisinde becerdiğin o sürtüğe ne yaptığımı görünce kolayca pes ettin."

Keaton korkaklığının hatırlatılmasına hiçbir tepki göstermedi. Tüm olaydan kopmuş, eski benliğinin tüm zayıflıklarından kurtulmuştu. Artık onun için önemli olan tek şey gerekeni yapmak, Efendisinin ona emrettiği şeyi yapmaktı.

"Görevin istediğiniz gibi yerine getirilmesini sağlayacağım, efendim. Savannah Dupree ölecek."

"Hayır. Sanmıyorum." Artık Keaton'ın hayatına ve zihnine - ruhunun kendisine- sahip olan vampir acele etmeden durakladı. "Daha iyi bir planım var. Onu bul. Onu bana getirin. Savaşçı Gideon'un ilgisini çektiği belli olduğuna göre, onun yüzyıllar önce başlattığı bir işi bitirmeme yardım edebilir. önce."

~ ~ ~

İstedğin her şeyi al.

Savannah'nın şefkatli teklifi, sevişmelerinden saatler sonra Gideon'un şakaklarında, kanında dolaşıyordu. Kısa bir süre önce onu yatak odasında tok ve yumuşak bir şekilde uyurken bırakmış, kendisi de huzursuz enerjisini biraz olsun atmak için boş eski evin ana odasına geçmişti.

Gömleksizdi ve üzerinde sadece siyah kıyafetleri vardı; silah kemerindeki uzun hançerle bir dizi hızlı ve kapsamlı dövüş manevrası yaptı. Ellerini ve vücudunu çok ihtiyaç duyduğu hareket halinde tuttu. Zihni Savannah'yla paylaştığı tutkunun canlı hatıralarıyla çalkalanıyordu; damarlarını hâlâ elektriklendiren, dünyayı sarsan bir tutkuydu bu. Anatomisinin diğer kısımları da kısa bir tasma üzerinde çalışıyordu.

Ama Savannah'dan aldığı inanılmaz zevkin altında, Savannah her şeyini ona teslim etmişken bile kendini -gerçek benliğini- ondan sakladığı için hissettiği suçluluk duygusu yatıyordu.

İstedğin her şeyi al, Gideon.

"Siktir," diye mırıldandı, nefesinin altından. Keşke ne kadar çok istediğini bilseydi.

Çıplak topuğunun üzerinde dönerek görünmez bir rakibe vahşi bir hamle yaptı. Kendisine mi yoksa bu gece Savannah'ya saldıran Rogue'a mı? Bu gece kimin daha kötü olduğundan emin değildi.

Ona ne olduğunu söylemesi gerekiyordu. Birkaç saat önce ona hak ettiği gerçeği verdikten sonra onun hakkında ne düşüneceği Savannah'nın seçimi olmalıydı.

Güzel, masum genç öğrencinin basit bir *Homo sapiens* dışısı değil, bir Irkdaş olduğunu ilk fark ettiği andan itibaren hak ettiği gerçeği. Savannah ona şimdiye kadar verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, geçmiş kan ve başarısızlıkla dolu bir erkeğin eşi olarak ona sunmayı umabileceğinden daha fazlasını hak ediyordu. Geleceği tamamen Tarikat'a bağlı olan bir savaşçı.

Tüm bunları ve daha fazlasını Savannah'ya açıklaması gerekiyordu. Kahretsin, bu gece işler kontrolden çıkmadan önce bunu yapmak istemişti. Kendini fazla kaptırmıştı ve şimdi kendi kurduğu bir tuzağa yakalanmıştı.

Şu anda işleri yoluna koymak zaman ve biraz çaba gerektirecekti. Savannah'yla baş başa kalmak uzun süre sahip olmayı beklemediği bir lükstü.

Otobüs terminalinde olanlardan sonra, Savannah'ya Irk ulusunun sunabileceği tam koruma ve sığınığın verilmesi şarttı. Onu takip eden tehlike bu gece olduğundan daha fazla yaklaşımadan önce.

Gideon her ne kadar inkâr etmek istese de, Haydut'un Savannah'nın peşine istasyonda düşmesi tesadüf değildi. Onu orada takip etmişti. Kana susamışlık ya da basit bir fırsat yüzünden değil. Gideon kılıcıyla bahse girerdi ki, birileri o serseriye onun peşinden göndermişti.

Büyük olasılıkla, oda arkadaşını öldüren ve profesörünü ölüme terk eden kişiyle aynı kişiydi. Görünüşe göre, şimdi Gideon'un akrabalarını katletmek için kullanılan kılıcı elinde tutan kişiyle aynı kişi.

O piçi bulup alaşağı etmesi gerekiyordu.

Savannah daha fazla çapraz ateş altında kalmadan önce.

Sonsuza kadar burada kalamazlardı. Her nerede olurlarsa olsunlar. Tegan bu yerden daha önce hiç bahsetmemişti. Savaşçı eski evi Gideon'a önermiş olsa da, Tegan'ın burayı geçici bir barınak olarak düşündüğü konusunda hiçbir yanılgısı yoktu. Açıkçası Gideon da Savannah'ya katılmak zorundaydı; burası bir evden çok bakımsız bir mezara benziyordu.

Gideon bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, onun daha uygun, daha kalıcı bir yere taşınması gerekiyordu. Ve tabii eğer

ve Lucan Thorne'un fermanına birkaç gün içinde ikinci kez karşı gelmek niyetindeyken Savannah'yı yerleşkeye getiremezdi. Gideon, Tarikat'ın boyun eğmeyen Birinci Nesil liderinin, bir sivilin uzun süredir devam eden Tarikat protokolüne aykırı olarak oraya getirilmesine nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu.

Ama oraya Gideon'un eşi olarak gittiye?

Bu fikir ona çok ağır geldi. Çılgınca, kötü bir fikir olduğu için değil. Ama ona ne kadar akli başında ve doğru geldiğini düşündüğü için.

Savannah onun yanındaydı, sonsuza yakın bir süre için kan ve can bağıyla birbirlerine bağlıydılar.

İstedğin her şeyi al, Gideon.

Savannah, onun cins arkadaşı.

Lanet olsun.

Bu düşünce göğsünün derinliklerinde sıcak bir şeyler uyandırdı. Bir özlem. Öyle bir özlem ki onu hareketsiz, nefessiz bıraktı.

Ah, Tanrım.

İhtiyacı olan son şey Savannah'ya aşık olmasına izin vermektir.

Savannah'nın peşine düşen Haydut'un bağırsaklarını deşmek için kullandığı uzun hançeri havaya şiddetli bir şekilde saplayarak lanet okudu. Çıplak topuğunun üzerinde dönerek başka bir sahte saldırıya geçti, bu seferki maskesini düşürmeye kararlı olduğu bilinmeyen düşmana yönelikti - tam da o Breed erkeğini, Rogue ayakçısını öldüren aynı çeliği yutmaya zorlamadan önce.

Tam o anda Gideon diğer odadan gelen yumuşak bir kıpırtı duydu. Savannah yataktan kalkmıştı. Bitişik odanın açık kapısına doğru sürüklendi;

Gideon elinde uzun hançeriyle duruyordu.

Öldürmeye hazır bir adamın duruşunda asılı duran

hareket. "Savannah."

İri kahverengi gözleri hâlâ uykulu, güzel, kıvrak vücudu tamamen çıplak bir halde ona baktı. Çok çarpıcıydı.

Gideon açgözlü bakışlarla onu seyrederken nabızı hızlı ve şiddetli bir uyarılmayla atıyordu.

Ama ona aynı şekilde bakmıyordu.

Bir şekilde şaşırmış gibiydi. Sessiz bir şokla tahta gibi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı bir süre sonra. Sesi küçük ve nefessizdi ama uykudan ya da arzudan değildi. Şok ve acı karışımı bir duyguyla ona baktı, güzel yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu. "Aman Tanrım... Tanıdık geldiğini biliyordum. Seni daha önce bir yerde gördüğümü biliyordum--"

"Savannah, sorun ne?" Bıçağı şömine şöminesinin üzerine bıraktı ve ona doğru yöneldi.

"Hayır." Başını iki yana salladı ve adamın daha fazla yaklaşmasını engellemek istercesine elini uzattı. "Seni daha önce gördüm, Gideon. Eski kılıcı tuttuğumda, yıllar önce o iki küçük çocuğun öldürülüşünü gördüm... ama aynı zamanda seni de gördüm."

Kadının korkusu karşısında adamın kanı dondu. "Savannah--"

"Seni böyle elinde bir bıçakla gördüm, az önce görüldüğün gibi," dedi onun üzerinden konuşarak. "Ama o sen değildin. Sen olamazdın."

Konuşmadı, söylediklerini yalanlayamadı. Irk arkadaşının yeteneğiyle gördüklerini.

"Yani, nasıl sen olabilirsin ki, değil mi?" diye bastırdı, sözlerinde ham bir kenar vardı. "Gördüğüm adam şimdiye kadar birkaç yüzyıl önce ölmüş olmalıydı."

"Açıklayabilirim," diye zoraki bir teklifte bulundu.

Adam ona doğru bir adım daha yaklaştı ama kadın irkilerek uzaklaştı. Sanki şimdi bir yabancıнын önünde çıplakmış gibi kollarını kavuşturdu. "Sen insan değilsin," diye mırıldandı. "Olamazsın."

Hafifçe küfretti. "Benden korkmanı istemiyorum Savannah. Eğer şimdi beni dinlersen--"

"Oh, Tanrım." Keskin bir kahkaha attı. "İnkâr etmeye bile çalışmayacak mısın?"

Çenesinde bir tendonun ağır ağır kasıldığını hissetti. "Sana her şeyi açıklamak istedim ama sen üzgünken değil. Bu gece daha fazlasını duymaya hazır olmadığını kendin söyledin."

Bir adım geriye doğru sendeledi ve sessiz bir inkârla başını salladı. Bakışları uzaklaşmış, içe dönmüştü. Onu kaybediyordu. Güvensizlik duyulacak, korkulacak bir şey olarak ondan uzaklaşıyordu. Hatta belki de tiksiniyecek bir şey. "Buradan gitmeliyim," diye mırıldandı düz bir sesle. "Eve gitmeliyim. Kız kardeşimi aramalıyım. Bu gece otobüste olmamı bekliyordu ve ben..."

Sonra ayrıldı, yatak odasına geri dönmek için döndü. Odanın içinde çılginca bir tur atarak giysilerini toplamaya başladı.

Gideon onu takip etti. "Savannah, bundan kaçamazsın. Artık çok derindesin. İkimiz de öyle."

Cevap vermedi. Yerden külotunu aldı ve aceleyle içine girdi, bacaklarının arasındaki koyu renkli ipek salkımı gösterdi ve

Ona uzun, saten gibi kalçalarını ve krem rengi moka tenini yakından gösteriyordu.

Her yerde tattığı ve tekrar tatmak için can attığı ten.

Onunla konuşmadan ya da ona bakmadan sütyenini aradı. Küçük dantel parçasını içine çekerken küçük göğüsleri hareketleriyle birlikte sallandı.

Gideon'un içinde tutamayacağı kadar güçlü bir tahrik kıpırdandı. Birkaç saat önceki sevişmelerinden sonra darmadağınık ve çok güzel olan bu kadını görünce verdiği hızlı fiziksel tepkiyi engelleyemedi. *Glifleri* derisinde canlanmaya başladı. Dişlerinin uyanışıyla diş etleri karıncalandı.

Aceleyle kazağını ve kot pantolonunu kaptı, onu geçip baş aşağı yatak odasından çıkarken onları kendine doğru tuttu.

Hızla onu takip etti, arkasından sinsice yaklaştı.

"Savannah, gidemezsin. Şimdi eve gitmene izin veremem. Artık çok geç." Sesi çakıl taşıydı, yükselen arzusu ve şimdi tüm gerçeği anlamasını sağlamak için duyduğu şiddetli ihtiyaç yüzünden sertleşmişti.

Kızın durduğu yere doğru, kızın onu takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ilerledi. Elini kızın omzuna, kusursuz tenine damgasını vuran küçük kırmızı gözyaşı damlası ve hilal şeklindeki Irkdaş işaretinin olduğu yere koydu. "Kahretsin, beni dışlamayı bırak. Beni dinle."

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde döndü. Kendi bakışları kafatasında sıcak hissetti, o anda ona yanan kömürler kadar parlak bir şekilde geri dönmüş olmalıydı. Aldatmacanın ve çaresiz iradenin bir mucizesi olarak, bu gecenin başlarında dönüşümünü ondan gizleyebilmişti, ama şimdi değil. Denemedi de.

"Aman Tanrım," diye inledi, sesine korku karışmıştı. Gideon'un elinde çırpındı, boğuk bir dehşet soluğuyla başını çevirdi. Gideon onun çenesini tuttu ve yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru çevirdi. "Savannah, bana bak. Gör beni. Güven bana. Güvendiğini söylemiştin."

Gözleri yavaşça adamın açık ağzına ve her saniye daha da uzayan dişlerinin ucuna kaydı. Uzun bir süre sonra tekrar onun ateşli bakışlarına baktı. "Sen de onlardan birisin. Sen de onlar gibi bir canavarsın. Bir Rogue-"

"Hayır," diye kesin bir dille reddetti. "Rogue değil, Savannah. Ama ben Irk'ım, tıpkı onlar gibi. Kendilerini Kan Tutkusu'na kaptırmadan önce oldukları gibi."

"Bir vampir," diye açıkladı, belki de bu kelimeyi yüksek sesle söyleme ihtiyacı duymuştu.

Sesi fısıltıdan daha az bir şeye düştü. "Sen ölümsüz müsün?"

"Hayır." Bu kaba yanılgıya gülüp geçme isteğine direndi ama bunun tek nedeni kızın bu düşünce karşısında dehşete kapılmış olmasıydı. "Ben ölümsüz değilim Savannah. Benim türüm söz konusu olduğunda efsane ile gerçeğin en çok ayrıldığı nokta budur. Irkın kökeni başka dünyalara dayanır. Büyük fark var."

Şimdi ona bakıyor, onu inceliyordu. Adam, onun bu bariz incelemesine aldırılmıyordu, çünkü karşısında hareketsiz durdukça daha sakinleşiyor gibiydi. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi ona, kelimeleri bir söz gibi söyleyerek. Ciddi bir yemin. "Benden asla korkmana gerek yok Savannah..."

Sertçe yutkundu, bakışları adamın yüzünün, ağzının, *dermaglif kaplı* göğsünün ve omuzlarının her santimetresinde gezindi.

Kadın tereddütle elini kaldırıp sonra tekrar yanına bıraktığında, Gideon parmaklarını gevşekçe kavradı ve avucunu nazikçe ağzına götürdü. Avucunun sıcak merkezini öptü, ona keskin kenarlarından hiçbir şey vermedi, sadece ağzının yumuşak, ılık sıcaklığını verdi. Sonra elini göğsüne götürdü ve kalbinin ağır atışı üzerine koydu. "Beni hisset Savannah. Ben de senin gibi etten, kemikten ve kandanım. Ve sana asla zarar vermeyeceğim."

Adam bıraktıktan sonra bile elini orada tuttu. "Bunların nasıl mümkün olduğunu söyle bana," diye mırıldandı. "Bunların herhangi biri nasıl gerçek olabilir?"

Gideon parmaklarını kızın yanağında gezdirdi, sonra başparmağının ucunda kafesteki bir kuş gibi çırpınan şahdamarının nabız noktasına doğru indirdi. "Önce giyin," dedi ona şefkatle, onunkinden çok kendi iyiliği için. "Sonra otur ve konuşalım."

Tegan'ın ıssız evinin oturma odasındaki yalnız tahta sandalyeye baktı. Gideon'u rahatlatmak için, ona dehşet ya da tiksintiyle değil, genç yaşının iki katından daha büyük bir kadının bilgeliği ve keskin zekâsıyla baktı. "Kendi Tehlikeli Koltuğumu riske atma zamanım geldi mi?"

"Daha değerli birinin olduğunu hiç sanmıyorum," diye yanıtladı.

Ve eğer ona zaten yarı aşık değilse bile, Gideon o anda biraz daha aşık olduğunu düşündü.

Bölüm 12

Gideon konuştuğu süre boyunca onun önünde volta atmıştı.

Sözlerini bitirdiğinde nihayet durdu ve Savannah az önce duyduklarını sindirmeye çalışırken onu beklenti dolu, tuhaf bir şekilde sevimli bir sessizlikle izledi.

"İyi misin?" diye sordu dikkatle, yeni eğitiminin ağırlığı onu suskun bıraktığında. "Hâlâ benimle misin Savannah?"

Başını salladı, zihninde tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Türünün tüm inanılmaz tarihi ve nereden geldikleri, binlerce yıl boyunca insanlarla birlikte nasıl gizlice yaşadıkları. Ve Gideon ile az sayıdaki benzer düşünen, cesur Irk erkeğinin -görünüşe bakılırsa günümüzün kara şövalyeleri- Boston'da bir birlik olarak şehri Haydutların şiddetinden korumak için nasıl birlikte çalıştıklarını.

Hepsi oldukça akıl almazdı.

Ama ona inandı.

Az önce anlattığı fantastik hikâyenin gerçek olduğu konusunda ona güveniyordu.

Kabul etmeye hazır olsun ya da olmasın, bu onun yeni gerçekliğiydi. Gideon'un da içinde olmasıyla biraz daha az korkutucu görünen bir gerçeklik.

Onu.

Ona doğru baktı. "Uzaydan gelen vampirler, ha?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eskiler öteki dünyalıydı, küçük yeşil Erkekler. Bu gezegenin daha önce görmediği ölümcül yırtıcılar. Besin zincirinin en tepesindekiler."

"Doğru. Ama onların yavruları--"

"Soy."

"Cinsler," dedi, hâlâ zihninde her şeyi test ediyordu. "Onlar yarı insan mı?"

"Kadimlerin ve Soydaşların melez dölleri, sizin gibi dişiler," diye açıkladı.

Savannah sol kürek kemiğine kadar uzandı; burada küçük bir doğum lekesi onun Gideon'un türünün diğer yarısı olduğunu ilan ediyordu.

Yumuşak bir nefes verdi

güldü ve başını salladı. "Annem bunun bir peri öpücüğü olduğunu söylediler." Gideon ona doğru bir adım atarak eski tahta sandalyeye oturdu.

Hafifçe omuz silktilti. "Seni ve o işaretle doğan diğerlerini diğer kadınlardan farklı kılan bir şey vardı. Bunun periler olmadığını kim söyleyebilir?" Ağzı şefkatli, samimi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu seni çok özel kılıyor Savannah. Olağanüstü. Ama işaretin olmasaydı bile sen bunların her ikisi ve daha fazlası olurdun."

Gözleri buluştu ve uzun bir an öylece kaldı. Savannah büyülenmiş bir halde adamın parlak mavi gözlerindeki ateşli kıvılcımların yıldızlar gibi parlamasını izledi. Gözbebekleri ince, dikey yarıklara dönüşmüştü -insani, kedi gözü gibi. Belki de alarma geçmesi ya da tiksinişmesi gerekirdi; bunun yerine, onun üzerinde bu kadar ilgi çekici, fantastik şekillerde meydana gelen değişimi görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Ona doğru uzandı, onu daha yakına davet etti. Adam kadının dizlerinin arasına girdi ve kalçalarının üzerine çöktü. İri bedeni hissedilir bir sıcaklık yayıyordu. Dizlerinin ve kalçalarının adama değdiği yerde, adamın nabzının sert atışını hissedebiliyordu. Kendi kalp atışları da ona cevap veriyor, sanki tek ve aynı varlıklarmış gibi onun ritmine uyuyordu.

Savannah ona dokunmadan duramadı.

Çıplak göğsü, omuzları ve güçlü, kaslı kolları, altın teninden sadece bir ton daha koyu olan, onu kaplayan karmaşık yaylar ve girdaplarla canlıydı.

Dermaglifler, anlattığı diğer şeylerle birlikte

Onu.

Eliyle adamın sert göğüs kafesinin üzerindeki desenlerden birinin izini sürdü. Parmak ucuyla dokunduğunda renginin nasıl derinleştiğine hayret etti. *Glifin* zarif iniş çıkışlarını takip ederek canlanışını ve altın sarısından koyu mücevher tonlarına geçişini izledi.

"Çok güzeller," dedi ve kadifemsi teninin başka yerlerine daha fazla renk katarken göğsünün derinliklerinde onun onayını duydu. Kütüphanedeki Abbey duvar resimlerinin altında onunla ilk karşılaştığı andan itibaren onu büyülemişti. Ama şimdi onu yeni bir şekilde merak ediyordu. Onu daha iyi tanımak istiyordu, bir erkekten çok daha fazlası olan sevgilisi hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "*Dermagliflerinle* bütün gün oynayabilirim," diye itiraf etti şaşkınlığını ve zevkini gizleyemeyerek. "Onlara dokunduğumda renklerinin şarap ve çivit rengine dönüşmesine bayılıyorum."

"Arzu," diye homurdandı. "Bu renklerin anlamı bu."

Başını kaldırıp baktı ve adamın yakışıklı yüzünde giderek büyüyen bir açlık gördü, alçak, kaba kenarlı sesinde duydu. "Gözlerin," dedi, kıvılcımların nasıl çoğaldığını fark etti, şimdi daha çok kehribar rengi bir parıltı, yavaşça irislerinin mavisini bastırıyordu. "Daha önce seviştiğimizde, bakışlarının sıcaklığını hissettim. Gözlerinde canlanan bir ateş olduğunu gördüm. Bu tür bir ateş. Bunu benden sakladın."

"Seni korkutmak istemedim." Düz, utanmaz bir itiraf.

"Artık korkmuyorum, Gideon. Bilmek istiyorum." Ona doğru uzandı, sert çenesini avucunun içine aldı. "Anlamak istiyorum."

Uzun bir süre ona baktı, sonra adını homurdandı ve ağzını uzun, yavaş bir öpücükle kapladı.

Savannah onun içinde eridi, dudaklarının sıcaklığına ve zevkine kapıldı. Daha derin bir tat almak için yanıp tutuşuyor, diliyle adamın ağzının kenarlarını test ediyordu. Adam ilk başta ona yol vermedi, sanki onu reddedecekmiş gibi inledi.

Onun kendisinden saklanmasına izin vermezdi. Şimdi olmaz. Ne bir daha, ne de birlikte oldukları zaman.

Sandalyenin kenarına doğru kaydı ve ellerini başının arkasına dolayarak parmaklarını kısa saçlarının ipeğine geçirdi. Dilini onun ağzında gezdirdi, ısrarcıydı, vücudunu onunkine bastırıyordu.

Adam alçak bir küfürle pes etti ve kadın onun aç ağzını hissetmekten heyecan duyarak içeri itti. Onu daha derinden öperken dişlerinin sivri uçları dilini sıyırdı. Daha fazla dayanamadığında, yüzüne bakmak için geri çekildi.

Onu ölümlü bir insanla karıştıracak çok az şey kalmıştı. Gözleri alev alev yanıyordu, dişleri kocaman ve jilet keskinliğindeydi. *Dermaglifleri* koyu renkten mosmor olmuş, derisinin üzerinde canlılar gibi çalkalanıyordu.

Muhteşemdi.

Ve onun tam dönüşümünü içerken hiç korku hissetmedi.

"Beni yatağa götür, Gideon. Benimle tekrar seviş, şimdi, böyle. Seninle olduğun gibi olmak istiyorum."

Başka bir dünyaya ait bir hırıltıyla onu kabaca koltuktan kaldırıp güçlü kollarına aldı.

Sonra ayağa kalktı ve kadının emrettiği gibi onu yatak odasına götürdü.

Gideon, Savannah'nın orgazma doğru tırmanırken yüzünde beliren zevk ifadesinden daha güzel bir şey görmemişti; Savannah acele etmeden ama yavaş yavaş artan bir tempoyla ona binerken koyu renk gözleri onun bakışlarına kilitlenmişti.

Kapalı konağın dışında sabah doğmadan bir süre önce yataktan çıkmışlardı. Şimdi ılık banyo suyuyla dolu bir küvette yüz yüze oturuyorlardı, Savannah onun kucağındaydı, siki onun dar kılıfının derinliklerine gömülmüştü, göğüsleri susamış gözlerinin ve aç ağzının önünde kışkırtıcı hareketlerle dans ediyordu. Dik kahverengi meme uçlarından birini dişlerinin arasına almaktan kendini alamadı, dilini küçük, sıkı tepenin üzerinde gezdirdi ve dişlerinin ucunu etin esnek kıvrımında hafifçe gezdirdi.

Adam ağzını biraz daha sertçe üzerine kapattığında keskin, ürpertici bir nefes aldı, sadece ona ne olduğunu hatırlatmaya ve onunla işleri daha da ileri götürmek için hissettiği arzuyla kendine eziyet etmeye yetecek kadar - onu her yönden kendi yapmak için.

Onunla açıkça, korkmadan ya da gerçek doğasını gizlemeden sevişmek inanılmazdı. Akıllara durgunluk verecek kadar iyiydi. Dün gece birbirlerini çok yormuşlar, kısa bir süre birbirlerinin kollarında uyuduktan sonra öpüşmek, okşamak ve yeniden sevişmek için birden fazla kez uyanmışlardı.

Gideon bir noktada ayrılıp yerleşkeye rapor vermesi gerektiğini biliyordu ama Savannah'yla paylaştığı yatağı terk edecek iradeyi kendinde bulamamıştı. Bu sabah işler böyle giderse bir daha asla geri dönemeyebilirdi. Savannah onun üzerinde sallanıyordu, gözleri kilitlenmişti, yüzü adamın zevk dolu bakışlarının kehribar rengindeki ışıyla parlıyordu.

Adam kadının yüzünü ve boğazını okşarken, kadın da onun üzerinde daha derin ve daha hızlı bir ritimle hareket ediyordu. Banyo suyu gürültüyle etraflarını yalıyor, sevişmelerinin sesi ıslak ve erotikti. O zaman boşalmaya başladı, yumuşak inilti ayrılmış dudaklarının arasından süzülüyordu.

Gideon onun kıcını daha sıkı kavradı ve pelvisini onun dalgalanmalarıyla aynı anda hareket ettirdi. Aleti, kızın vücudunun sıkı kavrayışının içinde sıcak çelik gibi hissediyor, omurgasının tabanında ateş gibi bir basınç oluşuyordu. Azı dişleri ağzını doldurdu. Diş etleri, Savannah'nın başını geriye atıp doruğa ulaştığında haykırdığı zarif boyun sütununun tadına bakma isteğiyle zonkluyordu.

Gideon bir an sonra onun peşinden uçuşumun kenarına geldi, orgazmı tüm vücudunu sararak ve kaba bir salıverme ılgılığıyla onu sarsıyordu. Kadının içinde ürperdi, içinden dalga dalga kavurucu bir

sıcaklık fışkırdı. Onun adına yemin etti, dua ya da lanet, bilmiyordu.

Adam içini doldururken gülümsedi, vahşi ve doğaüstü görünmesi gerektiğini bilmesine rağmen koyu renk gözleri onu içine çekti. Kız geri çekilmedi. Onun Savannah'sı değil, şimdi değil.

Ona doğru yığıldı, gevşek ve toktu. Gideon onu kendine yakın tuttu, ellerini sırtında gezdirdi. Nefesi boynunun yan tarafına ılık ılık değişiyor, dudakları yumuşak ve nemli bir şekilde nabzının attığı noktaya dokunuyor, Gideon'un şahdamarının zıplamasına ve çarpmasına neden oluyordu.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldandı. "Seni bu kadar çok istememe neden olan bir tür Breed büyüğü mü yapıyorsun üzerimde?"

Kıkırdadı. "Keşke benim de öyle bir gücüm olsaydı. Yatağımdan çıkmana asla izin vermezdim. Ya da küvetimden."

"Ya da diğer odadaki sandalyeden," diye ekledi, son birkaç keyifli saat içinde kullandıkları bir başka yeri hatırlatarak.

Bu düşünce Gideon'un tahrik gücünü yeniden uyandırdı ve eğer çiftleşip kan bağıını paylaşırlarsa sevişmelerinin ne kadar yoğun olacağını merak etti. Küçük bir ısırık ve sonsuza dek onun olacaktı. Tehlikeli bir düşünce. Vücudu aksini ne kadar hissediyor olursa olsun, düşünmeye hazır olmadığı bir şeydi.

"Ben de sana doyamıyorum," dedi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Nasıl yapıldığını yeni baştan hatırlamak zorunda kaldım. Yine de vücudunu incelemekten ve seni memnun etmenin tüm yollarını öğrenmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Onun kendisine gülümsediğini hissetti. "Her şeyi doğru yapıyorsun." "Ben hızlı çalışırım."

Savannah güldü ve Viktorya döneminden kalma sıkışık küvette ona daha da sokuldu. Uzun bacaklarını adamın üzerine atmış, kollarını göğsüne dolamıştı. Gideon onun kolunu okşadı. "Uzun zamandır tüm enerjimi ve odağımı Tarikat'ın görevlerine veriyordum. Şu anda kesinlikle gevşek davranıyorum. Nerede olduğumu rapor ettiğimde büyük olasılıkla -ve haklı olarak- ödeyecek çok şeyim olacak."

Savannah başını kaldırarak onun yüzünü inceledi. "Ne kadar zamandır?" "Birini seni istediğim gibi istemeyeli ne kadar oldu?" Başını salladı.

"Asla," dedi. "Sen bu konuda bir ilksin. Ben de kendi payıma düşen ilişkiyi yaşadım. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen düşüncesiz birliktelikler."

"En son ne zaman seviştiniz?" diye sordu.

"Son seferinde mi?" Omuz silktili. "Tahmin etmem gerekirse on sekiz ya da on dokuz yıl." Tüm yaşamı boyunca, şimdi ona bir şekilde uygun görünen bir süre. "Unutulmaz değildi Savannah. Hiçbiri bununla kıyaslanamazdı. Seninle karşılaştırıldığında."

Sessizleştii ve adamın göğsündeki bir *işaretin* izini sürdü. "Daha önce sadece bir erkekle birlikte oldum--Danny Meeks, memleketimden bir çocuk. Lise sporcusu, takım oyun kurucusu, mezuniyet balosu kralı... okuldaki her kızın birlikte olmayı hayal ettiğı çocuk."

Gideon homurdandı, kel bir sahiplenme duygusunun kabardığını hissetti. IQ'su kendi bot numarasından daha küçük olan bifttek kafalı atletler hakkında ukalaca bir yorum yapmak istedi ama Savannah'nın konuşurken kendini tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Sana ne yaptı?" diye sordu, aptal çocuk adamın onu bir şekilde yaraladığına dair şüphesiyle sahipleniciliğı öfkeye doğru koyulaşıyordu.

"Benden gerçekten hoşlandığını sanıyordum. Okulda istediğı herkesi seçebiliyordu ve sınıfımdaki en güzel, en popüler kızdan daha yeni ayrılmıştı. Ama işte oradaydı, beni takip ediyordu." Hafifçe içini çekti, parmağını hâlâ Gideon'un *dermagliflerinin* kıvrımlarında gezdiriyordu; rengi yeniden arzuyla değil, acısına duyduğu öfkeyle yükseliyordu. "Birkaç randevuya çıktık ve birkaç hafta sonra, onunla işleri ilerletmem için bana baskı yapmaya başladı. Ben bakireydim. Doğru kişiyle tanışana kadar beklemek istedim, anlıyor musun?"

Gideon onun kolunu okşayarak konuşmasına izin verirken, içinden bunun nereye varacağını biliyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

"Sonunda pes ettim," dedi. "Seks yaptık ve korkunçtu. Canım acıdı. Sakar ve kabaydı."

Gideon homurdandı. Onu başka bir erkekle hayal etmek bile istemiyordu, hele ki ona karşı bu kadar dikkatsiz davranacak birini.

"Sonrasında birkaç ay çıktık," diye devam etti. "Danny bana hiç iyi davranmadı. Sadece benden istediğini aldı. Bir süre sonra eski kız arkadaşını tekrar aradığına dair söylentiler duymaya başladım. Benimle sadece onu kışkandırmak için birlikte olduğunu söylüyordu. Tekrar bir araya gelmişler ve ben onları maçlarından birinde öpüşürken görene kadar bundan haberim bile yoktu. Beni hiç umursamadı. Benimle tek bir şey varmış gibi davrandı ama birlikte olduğumuz süre boyunca beni sadece gerçekten istediğı bir şeyi elde etmek için kullandı."

"Piç kurusu," diye hırladı Gideon. Öfkeyle dolup taşıyor, o küçük pisliğe bir ders vermekten başka bir şey istemiyordu. İnsanı gazlamak

Orospu çocuğu onu incittiği için. "Savannah, özür dilerim."

"Sorun yok." Başını onun göğsüne yasladığı yerde salladı. "Bundan ders çıkardım. Beni daha dikkatli yaptı. Kendimi, kalbimi daha çok korumamı sağladı. Ve sonra sen geldin..."

Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Seninle hissettiğim her şeyi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim, Gideon. Seni bulana kadar hayatım boyunca ne kadar kaybolmuş hissettiğimi hiç anlamamıştım. Sanırım bizi birkaç gece önce kütüphanede bir araya getiren şey kader olmalı."

İlk kez nasıl tanıştıklarını hatırlayınca içini bir suçluluk duygusu kapladı. Sadece o gece onu ona gönderenin kader olmadığını biliyordu. Onu ilk kez bir savaşçı olarak, kılıç ve şu anda ona sahip olan kişi hakkında bilgi toplamak için özel bir görevle aramıştı.

Savannah'yı tanıdıktan sonra bu görev kısa sürede değişmişti. Onu bu kadar çabuk, bu kadar derinden önemsemeye başladığında. İlk karşılaşmalarını daha önce itiraf etmeliydi. Bunu hemen o anda yapmalıydı - yapmalıydı - ama daha ilk kelimeyi söyleyemedi Savannah onun ağzını şefkatli bir öpücükle kapattı.

Onun tatlı öpücüğüne son vermemek ve dilinin ucuna gelen diğer lanet sözcükleri ağzından kaçırmamak için elinden gelen tek şey buydu: *Benimle ol. Benimle bağ kur. Eşin olmama izin ver.*

Ama ondan bu kadar çok şey istemek adil değildi, hele de onun dünyasına yeni girmişken ve hâlâ bitirilmemiş işleri varken.

Hâlâ ortadan kaldırması gereken gizli düşmanları vardı. Ve bir an bile Güney İstasyonu'nda ona saldıran Rogue'u öldürmenin Savannah'yı takip eden tehdidi tamamen ortadan kaldırdığını düşünmeyecekti.

O karşılaşmayı hatırlamak onu gerginleştirmiş ve ayıltmıştı. Ondaki değişimi hissetmiş olmalıydı, çünkü Savannah şimdi ondan uzaklaşmıştı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Dün gece, otobüs terminalinde," dedi. "Sizi takip eden birini fark ettiniz mi? Gelmeden önce ya da sonra seni izleyen biri? Seni köşeye sıkıştıran Rogue'dan bahsetmiyorum, başka birinden bahsediyorum. Bunun gerçekleştiğinin farkında olabilecek biri."

"Hayır. Neden?" Kızın araştıran bakışlarında endişe titreşti. "Rogue'un başkalarıyla birlikte olduğunu mu düşünüyorsun? Bir şekilde hedef alındığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence bu çok gerçek bir olasılık Savannah. Aksini varsaymaya niyetim yok." Gideon onu gereksiz yere telaşlandırmak istemiyordu ama

Ayrıca dışarıdaki durumun onun için ne kadar tehlikeli olabileceğini de anlaması gerekiyordu. "Sanırım Rogue seni başka biri için bulmak üzere gönderildi."

Büyük olasılıkla onu susturmak için gönderilmişti; bu düşünce damarlarındaki kanın buz gibi olmasına neden oldu.

Savannah ona baktı. "Rachel ve Profesör Keaton'a olanlar yüzünden mi? Yani onlara saldıran kişinin şimdi benim peşimde olduğunu mu düşünüyorsun? Neden?"

"Kılıç, Savannah. Kılıca dokunduğunda başka ne gördün? Bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Sana söyledim. Onları öldüren haydutları gördüm. iki küçük çocuk. Ve seni gördüm, bıçakla birine vuruyordun. Onunla birini öldürdün."

Gideon acımasızca başını salladı. "Yıllar önce bir düelloda, evet. Kılıcı yapan Breed erkeğini öldürdüm. Adı Hugh Faulkner'dı, bir Gen One Breed ve o zamanlar Londra'daki en iyi kılıç yapımcısıydı. Aynı zamanda bir pislik ve piçin tekiydi, kan dökmekten zevk alan bir sapkındı. Özellikle de söz konusu insan kadınlar olduğunda."

"Ne oldu?"

"Londra'da bir gece Faulkner kolunun altında bir insan dişisiyle Cheapside'daki bir tavernaya geldi. Kadın kötü durumdaydı, solgun ve tepkisizdi, neredeyse kan kaybından ölmek üzereydi." Gideon ses tonundaki tiksintiye engelleyemedi. Irkı arasında, insanları Irk gücünün en kötü suiistimallerinden korumayı amaçlayan yasalar vardı ama Faulkner gibi, kendilerini her türlü yasanın üstünde gören bireyler de vardı.

"Kurumdaki çok az Cins erkek bir Gen Bir'e, özellikle de Faulkner gibi kötü birine karşı çıkmayı düşünürdü. Ama onun kadına yaptıklarına tahammül edemedim. Karşılıklı konuşmalar oldu. Bildiğim bir sonraki şey, Faulkner ve benim dışarıda karanlıkta, kadının kaderi için ölümüne bir yarışa girdiğimizdi." Gideon bu karşılaşmayı sanki üç yüz yıl önce değil de dün olmuş gibi hatırlıyordu. "Kılıç kullanma becerimle ün kazanmıştım, hatta Faulkner'dan bile daha fazla. Kılıcını neredeyse anında kaybetti ve tökezledi. Ölümcül bir yanlış adımdı. O anda kellesini uçurabilirdim ama merhamet göstererek - geriye dönüp baktığımda aptallık ettim - elimi kaldırmadım."

"Aldattı mı?" Savannah tahmin etti.

Gideon belli belirsiz başını salladı. "Uzaklaşmak ve düşen kılıcını almak için döndüğüm anda Faulkner bana doğru gelmek için ayağa kalkmaya başladı. Fark ettim ki

Hatamı hemen anladım. Çabucak toparlandım ve Faulkner ayağa kalkmadan ona doğru döndüm ve kendi lanet kılıcıyla onu ikiye böldüm."

Savannah yumuşak bir nefes aldı. "Gördüğüm şey buydu. Sen, dokunduğum kılıçla onu öldürüyordun."

"Yarışmayı kazandım ve insan kadını iyileşene kadar bakılması için gönderdim," diye yanıtladı Gideon. "Faulkner'in kılıcına gelince, keşke onu o gece yattığı yerde, cesedinin yanında bıraksaydım."

Savannah'nın şefkat dolu gözlerinde anlayış belirdi. "Ahırda haydutlar tarafından saldırıya uğramadan önce kılıçla oynarken gördüğüm ikiz çocuklar..."

"Kardeşlerim," diye onayladı. "Simon ve Roderick."

"Gideon," diye fısıldadı ciddiyetle. "Kaybınız için üzgünüm." "Uzun zaman önce," dedi adam.

"Ama yine de hissediyorsun. Hissetmiyor musun?"

Ağır bir iç geçirdi. "Onları koruyamadığım için ben suçluydum. Ailelerimiz ölmüştü. Çocuklar benim sorumluluğumdaydı. Faulkner'la karşılaşmamızdan birkaç hafta sonra şehirde aylaklık ediyordum. Simon ve Roddy gençti, on yaşında bile değillerdi, ama Breed gençleri olarak kendi başlarına avlanacak kadar büyüklerdi. O gece birkaç saatliğine kendi başlarına yeterince güvende olacaklarını düşündüm."

Savannah uzanıp adamın yumruk yaptığı elini dudaklarına götürdü ve sıkıca kenetlenmiş parmak eklemlerini tatlı bir şefkatle öptü. Parmaklarını onunkilerle birleştirmek için gevşetti. "Boston'a gelmemin sebebi kardeşlerimdi. Çocukları öldüren üç kişiyi ve iyi bir önlem olarak düzinelerce kişiyi öldürdükten sonra, Düzen'e katıldım ve haydutları avladım."

"Yüzlerce daha," diye hatırlattı Savannah ona.

Homurdandı. "Rogue'ları öldürmenin kardeşlerimle ilgili suçluluk duygumu azaltacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı."

"Ne zamandır daha iyi hale getirmeye çalışıyorsun, Gideon?"

Alçak sesle yemin etti. "Simon ve Roddy üç yüzyıl önce öldürüldü."

Başını kaldırdı ve ona baktı. Ona bakakaldı. "Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Üç yüz yetmiş iki," dedi. "Aşağı yukarı birkaç ay."

"Aman Tanrım." Başını tekrar adamın göğsüne yasladı ve güldü. Sonra tekrar güldü. "Rachel'ın Profesör Keaton'ı arzuladığı için deli olduğunu düşünüyordum ve o daha kırklı yaşlarındaydı. Tam bir kalıntıya aşık oluyorum."

Gideon sustu. "Aşık mı oluyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi sessizce ama tereddüt etmeden. Başını kaldırıp ona baktı. İnce siyah kaşlarından biri alaycı bir şekilde kalktı. "Üç yüz yetmiş iki yaşındaki bir vampiri korkutmak için tek gereken şeyin bu olduğunu söyleme bana."

"Hayır," dedi ama ani bir temkinlilik hissetti.

Onun tatlı itirafı yüzünden değil; bu cazip açıklamaya başka bir zaman geri dönecekti.

Şu anda savaşçı içgüdüleri soğuk bir alarmla uğulduyordu. Kaşlarını çatarak küvette doğrulup oturdu.

"Keaton," dedi açıkça. "Hastaneden ne zaman çıkacak?"

"Dışarıda," diye yanıtladı Savannah. "Dün onu kampüste gördüm. Berbat görünüyordu ama tamamen iyileştiğini ve hastanenin onu beklenenden erken taburcu ettiğini söyledi. Biraz garip davranıyordu--"

Gideon gerildi. "Ne açıdan tuhaf?"

"Bilmiyorum. Tuhaf. Ürkütücü. Ve ona saldırıyı sorduğumda bana yalan söyledi."

"Anlat bana."

Omuz silktili. "Bana Rachel'ı öldüren ve o gece ona saldıran kişiyi gördüğünü söyledi. Keaton bir serseri olduğunu söyledi ama Rachel'ın bileziğinden aldığım görüntü bana çok pahalı bir takım elbise giymiş bir adamı gösterdi. Kehribar rengi gözleri ve sivri dişleri olan bir adam."

"Vay anasını." Gideon bunu neden daha önce görememişti, hiçbir fikri yoktu. Saldırgan Savannah'nın oda arkadaşını öldürmüş ama profesörü sağ bırakmıştı. Bu bir kaza değildi. "Keaton sana başka ne söyledi?"

"Pek bir şey yok. Dediğim gibi, sadece garip davranıyordu, kendisi gibi değildi. Onun yanında kendimi güvende hissetmiyordum."

"Keaton dün gece otobüs terminaline gideceğinizi biliyor muydu?"

Durdu, düşündü. "Ona eve, Louisiana'ya gideceğimi söyledim. Otobüse bineceğimi de söylemiş olabilirim--"

Gideon hırladı ve küvetten çıktı. Çıplak bacaklarından ve gövdesinden su akıyordu. "Keaton'ı kendi gözlerimle görmem gerek. Ancak bu şekilde emin olabilirim." Günün saatini düşündü -muhtemelen öğleyi biraz geçiyordu- ve yuvarlak bir küfür savurdu.

Savannah da dışarı çıktı ve onun yanında durdu. Elini onun omzuna koydu. "Gideon, neyden emin olmak istiyorsun?"

"Keaton'ın saldırı gecesi aldığı yaralar," dedi. "Isırılıp ısırılmadığını bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum. Rachel'ın bileziğine dokunduğumda o kadarını görmedim." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Neden? Keaton ısırıldıysa sana ne söyleyecek?"

"Onu görürsem, hâlâ insan olup olmadığını ya da saldırgan tarafından ısırılıp kanının akıtılıp akıtılmadığını hemen anlayacağım. Üniversiteden o kılıcı alan vampirin kölesi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Bir Minion." Savannah şimdi sessizleşmişti. "Keaton ısırıldıysa, bu size bilmeniz gereken şeyi söyleyecek mi?"

"Evet." Bir elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi. "Sorun şu ki, gün batımına kadar içeride kapalı kalacağım."

"Gideon," dedi. "Ya Keaton'ı şimdi görürsem?"

"Ne demek istiyorsun?" Kadının adamın yanına yaklaşması düşüncesi onu öfkelendirmişti. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Bunu riske atamam."

Başını iki yana salladı. "Yani, belki Keaton'ın saldırı sırasında ısırılıp ısırılmadığını söyleyebilirim." Adamın kaşlarını çatarak cevap vermesi üzerine, "Rachel'ın bileziği hâlâ bende," dedi.

"Nerede?"

"Burada, yanımda. Diğer odadaki çantamda." "Gidip onu almanı istiyorum Savannah. Hemen."

Bölüm 13

Savannah alışılmadık derecede ağır bir uykudan uyandı, yatakta yalnızdı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Başu sanki hafif bir anestezi den çıkıyormuş gibi kalındı.

Gideon neredeydi?

Ona seslendi ama boş ev sessizdi. Kendini yataktan kaldırarak karanlık yatak odasını gözleri kamaşarak taradı. "Gideon?"

Yanıt yok.

"Gideon, neredesin?"

Doğrulup çarşafı üzerinden attı. Başucu lambasını yaktı. Yanındaki yastığın üzerinde bir kâğıt parçası duruyordu. Çantasındaki kullanılmamış otobüs biletinin arkasına karalanmış bir not. El yazısı net, kesin, öne eğik ve kalındı - tıpkı onun gibi.

Böyle yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Burada güvendesin. Yakında döneceğim.

Savannah yatak odasına baktı. Gideon'un giysileri yoktu. Botları ve silahları. Ondan kalan her iz yok oldu.

Onun nereye gittiğini biliyordu.

Kendisine her ne yapmış olursa olsun, o gece Profesör Keaton'ın ofisinde Rachel'in bileziğini kullanarak vampir saldırısına bir kez daha göz attığında verdiği patlayıcı tepkiyi hatırladı.

Keaton ısırılmıştı, tıpkı Gideon'un şüphelendiği gibi.

Artık eskisi gibi bir adam değil, vampir efendisinin emrinde bir köleydi.

Gideon'un bulmaya kararlı görüldüğü bir kişi.

Öğleden sonra evin dışında uzadıkça huzursuz bir enerjiyle neredeyse duvarlara tırmanıyordu. Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Endişeyle volta atıyor, dışarı çıkıp Keaton'la yüzleşmek ve ardından Minion'un Efendisini avlamak için fırsat kolluyordu.

Savannah onunla gitmek istemişti ama onun reddi sert ve kesin olmuştu. Olduğu yerde kalması konusunda kararlıydı,

Bu durumla uygun gördüğü şekilde başa çıkmasına izin verin. Tek başına. Ya da gerekirse Tarikat'taki kardeşleriyle birlikte.

Geride kalmayacağı konusunda ısrar edene kadar, topuklarını onunkine eşit bir kararlılıkla kazana kadar nihayet yumuşadı.

Onu şefkatle öpmüştü. Onu kollarının arasına aldı ve avucunu dikkatlice alnına dokundurdu. Sonra...

Sonra, hiçbir şey.

En azından son birkaç saatle ilgili hatırlayabildiği tek şey buydu.

Özür dilerim, böyle yapmak zorundaydım, diye yazmıştı notunda. Lanet olsun ona!

Savannah yataktan fırladı. Kıyafetlerini giyip ön kapıya koştu. Mandalı çekiştirdi. Kımıldamadı.

Onu içeri mi kilitledi?

Şimdi kızgın bir şekilde pencerelere gitti ve onları açmaya çalıştı. Her biri dışarıdan kilitlenmiş, kalıcı olarak kapatılmıştı. Bütün evin kilitli olduğunu fark etti ve her yeri çılğınca kontrol etti.

Sonunda öfkeden nefesi kesilmiş bir halde küçük, boş mutfakta durdu.

Dışarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

O burada hapsedilmişti ve Gideon da dışarıda bir yerlerde, güçlü bir düşmanla tek başına yüzleşmek istiyordu.

Ona yardım edemeyeceğini biliyordu - onun alışkın olduğu türden savaşlarda değil. Ama onu böyle geride bırakıp beklemek ve endişelenmek mi? Irk gücünü onun üzerinde kullanarak onu kendi isteğine uymaya zorlamak mı? Eğer onun için bu kadar endişelenmeseydi, onu bir daha gördüğünde kendi elleriyle öldürmek isterdi.

Panik içinde nefesini tuttu. *Tanrım, lütfen onu görmeme izin ver.*
Tekrar.

Dizlerinin üzerinde kaba tahta zemine çöktü... ve fark etti ki Mutfakın uzak köşesinde, evden çıkmak için bir yol ararken görmediği bir şey vardı.

Yerde bir kapı vardı.

Neredeyse hiç görünmüyor, kalaslardan şekillendirilmiş ve döşemenin geri kalanıyla mükemmel bir şekilde aynı seviyede.

Savannah merak ve önsezi karışımı bir duyguyla ona doğru sürünerek yaklaştı ve dikişlerini yokladı. Parmaklarını birkaç dikişin arasına soktu.

ve gizli, kare panelin menteşesiz ve emniyetsiz olduğunu gördü. Paneli kaldırdı, kenara kaydırıp ve karanlık açıklıktan serin, nemli bir hava solurken arkasına yaslandı.

Savannah boşluğa bakarak kasvetin evin dışında bir yere mi yoksa sadece eski bir mahzene mi çıktığını görmeye çalıştı. Ensesindeki bir karıncalanma ona ikisinin de olmadığını söylüyordu ama kapıyı açtığına göre cevabı almadan tekrar kapatamazdı.

Aşağıdaki toprak duvarın içine kaba bir merdiven inşa edilmişti. Deliğin içine kaydıp ve dikkatlice yaklaşık yirmi metre aşağıya tırmandı.

Derin bir çukurdu, yukarıdaki mutfaktan sızan yetersiz aydınlatma dışında ışıksızdı.

Dün gece Gideon'la ilk geldiklerinde evin bir mezar gibi olduğunu düşünmüş müydü? Soğuk, karanlık topraktaki bu el yontması oda, bu hissi on kat daha geri getirdi.

Bunu kim
yaptı? Ne
içindi?

Savannah kimsesiz mekânın etrafına baktı. Rutubetli duvarlar ve zeminden başka bir şey yoktu, keder ve yalnızlık dolu bir yerdi. Bir unutma yeri.

Hayır, diye düşündü, gizli odanın amacını ancak şimdi görebiliyordu - uzak duvara oyulmuş bir niş, köşeye dikkatlice yerleştirilmiş kaba ahşap kutuyu tutmak için yaratılmıştı.

Yeryüzündeki bu delik bir anma yeriydi. Kefaret yeri.

Oyuğa ve içindeki yıllanmış kutuya yaklaştı. Ona dokunmadan bile, kutsal emaneti çevreleyen ıstırapı hissedebiliyordu.

Kutu nereden gelmişti? Neden buradaydı? Kim onu bu yere kasten koymuştu?

Bilmek zorundaydı.

Savannah çıplak elini eski kutunun üstünde hafifçe gezdirdi. Keder onu sarmış, iliklerine kadar işlemişti.

Uzun, çok uzun zaman önce genç bir kadının kalıntıları içerideydi. Kül ve kemik, gözyaşlarıyla meshedilmiş. Bir adamın gözyaşları.

Hayır, bir erkek değil.

Tanımadığı bir cins erkek, ölen eşinin yasını tutuyor. Onun ölümü için kendini suçluyor.

Savannah onu duyu ötesi yeteneğinin bir parıltısıyla gördü: Tüylü, sarımtırak saçları ve delici mücevher yeşili gözleriyle iri bir savaşçı. Öyle gözler ki

Öfke, keder ve kendinden nefretle yanıp tutuşuyordu.

Acısı çok fazlaydı, çok çığdı.

Daha fazla dayanamayacağı kadar iç burkucuydu.

Elini aceleyle geri çekti ve kutunun içindeki korkunç geçmişle arasına olabildiğince mesafe koyarak geri çekildi.

Sarsılmış bir halde, bu evin gizli odaları ya da sırları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istemediğinden, Gideon'un dönüşünü beklemek üzere yukarı koştu.

~ ~ ~

Gece karanlığı çöker çökmez üniversitenin fakülte yönetim binasına soygun düzenleyen Gideon, gözünü Profesör William Charles Keaton'ın evine dikerek Southie'nin işçi sınıfı mahallesine doğru yola çıktı.

Köhne, yüzyıldan kalma New England evi tam olarak bekâr evi diye bağırıyordu ama yan garaj yoluna park edilmiş gösterişli beyaz bir Firebird vardı ve Keaton gibi bir etek avcısı için yeterince reklamdı.

Ya da daha doğrusu, onun gibi bir etek kovalayan.

Savannah'nın o öğleden sonra Gideon'un şüphelendiği şeyi, yani Keaton'ın aslında kendisine saldıran Breed erkeği tarafından ısırıldığını doğruladığını duyduktan sonra Gideon, Keaton'ı şu anda ilgilendiren tek şeyin Efendisinin emirlerine itaat etmek olduğundan oldukça emindi.

Gideon'un Keaton'ın kime hizmet ettiğini bilmesi gerekiyordu.

Hugh Faulkner'ın kılıcını kimin ve neden öldürecek kadar çok istediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Keaton'ın bu cevapları kolayca vereceğine dair pek umut beslemiyordu. Minyonları sorgulamak genellikle en verimli çaba değildi. Bir zihin kölesinin sadakati tamamen Efendisine aitti.

Yine de Gideon denemek zorundaydı.

Hiç değilse Savannah'nın güvenliği için.

Gün batımından hemen önce onu uyuşturmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği de yoktu. O olmadan o evden asla çıkamazdı. Onu içeri kilitlemek de muhtemelen ona kahramanlık ödülü kazandırmayacaktı.

Kahretsin.

Ona borçlu olduğu diğer özörlere bir yenisini daha eklemek zorunda kalacaktı; onu tekrar görür görmez dilemeyi planladığı özörlle başlayacaktı.

Bunca zaman ilk tanışmalarının basit bir tesadöf olduğunu düşünmesine nasıl izin verdiğiyile ilgili olan. Kader, ona aşık olduğunu tatlı bir şekilde itiraf etmeden hemen önce vaftiz ettiğı gibi.

Başlangıçta onu arama nedenlerine rağmen, şimdi -kendisine karşı dürüstse, onunla tanıştıktan hemen sonra- ona karşı hissettiklerinin gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Onun için önemli olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı, hatta lanet olası kılıç ve onun için öldürmeye hazır olan Breed erkeğı hakkındaki kişisel cevap arayışından bile daha fazla.

Onu sevdiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Bunu kanıtlamak için ona zarar vermek isteyenlerin tehdidini ortadan kaldırmaktan daha iyi bir yol bilmiyordu.

Bu evin içindeki Minion'la başlıyoruz.

Gideon gizlice içeri girdi, eski ön kapının zayıf kilidi, zihninden verdiği komutla kapıyı açmak için hiç de zorlanmıyordu. Girişin hemen dışındaki oturma odasında televizyonun sesi açıktı. Bir günlük akşam yemeğı folyo kabında kurumuş halde televizyonun tepsisinde, minderli kahverengi bir koltuğun yanında duruyordu. Koltuğun üzerinde açık bir şekilde Louisiana eyalet haritası duruyordu.

Orospu çocuğı.

Gideon, eyaletin güney orta bölgesine doğru uzanan kalemle çizilmiş çizgiyi fark ettiğinde içinde kaynamaya başlayan öfkeyi sertçe bastırmak zorunda kaldı.

ESP yeteneğıyle evin sakinlerinin bedensel enerjisini aramak için bakışlarını etrafında gezdirdi. Ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarının altında Keaton'ın soluk turuncu ışıltısını buldu. Minion bodrumdaydı.

Gideon bodruma inen koridorun merdiven boşluğına doğru yürüdü. aşağıd

a. Aşağıda loş bir ışık yanıyordu.

Belli belirsiz karıştırma sesleri merdivenlerden yukarı süzöldü... sonra, aniden Sessizlik.

Minyon, Efendisinden başka bir Cins erkeğın varlığından haberdar olmuştu.

Gideon merdivenlerden bodrumun açık bir alanına inerken elinde silahlarından biri vardı. Keaton gitmişti, şüphesiz saklanmak için bir yere kaçmıştı. Çok uzağı gitmiş olamazdı.

Gideon aşağı doğru yürüdü, bakışları kaba yontulmuş bir tezgâha ve ev geliştirme aletleri ile küçük malzeme kaplarının asılı olduğu duvar panosuna takıldı. Tezgâhın üzerinde koyu renkli bir spor çantası açık duruyordu. İçinde ip bobinleri, bir av bıçağı, bir rulo gümüş koli bandı vardı.

Gideon'un kanı bariz bir kaçırma kitini görünce kaynadı. Görünüşe göre Keaton'ın Efendisi, Gideon'u kaçırmak konusunda fikrini değiştirmişti.

Haydutlar Savannah'nın peşindeydi ve şimdi onu canlı yakalamak istiyorlardı. Bu düşünce Gideon'a hiç de iyi gelmemişti.

Minion'u aramak için başını darmadağınık bodrum katında gezdirdi.

Onu mekanın arka odasında gizlenirken buldum.

Gideon ileriye, boncuklu bir perdeyle ayrılmış bağlantılı bir odaya doğru yürüdü. Perdeyi kenara itti ve sadece çeşitli Erken Dönem Savaşları olarak tanımlanabilecek şekilde dekore edilmiş bir odaya girdi. Duvarlarda tüfekler, topuzlar, meler ve barut boynuzlarından oluşan geniş bir koleksiyon sergileniyordu. Belli ki Keaton tarihini biraz kan dökerek anlatmayı tercih ediyordu.

Gideon, odanın en ucundaki dolap kapısının arkasına gizlenmiş olan Keaton'ın formunun parıltısına doğru ilerledi. Gideon pi kurusunu tahta panelin içinden patlatmak istiyordu ama Minion'ın nefes almasına ihtiyaı vardı, böylece ondan Efendisinin adını ğrenebilecekti.

"Yolculuk mu planlıyorsun Keaton?" diye sordu.

Cevap vermedi. Minion dolabın içinde küçük, acil hareketler yaptı, Gideon'un insanın enerji kütlesinin hafif kaymaları olarak gördüğü hareketler. Keaton'ı tamamen ldremezdi ama her seferinde bir uzvunu koparmak ne demek istediğini kanıtlayabilirdi.

"Konuşmamız gerek Keaton. Bana kim olduğunu söylemelisin hizmet et."

Minyon şimdi kıs kıs gülüyordu. Gideon bir küfür savurdu ve elini salladı.

Başını. "Ya şimdi çıkarsın ya da parçalar halinde." Yine yanıt

gelmedi. Bunun zerine Gideon kapıya bir el ateş etti.

Minion arpmanın etkisiyle homurdandı, ancak acıya neredeyse hiç tepki vermedi.

Sonra kıkırdamaya başladı. ılgınca.

Gideon hatasını sadece bir saniye geç fark etti. Keaton dolabın

kapısını açtı. Gülümsüyordu, elinde iki Dünya

İkinci Savaş döneminden kalma el bombaları elindeydi. Pimleri çoktan gitmişti.

Kutsal İsa.

Gideon döndü ve diğer yöne doğru hızla ilerledi.

El bombaları patladığında merdivenleri yarılamıştım.

Patlama onu duvara fırlattı, duman ve enkaz etrafına saçıldı. Sert bir darbe aldı, sırtına saplanan rastgele şarapnel parçalarının yanığını hissetti. Ama hayattaydı. Hâlâ tek parçaydı. Rahatlamıştı... ta ki burun delikleri kendi kanının endişe verici kokusuyla dolana kadar.

Hem de çok.

Merdivenlerde düştüğü yerden kaydı ve hasarı değerlendirmek için aşağıya baktı. Sıcak şarapnelin isabet ettiği yerde yüzlerce kesik ve yanmış deri vardı. Irk genetiğinin birkaç saat içinde kendi kendine iyileştiremeyeceği bir şey değildi.

Ama onu duraklatan diğer yaraydı.

Sol uyluğundaki feci yırtık neredeyse uzvunu koparmıştı ve şu anda kalp atışlarının her ağır vuruşunda bir gayzer gibi fişkırıyordu.

Kan hızlı ve sert bir şekilde dışarı sızdı.

Vücudu yaralanmalarda kendini onarabilirdi. Hatırlamaya bile zahmet etmediği kadar çok kez iyileşmişti.

Ama bu kötüydü.

Bu onun türünden biri için bile ölümcül derecede kötüydü.

Bölüm 14

Ön kapıya çarpan ağır bir gumbürtü Savannah'yı irkilerek sandalyeden kaldırdı.

Gideon mu?

Sanki sonsuza dek beklemiş gibiydi, onun için duyduğu endişe ve kederli eski evde yalnız kalmanın verdiği sıkıntı zamanın durmadan akmasına neden oluyordu.

Kapının dışından bir gumbürtü daha duyuldu.

Bir rahatlama dalgası hissederek odayı geçti. "Gideon, bu Sen?"

O olmasını istedi.

Öyle olması için dua etti... ta ki kilidin metalik şıkırtısını duyana kadar, sonra kapı açıldı ve kan ve terden sıırıslam olmuş iri bir beden yere yığıldı.

"Aman Tanrım. Gideon!"

Savannah ona doğru koştu. Onun yanına çöktü, durumu karşısında dehşete düşmüştü. Saçları, yüzü, elleri, açıkta kalan her yeri siyah kül, ter ve kanla kaplıydı. Çok fazla kan.

Konuşmaya çalıştı ama dudaklarından çıkan tek şey bir sesin törpülenmesiydi. "Keaton," diye hırıldadı. "Minion... o öldü... artık sana zarar veremez."

Daha çok hıçkırık gibi gelen bir küfür savurdu. "O umurumda değil, lanet olsun. Tek umursadığım sensin."

Doğrulmaya çalıştı, ancak bir yığın halinde tekrar yere yığıldı. Altında kan birikiyordu, çok sayıda şarapnel yarasından ve kalçasındaki çok ciddi bir yaradan dışarı akıyordu.

Bacağının üst kısmına eğreti bir turnike gibi bağlanmış olan deri silah kemerine baktı. Kalçasındaki açık yarada kasları görebiliyordu. Vay anasını. Orada kemik de görebiliyordu.

"Gideon," diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacın var. Bir hastaneye ihtiyacın var--"

"Hayır." Kelimeyi hırıldayarak söyledi, sesi doğaüstü ve ölümcül çıkıyordu.

Gözleri alev alev yanıyordu, parlak, parlayan kehribar rengi ışığa boğulmuştu. Gözbebekleri o kadar incelmışti ki neredeyse yok gibiydiler. Dişleri ağzını doldurmuş, ciğerlerine hava çekmeye çalışırken ayırık dudaklarının arasında hançer gibi keskin bir şekilde gerilmişti.

Kadın alnına yapışmış sıırsıklam saç tutamını düzeltmek için uzandığında, "Uzak dur," diye soludu. Teni soluk beyaz ve balmumuydu. Yüzü saf bir acıyla buruşmuştu. "Uzak dur."

"Sana yardım etmeme izin vermelisin." Onu kaldırmaya çalışmak için üzerine eğildi

Yukarı.

Gideon'un gözleri açlıkla boğazına doğru yuvarlandı. "Geri çekil!"

Tıslayarak verdiği emir irkilmesine ve geri çekilmesine neden oldu. Gözlerini adama dikti,

Onun için ne yapacağından emin değildi ve yarı korkuyla çoktan ölmüştü. "Gideon, lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Düzen," dedi kalın bir sesle. Bir dizi rakam okudu. "Şimdi git... ara onları."

Umutsuzca sıralamayı hatırlamaya çalıştı, emin olmak için ona tekrarladı. Adam belli belirsiz başını salladı, göz kapakları düşmüştü, cildi giderek daha tehlikeli bir şekilde solgunlaşıyordu. "Acele et Savannah."

"Tamam," dedi. "Tamam, Gideon. Onları arayacağım. Benimle kal. Sana yardım getireceğim."

Çantasından cüzdanını ve avucunun içine çılgınca rakamları karalamak için bir kalem almak için yatak odasına uçtu. Sonra evden çıkıp sokağa koştu ve köşedeki harap olmuş ankesörlü telefonun servis dışı olmaması için dua etti.

Bozuk paraları yuvalarına yerleştirdikten sonra Gideon'un ona verdiği numarayı çevirdi. Bir kez çaldı, sonra diğer uçta biri telefonu açınca sessizlik oldu.

"Um, merhaba? Merhaba!"

"Evet." Derin bir ses. Karanlık, tutuklayıcı. Tehditkar.

"Gideon aramamı söyledi," diye ağzından kaçırdı panik içinde. "Ona bir şey oldu ve ben--"

Tıklayın.

"Alo?"

Çevir sesi kulağında uğuldadı.

~ ~ ~

On dakika bile geçmemişti ki Savannah kendini tepkisiz bir Gideon'un yanında, siyah deri giymiş ve ölümcül bir güçle titreşen devasa bir Breed erkeğinin sert yüzüne ve okunamayan gözlerine bakarken buldu.

Kapıyı çalmamış, tek kelime selam vermeden ya da açıklama yapmadan içeri girmişti. Görünüşe göre yürüyerek gelmişti, nereden geldiğini Savannah ancak tahmin edebilirdi.

Gideon'la tanıştığınan ve onun türünü öğrendiğinden beri, bazı şeyleri yeni gerçeğliğin bir parçası olarak kabul etmeye başlamıştı.

Yine de, rahatsız edici erkek evin daha da içine girdiğinde yolundan çekilme dürtüsünü zorlukla engelleyebildi.

Burası onundu, buna hiç şüphe yoktu.

Kül kutusunu mutfağın altındaki gizli odaya koyan oydu.

Savannah'nın kutsal emanete dokunduğunda gördüğü şey onun iç burkan hüznüydü.

şimdi hiçbir duygu hissetmeden ona bakıyordu. Yeşil gözleri ona bakmaktan çok onun içinden geçiyordu.

O biliyordu. Onun özel hücresinde olduğunu biliyordu.

Ölüm.

Savannah onun yüzünün her yerinde ihlalinin farkındalığını görebiliyordu. Ona hiçbir şey söylememesine rağmen yüzünü buruşturdu. Acımasızca Gideon'un yanına gitmek dışında hiçbir şey yapmadı. İri gövdesini eğdi ve Gideon'un yanına, kalçalarının üzerine çömeldi. İri adamın içinden alçak bir küfür tısladı.

"Uyanmayacak," diye mırıldandı Savannah. "Telefon görüşmesinden döndükten sonra onu böyle baygın buldum."

"Çok fazla kan kaybetti." Ses, hattın diğeri ucunda duyduğı aynı derin, tehditkâr hırıltıydı. "Uygun bakıma ihtiyacı var."

"Onu kurtarabilir misin?"

Esmer başını çevirip ona baktı, kasvetli yeşil gözleri onu tarıyordu. "Kana ihtiyacı var."

Savannah Gideon'a baktı ve ona yaklaşmamasını söyleyen sert azarını hatırladı. Öfkeliydi, çaresizce öfkeliydi, her ne kadar ondan içmek istediğı, buna ihtiyacı olduğı açık olsa da. "Beni istemedi. Bana ondan uzak durmamı söyledi."

Vampir dikkatini düşen yoldaşına verene kadar o tedirgin edici bakış uzun bir süre ona kilitli kaldı. Gideon'un bacağındaki yarayı inceledi ve hasarı değerlendirirken hırladı. "Demek o kız sensin."

"Affedersiniz?"

"Adamım bu hafta başında sizi televizyon haberlerinde gördüğünden beri uzak duramadığı Breedmate, kardeşlerini öldürmek için kullanılan kılıç hakkında konuşuyor."

Savannah bir karışıklık hissetti. Tuhaf bir korku kıpırtısı. "Gideon beni haberlerde mi gördü? Kılıcı gördüğümü biliyor muydu?" Başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Çalıştığım kütüphanede tanıştık. O zamana kadar hakkımda hiçbir şey bilmiyordu."

Diğer savaşçı ona bir kez daha baktı, kızın rahatsızlığını daha da derinleştiren düz bir bakıştı bu.

"Gideon kütüphanedeki bazı sanat eserlerine bakıyordu. Kapanıştan hemen önceydi ve..."

İstenmeyen bir farkındalık yerleşmeye başladığında sözleri dağıldı Onu.

Doğru. Kütüphanedeymiş, kitap aramıyormuş, ama ofisinin dışındaki sanat eserlerine göz atıyordum. Onunla flört etmek. Plutarkhos'tan alıntı yapmak ve Abbey Room duvar resimlerinin altında neredeyse pantolonunu çıkarmak.

Oda arkadaşının bir gece önce lanet olası bir vampir -kendi türünden biri- tarafından öldürüldüğü gerçeğini bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Savannah kendini garip bir şekilde savunmasız hissetti. Espriden iki dakika sonra gelen bir aptal gibi.

"O gece beni aradığını mı söylüyorsun?"

Savaşçı alçak sesle küfretti ama kadının sorusuna cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Artık gerçeği biliyordu. Sonunda, diye düşündü.

Gideon onun röportajını haberlerde görmüş ve bulmaya kararlı olduğu biri hakkında bilgi almak için peşine düşmüştü. Düşmanı olduğuna inandığı biri, belki de kardeşlerinin cinayetleriyle bağlantılıydı.

Onu kullanmıştı.

Bu yüzden onun nerede yaşadığını biliyordu, bu yüzden onunla her zaman doğru zamanda doğru yerdeydi.

Onu diğer avları ya da piyonları takip ettiği gibi takip ediyordu.

Tanrım, aralarındaki her şey bir planın parçası mıydı? Peşine düşmek istediği özel bir kan davası mı?

Savannah az önce tokat yemiş gibi hissederek bir adım geriye doğru sendeledi.

Bugün hâlâ onu kullanıyor, Keaton ve ona saldıran vampir hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için Rachel'ın bileziğine dokunmaya teşvik ediyordu.

Şimdi Gideon onun ayaklarının dibinde yatıyordu, yaralı ve zayıftı, bilinci yerinde değildi ve kan kaybediyordu - belki de ölüyordu - bu lanet olası arayışı yüzünden.

Ve onun karşısında bir aptal gibi duruyordu, çaresiz ve korkmuş hissediyordu... görünüşe göre onun için sadece bir araçken, ona aşık olmasına izin verdiği için dehşete düşmüştü.

Onun bir cins, yani insandan çok farklı bir şey olduğunu kabul etmek, bunca zamandır oyuna getirildiğini fark etmekten daha kolaydı. Hissettiği acı, varlığının merkezinde soğuk bir çelik gibiydi.

Başka biri daha çok istediği bir şeyi elde etmek için onu kullanmıştı ama Danny Meeks onun sadece bekâretini almıştı. Gideon onun kalbini almıştı.

Savannah bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha atarak, Gideon'un Tarikat'tan yoldaşının yaralı kalçasının etrafındaki turnikeyi düzeltmesini ve onu ait olduğu yere taşımaya hazırlanmasını izledi.

Açık kapıdan çıkıp gecenin içine doğru ilerlerken sırtında serin bir hava hissetti.

Sonra ilk sıcak gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamadan önce dönüp kaçtı.

Bölüm 15

"Savannah."

Gideon bir bağırıyla kendine geldi, tek kaygısı, tüm hücreleri tek bir düşünceye odaklanmıştı... *ona*.

Ayağa kalktı ve keskin bir acının vücudunun her yerinden geldiğini hissetti, en kötüsü de kalçasındaki derin yaradan geliyordu. Bir yataktaydı. Tarikat'ın revirinde yatıyordu. Nefes aldı ve Minion'un evindeki çilesinin ardından her santimetrekaresini kaplayan kül, ter ya da kan kokusunu almadı. Birisi onu tekrar bir araya getirdikten sonra temizlemek için zahmete girmişti.

"Saat kaç?" diye mırıldandı yüksek sesle. Ne kadar zamandır baygındı? "Ah, kahretsin. Bugün günlerden ne?"

"Sorun yok, Gideon. Rahatla." Nazik bir kadın eli çıplak omzuna yerleşti. "Sen iyisin. Tegan dün gece seni yerleşkeye geri getirdi."

Dün gece.

"Danika," diye mırıldandı, gözlerini açıp yanında duran Conlan'ın Cins Arkadaşı'na baktı, elinde beyaz bir sargı bezi rulosu vardı. "Nerede o? Savannah nerede?"

Uzun boylu sarışın başını sempatik bir şekilde salladı. "Özür dilerim, bilmiyorum."

Lanet olsun. Gideon çarşafı üzerinden attı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, yaralarından gelen sıcak ve yakıcı sızıyı duymazdan geldi. "Onu görmem gerek. Onu bulmam gerek. Keaton'ın Efendisi hâlâ dışarıda bir yerlerde. O güvende değil--"

"O gitti, dostum." Tegan revir odasının eşiğinde durdu. Danika sessizce dışarı çıkıp iki savaşçıyı yalnız bıraktığında yüzü asıktı ve zorlukla onayladı. "Benim hatam, Gideon. Bilmiyordum--"

"Ne oldu?" Damarlarında adrenalin ve dehşet patlaması yaşandı. "Ona ne yaptın?"

"Ona gerçeği söyledim. Görünüşe göre bu senin yaptığından daha fazlası."

"Ah, lanet olsun." Gideon bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sikeyim. Ona ne söyledin, T?"

Belli belirsiz bir omuz silkme, ancak yeşil gözleri okunamaz halde kaldı. "Üniversitedeki saldırının olduğu gün onu haber bülteninde gördüğünden beri kişisel saplantın olduğunu."

Gideon inledi. "Kahretsın."

"Evet, bunu duyduğuna pek sevinmedi."

"Ona gitmeliyim. Tehlikede olabilir Tegan. Onu bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Onu sevdiğimi bildiğinden emin olmalıyım. Ona ihtiyacım olduğunu."

"Yerleşkeyi terk edecek durumda değilsiniz."

"*Siktir et.*" Gideon ayağa kalktı, yaralı bacağının acısıyla yüzünü buruşturuyordu ama kısa süre önce kopan femoral arter gibi önemsiz bir şeyin onu sevdiği kadının peşinden gitmekten alıkoymasına izin verecek değildi. "O benim. O bana ait. Bunu ona söyleyeceğim ve sonra da onu geri getireceğim."

Tegan homurdandı. "Bunu söyleyebileceğini tahmin etmiştim. Senden çok öndeyim dostum, belki de bir kez olsun. Tarikat'ın kiralık jeti hazırda bekliyor, yakıtını doldurdum ve özel hangarda seni bekliyor. Pilotlara nereye gitmek istediğini söylemen yeterli."

"Louisiana," diye mırıldandı. "Louisiana'daki evine gitmiş olacak."

Tegan yatağın yanında duran bir yığın yeni giysiyi ona fırlattı. "Ne bekliyorsun o zaman? Siktir git buradan."

~ ~ ~

Atchafalaya bataklığının kalın gölgeleri ileride belirirken Gideon, Baton Rouge havaalanının dışında otostop çekerek bindiği eski kamyonetin arkasından atladı. Havzanın sık bitki örtüsünün ve sarkık, yosun yüklü selvi ağaçlarının derinliklerine doğru koştuğu her kilometrede bacağındaki yara fena halde ağrıyordu.

Savannah'nın kız kardeşi Amelie, bu seyrek nüfuslu bataklık arazide uzak bir yolda yaşıyordu. Gideon onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu; revirde uyandıktan sonra Tarikat'ın yerleşkesinde sadece IRS veritabanlarında hızlı bir tarama yapacak kadar oyalanmış, bu da kısa sürede adresini ortaya çıkarmıştı.

Asfaltsız yoldan sürünerek, üstü kapalı verandası ve pencerelerinde yumuşak bir ışık yanan mütevazı, gri kiremitli eve yaklaştı. Ön taraftaki asfaltsız araba yolunda hiç araba yoktu. Ona doğru yaklaşıırken küçük evin içinden hiçbir ses gelmiyordu.

Verandaya ve ön kapıya çıkan çömelmiş basamakları tırmandı, uyluk kasları her esnemeyi ve hareketi protesto ediyordu. Yeteneği evin ince duvarlarının ötesine uzandı ve yaşam enerjisini aradı. Birisi oturma odasında tek başına oturuyordu.

Gideon ön kapıyı çaldı, ancak kapının tam olarak kapanmadığını fark etti.

"Savannah?"

İçeriden boğuk bir inilti cevap verdi.

"Savannah!" Gideon şimdi silahını eline almış, vücudu alarmla dolu bir halde mekâna dalıyordu.

Savannah değildi. Şüphesiz kız kardeşiydi. Orta yaşlarının başındaki siyah kadın oturma odasının ortasındaki mutfak sandalyesine bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı. Etrafında itiş kakış izleri, devrilmiş mobilyalar, kırılmış biblolar vardı.

Ama Savannah'dan iz yok.

Gideon elinde tabancayla ona doğru yaklaşıırken Amelie Dupree'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzındaki tıkaçtan çığlık attı ve panik içinde sandalyenin üzerinde çırpınmaya başladı.

Gideon, Savannah'nın başına gelebileceklerden duyduğu dehşeti unutmaya çalışarak, "Sus," diye yatıştırdı. Amelie'nin bağlarını çözdü ve yüzünün ve ağzının etrafındaki bezi kurtardı. "Sana zarar vermeyeceğim. Savannah nerede? Onu korumak için buradayım."

"Onu aldılar!"

Gideon'un kanı dondu. "Onu kim aldı?"

"Bilmiyorum." Başını salladı, boğazında bir hıçkırık düğümlendi. "Birkaç adam buraya geldi, yaklaşık bir saat önce ortaya çıktılar. Beni bağladılar ve silah zoruyla küçük kız kardeşimi alıp götürdüler."

Gideon'un öfke hırıltısı hayvani ve ölümcüldü. "Onu nereye götürdüler? Bu adamlar neye benziyordu?"

Amelie başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi. "Bilmiyorum, bilmiyorum! Tanrım, birinin ona yardım etmesi gerek. Polisi aramalıyım!"

Gideon kadının omuzlarını sıkıca kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Beni dinle, Amelie. Olduğun yerde kalmalısın, kimseyi arama.

Bana güvenmek zorundasınız. Savannah'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona baktı, acılı gözlerinde şüphe yüzüyordu. "O sen misin? Boston'da onun kalbini kıran, dün gece tüm dünyası yıkılıyormuş gibi onu buraya geri gönderen sen misin?"

Suç büyük ölçüde onun üzerine yıkılmış olsa da buna cevap vermedi. "Onu seven benim. Hayatın kendisinden daha çok."

"Ona zarar vermelerine izin vermeyin," diye bağırdı. "O adamların tatlı Savannah'mı öldürmesine izin vermeyin."

Gideon başını ciddi bir şekilde salladı. "Yapmayacağım. Bunun üzerine hayatım üzerine yemin ederim."

Bunu söyler söylemez bir araç yaklaştı ve dışarıdaki evin yanına yanaştı. Motorun donuk gürültüsü sustu ve bir an sonra iki araba kapısının keskin gümürtüsü kapandı.

Gideon başını kaldırdı, içindeki tüm savaş içgüdüleri canlanmıştı. Ön kapıdan çıkmak için döndü, silahı hazırды.

İşte oradaydı.

Gideon, karanlıkta kız kardeşinin ön bahçesinde dururken bir insan - bir Minion- tarafından kafasına kelepçe vurulduğunu hemen fark etti. İri haydut tabancasının burnunu Savannah'nın şakağına dayamıştı. Ağlıyordu, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı, dudakları dehşetten kül rengini almıştı.

Gideon'un kafasındaki tüm kan hızla boşaldı ve göğsünün ortasında sert bir şekilde çarpmaya başladı.

O sırada yakındaki bir selvi ağacının gölgesinde rahatça duran ikinci adamı, bir Cins erkeği fark etti. Özel dikim lacivert yün bir palto giymişti, kahverengi saçları kusursuzca kesilmiş ve yüzünden zarifçe geriye taranmıştı. Önünde gevşek bir kavrayışla tuttuğu, parıl parıl parlayan uzun bir cilalı çelik duruyordu. Uzun bıçak ay ışığında parlıyordu.

Gideon'un el yapımı kabzada bir yırtıcı kuş -bir şahin- olduğunu anlaması için kabzayı görmesine gerek yoktu.

Hugh Faulkner'ın bıçağı.

Ama bu, Gideon'un yüzyıllar önce Londra'da öldürdüğü Gen One kılıç ustası değildi. Bu vampiri daha önce hiç görmediğinden emindi.

"Silahlarınızı bırakın, savaşçı."

Gideon, Breed erkeğinden Savannah'yı tutan Minion'a baktı ve ilk önce hangisini öldürmesi gerektiğini hesapladı.

En iyi ihtimalle zarar görmeden kurtulacaktı. İkisi de garanti değildi ve bu kadar yüksek maliyetli bir hata yapma riskini göze almak istemiyordu.

"Onları hemen yere bırak," diye söylendi vampir. "Yoksa adamım onun güzel kafasını uçurur."

Gideon tabancayı tutuşunu gevşetti, sonra eğilip yere bıraktı.

"Hepsini. Yavaşça."

Silah kemerini çıkardı ve ayaklarının dibine koydu. Kalçasındaki sargılı yara yine kanıyor, pantolonunun paçasından sızıyordu.

Diğer vampir havayı dramatik bir şekilde kokladı, dudakları eğlenen bir sırıtışla aralandı. "Ne de olsa o kadar da dokunulmaz değilsin."

Gideon, Breed erkeğinin Faulkner'ın kılıcını Amelie Dupree'nin ön bahçesindeki nemli toprakta çevirmesini izledi. "Seni tanıyor muyum?"

Vampir kıkırdadı. "Kimse yapmadı. O zamanlar yoktu."

Gideon onu tanımaya çalıştı, yollarının kesişip kesişmediğini ya da ne zaman kesiştiğini anlamaya çalıştı.

"Beni fark etmezdin. O da pek fark etmedi." Ses tonunda asitli bir kızgınlık vardı ama başka bir şey de vardı. Eski, acı bir incinme. "Onun kabul edilmemiş piçi. Sahip olduğu tek akrabası."

Gideon bakışlarını diğer erkeğe dikti. "Hugh Faulkner'ın oğlum?"

İnce, nefret dolu bir gülümseme yüzünün cilalı cephesini gerdi çirkin bir küçümsemeye dönüştü. "Onun senin elinde ölüşünü izleyen, sıradan bir domuza gösterilebilecek saygıdan daha az bir saygıyla açıkta katledilen genç bir oğul. Hayatta bana bir faydası olmayacağını bile onun intikamını almaya yemin etmiş bir oğul." Hugh Faulkner'ın piçi şimdi gerçek bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Babamın katilinden geriye kalan tek ailesini de almaya karar veren bir oğul."

Gideon kollarını kıpırdattı, damarlarında öfke kabardı. "Kardeşlerim masum çocuklardı. O üç haydudun içeri girip onları öldürmesini sen mi ayarladın?"

"Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Skoru eşitleyeceğini düşünmüştüm. Ve öyle de oldu, uzun bir süre. Yeni bir isim altında yeni bir hayata başlamak için Amerika'ya geldikten sonra bile. Prestijli, saygıdeğer bir isim haline getirdiğim bir isim: Cyril Smithson."

Gideon bu ismi Darkhaven'in seçkinleri arasından hayal meyal hatırlıyordu. Zengin, sosyal açıdan önemli bir isim. Olabilecek bir isim

Patriğinin alçak ve cani geçmişı ortaya çıkarsa, Breed'in sivil çevrelerinde yok edilir.

Smithson, "Yaşayan son akrabamı aldığımı bilmek, kendimi Boston'da bulduktan ve Tarikat'tan biri olarak görevlerini yerine getirmeni izledikten sonra bile yeterli olabilirdi," diye devam etti. "Ama sonra iyi niyetli Breedmate'im aptalca bir şekilde babamın kılıcı da dahil olmak üzere bazı özel eşyalarımı üniversiteye bağışladı. Kılıcı almaya gittiğimde Keaton ofisinde genç bir fahişeye vuruyordu. Beni gördü ve çığlık attı." Breed erkeği dilini şaklattı. "Daha sonra olanlar için suçlanamazdım. Kız dişlerimi, gözlerimi gördü."

"Demek onu da sen öldürdün," dedi Gideon.

Smithson omuz silkti. "Onunla ilgilenilmesi gerekiyordu. Oda arkadaşı, burada "

Gideon vampirin Savannah'ya doğru bakışını takip etti. Savannah Nefes almakta zorlanıyor, göğsü korkuyla hızla inip kalkıyordu. Gözleri Gideon'unkilere kilitlenmiş, yalvarıyor, dua ediyordu.

Smithson kılıcı parmaklarıyla boş yere döndürdü. "Bu kılıcın, haydutlar onu bana getirdikten sonra, üzerinde kardeşlerinin kanı varken asla elimden çıkmaması gerekiyordu. O gece olanlarla ilgili gerçeği asla bilmemen gerekiyordu. Artık bildiğine göre... sanırım her şey yine başa döndü, değil mi?"

Vampir kılıcı kaldırarak ağırlığını test etti. "Kılıçlarla aram hiç iyi olmadı. Kaba silahlar, gerçekten. Ama etkili."

"Ne istiyorsun Smithson? Benimle burada ve şimdi ölümüne bir yarışma mı?"

"Evet." Gideon'un avlunun öbür ucuna doğru kaygı dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, istediğim tam olarak bu. Ama seni babamın yaptığı gibi hafife almayacağım."

Minion'una doğru bir bakış fırlattı. Gideon'un omuzlarına birer kurşun isabet edecek şekilde art arda iki el ateş etti.

Savannah çığlık attı. Şimdi kendisini esir alanın elinde çırpınıyor, Gideon'a bakarken gözleri doluyor ve Minion'un tabancasının namlusu tekrar şakağına geliyordu.

Yeni yaraların acısını neredeyse hiç hissetmiyordu. Dikkati tamamen ona ve bakışlarındaki vahşi, çaresiz ifadeye odaklanmıştı. Başını hafifçe salladı, kendi hayatını riske atacak bir şey yapmaması için sözsüz bir emir verdi.

Silah sesleri bataklıkta yankılanmaya devam ederken Smithson, "Bu oyun alanını eşitlemeli," dedi. "Bir daha düşündüm de, iyi bir önlem için bir tane daha," dedi Minion'ına. "Bu sefer bağırsaktan."

Minyon'un eli Savannah'nın başından uzaklaşmaya başladı. Gideon bunu acı verici bir ağır çekimde gördü; insanın bileği, Efendisi'nin emriyle asıl hedefinden yeni hedefine doğru dönmeye başladığında kasların seğirmesi.

Savannah, hayır!

Gideon'un kelimeleri diline getirecek zamanı bile olmadı. Minion'un dikkati ondan uzaklaşırken ağırlığını kaydırma fırsatını değerlendirdi. Savannah, tam tetiği çekerken adamın kolunu kaldırdı. Silah ağaçlara doğru fırladı ve Savannah Minion'ın elinden kurtuldu.

Smithson, "Öldürün onu," diye emretti.

Ve korkunç, paramparça edici bir anda, Minion'un silahından bir kurşun daha fırladı. Onu sırtından vurdu. Onu ölü bir ağırlık gibi yere düşürdü.

Amelie çığlık attı ve kız kardeşinin yanına koşmak için onun arkasından verandadan uçtu.

Gideon kükredi. İçinden dehşet ve öfke akıyordu, soğuk, siyah ve yakıcı. "Hayır!" diye uludu, daha önce hiç bilmediği bir ıstırapla sarsılmıştı. "Hayır!"

Smithson'ın üzerine atladı ve onu sert bir darbeyeyle yere serdi.

Gideon onu dövdü ve hırpaladı; iki vampir ıslak çimenlerin üzerinde el ele vahşi bir mücadele içinde yuvarlanıp duruyordu. Gideon, Minion'un onlara doğru koştuğunun belli belirsiz farkındaydı, tabancasının namlusu itiş kakışa doğrultulmuştu ama ateş edip istemeden de olsa kendi yaratıcısını vurmaktan çekiniyordu.

Gideon tehdidi görmezden geldi ve Smithson'ı cezalandırmaya devam etti. Yerde güreşirken birbirlerini parçalıyor, dişlerini gıcırdatıyorlardı. Gideon'un öfkesi aç bir canavardı ve son darbeyi vurmak için fırsat kolluyordu.

Smithson kaybettiği kılıcına uzanmak için başını çevirdiğinde, Gideon ölümcül bir amaçla saldırdı. Diğer erkeğin boğazını dişleri ve sivri dişleriyle kavradı ve onları derinlere batırdı.

Smithson'ın boynunu sertçe ısırды, başını vahşice sallayarak etini ve gırtlakını parçaladı.

Smithson acı içinde sarsıldı ve çırpındı, her yere kan sıçradı.

Minyonu şaşkın bir sessizlik içinde durdu, kısa bir tereddüt Gideon'un ikisini de tek vuruşa bitirmesi için gereken tüm zamandı.

Faulkner'ın kılıcını aldı ve Smithson'ın göğsüne sapladı.

Vampir bıçağın etrafında sarsıldı, gözleri büyüdü ve yuvalarında şişkinleşti.

Gideon kendisine yakın bir yerden bir el daha silah sesi duydu. Görüşü kırmızıyla dolmaya başlamadan önce kafatasının yan tarafında ani, sert bir darbe hissetti. Kan. Minion'un son atışıyla kafatasında açılan delikten gözlerine akan kan.

Ölüm onu altına alırken Smithson'ın göğsü ıslak, gürleyen bir nefesle sarsıldı. Kölesi de aynı anda cansız bir şekilde yere düştü, zihin kölesinin hayatı amansız bir şekilde Efendisinkine bağlıydı.

"Savannah." Gideon kendini Amelie'nin onun yanında durduğu yere doğru sürükledi. Savannah hareket etmiyordu. Sırtı kan içindeydi. Kurşun yarası soluk gri süveterinde, kaburgalarına yakın bir yerde koyu bir delik açmıştı.

"O ölüyor!" Amelie feryat etti, ona bakmıyordu ama tamamen kız kardeşine odaklanmıştı. Savannah'yı titreyen elleriyle okşadı, yüzü kederle kaplanmıştı. "Onu kurtaracağına söz vermiştin. Hayatın üzerine yemin ettin."

"Kenara çekil," diye gürledi, sesi yaralanma ve ıstıraptan ve ağzını dolduran dişlerinin kalabalık varlığından dolayı yırtık pırtıktı. "Bırakın ona yardım edeyim."

Amelie ancak o zaman dönüp ona baktı. Keskin bir nefes çekti ve geri çekildi. Savannah onu kanlar içinde ve birkaç dakika önceki halinden korkunç bir şekilde dönüşmüş olan canavardan koruyabileceğini düşünmüşçesine kendisine yakın tutarak geriye doğru çekildi. "Aman Tanrım. Ne tür bir şeytanın yumurtası sen?"

"Lütfen," diye tısladı Gideon. Görüşü zayıflıyor, nabızı şakaklarında hızla atıyor ve kafatasına dayanılmaz bir acı veriyordu. Çabuk hareket etmek zorundaydı. İkisinden biri ölmeden önce gerekenleri yapmak için fazla zamanı yoktu. Savannah'nın eline uzandı ve onun gevşek bedenini Amelie'nin elinden nazikçe aldı. "Lütfen, tek yolu bu. Bu konuda bana güven. Onu kurtarmama izin ver."

Beklemedi. Kanının gücünü Savannah'nın yaralarına akıtmadan bir saniyenin daha geçmesine izin veremezdi.

Bileğini ısırды ve açılan damarı kızın ayrılmış dudaklarının üzerinde tuttu.

"İç," diye kalınca fısıldadı. "Lütfen bebeğim... benim için iç."

Koyu kırmızı damlacıklar gevşek ağzına doğru sıçradı. Akıntı hızlandı, kalbinin her zor atışıyla birlikte içinden fişkırdı. "Hadi Savannah. Yap şunu. Lütfen bu hediyeği benden al. Şu anda sana verebileceğim tek şey bu."

Dili usulca fiske vurmaya başladı. İnce boğazı çalışmaya başladı, damarından ilk yudumu aldı. Tekrar içti, sonra bir tane daha. Göz kapakları hafifçe kalkmaya başladı, sadece bir tepki ipucu, ama Gideon'un göğsünden çıplak bir rahatlama iç çekmesine yetecek kadar.

Hayatta kalacaktı.

Bunu onu alçaltan bir kesinlikle hissetti. Onun kanı kurtaracaktı

Onu.

O yaşıyordu. Smithson ölmüştü, ona zarar veremezdi. Ne de olsa Gideon ona verdiği sözü tutmuştu.

Görüşü donuk griden siyaha dönüştü, bir uyuşukluk çöktü. kafa derisi. Dik durmak için mücadele etmek zorunda kaldı, görünmez bağlar onu aşağı sürüklüyordu.

Yarasının ağır çekimine karşı koydu ve Savannah'nın başını kolunun arasına aldı, bileğinde usulca çalışan, ondan içen, onun sayesinde iyileşen ağzının sabit ritmiyle kendini merkeze aldı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bölüm 16

Gideon vurulduktan sonra ilk kez uyandığında Savannah, Amelie'nin evinin arka yatak odasında bir sandalyede dinleniyordu.

Yaklaşık on sekiz saattir bekliyor, umut ediyordu.

Bir mucize eseri ona geri dönmesi için dua etmekten.

Ona elinden geldiğince iyi bakmış, kendisi de çileden tamamen kurtulmuş ve hayatında hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Onun sayesinde.

Göz kapakları seğirmeye başladığında başucuna gitti. Üzerine eğilerek yüzünü okşadı, sarı saçlarının yumuşak tellerini düzeltti. Adam yüzünü onun dokunuşuna yasladı ve sessizce inledi. Gözleri kısık bir şekilde açıldı, gölgeli yatak odasının loş ışığında gözlerini kısarak baktı. "Neredeyiz biz?"

"Kız kardeşimin evi," diye nazikçe cevap verdi.

Hafifçe hırıldadı, şimdi endişeliydi. "Yalnız mıyız? Burada olduğumu bilen var mı?"

"Sadece Amelie. Sorun yok, Gideon. Seni biliyor. Senin ne olduğunu anlamasına yardım ettim. Sırrımızı saklayacaktır."

"Nerede o?"

"Diğer odada, televizyon izliyorum."

Yüzünü koridorun duvarına çevirdi ve Savannah onun sahip olduğu duyu ötesi yetenek sayesinde Amelie'yi aradığını tahmin etti. "Onu göremiyorum. Yeteneğim... çalışmıyor. Yok oldu."

Savannah onun tedirginliğini hissedebiliyordu. Nabızı da onunla birlikte hızlanmıştı. Gözlerini korumak için elini kaldırdı. "Burası çok aydınlık."

Aşağıya çekilmiş olan ve dışarıdaki öğleden sonra güneşinin en yetersiz ışığı dışında her şeyi lekeleyen pencere panjurlarına baktı. "Özür dilerim. Sizin için yeterince loş olacağını düşünmüştüm."

Şifonyere doğru yürüdü ve bir çift böcek gözlü güneş gözlüğü getirdi. "İşte," dedi ve gözlüğü dikkatle adamın yüzüne taktı. "Bunları dene."

Gözlerini açtı ve hafifçe başını sallayarak onayladı. "Daha iyi. Muhtemelen en iyi görünüşüm değil."

"Bana oldukça iyi görünüyorsun." Gülümsedi ve onun yanına, yatağın üzerine oturdu. "Tekrar uyanacağından emin değildim. İşe yarayacağından emin değildim."

Adamın kaşlarını çatması üzerine devam etti. "O gece Keaton'ın evinden berbat bir halde döndüğünde, Tarikat'tan arkadaşın kana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ve Amelie bana dün gece vurulduktan sonra benim için ne yaptığını anlattı. Beni kanınla kurtardın, Gideon. Ben de seni kendi kanımla kurtarmaya çalıştım."

Bir yemin etti. "Kan bağı, Savannah... kalıcıdır. Koparılamaz. Bu kutsal bir şey." Kaşları çatıldı. "Olması gereken bu değil."

Arkasına yaslandı, incinmiş hissediyordu. Yanlış bir şey yaptığını ve onun hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "İstediğin gibi olmadıysa özür dilerim."

Gideon kendini yataktan yukarı itti ve acı içinde inledi.

"Dikkatli ol," dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Etrafta dolaşmamalısın ve ben de seni üzecek şeyler söylememeliyim. Dün gece sen de vuruldun. Bana isabet eden kurşun akciğeri ve kaburgaları temiz bir şekilde delip geçti ama senin içindeki..."

"Hâlâ kafamın içinde," diye tahmin etti acımasızca. "Beynimde."

Savannah ona ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Amelie seni hastaneye götürmek istedi--"

"Hayır." Bunu kararlı bir şekilde söyledi, tıpkı geçen gece Boston'da yaraları için tıbbi yardım almak istediğinde ısrar ettiği gibi. "İnsan doktorlar bana yardım edemez, Savannah."

"Biliyorum," dedi. "Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım."

Uzanıp onun elini tuttu. "Sen benim hayatımı kurtardın." Tekrar küfretti, bu sefer daha yuvarlak bir şekilde. "Gittiğini fark ettiğimde... Keaton'ın Efendisi'nin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bildiğimde, sana yeterince hızlı ulaşamadım Savannah."

Sesinde, kökünü kazımayı ve yok etmeyi çok istediği düşmanına duyduğu öfkeyi duydu ve üzüntüyle başını salladı. "Öldüğüne memnunum. Rachel'a ve kardeşlerine, hatta Profesör Keaton'a yaptıkları için. Sana yaptıkları için Gideon, Smithson'ın ölmesine sevindim. Buraya ne için geldiysen onu aldığına sevindim."

Kaşlarını çattı. "Senin için geldim Savannah. Seni seviyorum. Bunu daha önce söylemeliydim. Şimdi binlerce kez söylemeliyim ki benim için ne anlama geldiğini bilesin."

Göğsünde bir sıcaklığın filizlendiğini, damarlarına sızdığını hissetti. Kendi duyguları değil, Gideon'un duyguları. Aralarındaki bağdan akıyor.

"Hissettiğini biliyorum," dedi, elini sıcak bir şekilde kavrayarak. "Aşkımı içinde, kanında hissettiğini biliyorum. Sen de beni sevdiğini söyle Savannah. Bunu sana kanıtlamama izin vereceğini söyle. Eşim ol. Benimle Boston'a geri gel. Hak ettiğin kahraman olmaya çalışmama izin ver."

Elini onunkinden çekti ve başını hafifçe salladı. "Ben bir kahraman istemiyorum."

Dün gece neredeyse nasıl öldüğünü düşündü - çatışmada, şimdi beyninin derinliklerine gömülmüş bir kurşunla. Her an yerinden çıkabilecek ve daha fazla hasara yol açabilecek bir kurşun, belki de kanının düzeltemeyeceği bir şey.

Belki de kurşun zaten ondan bir şeyler almıştı: ESP yeteneğini. Gözleri.

"Buna dayanamam," diye mırıldandı. "Sen her gece savaşa giderken ben buna seyirci kalamam. Sana savaşman, kanını akıtman ve belki de bir daha geri dönmemen için izin verecek kadar güçlü değilim."

Gideon çok uzun bir süre sessiz kaldı, yüzü asıktı. "Neredeyse tüm yetişkinlik hayatım boyunca Rogue'ları öldürdüm, bir skoru eşitlemeye çalıştım. Telafi etmeye çalıştım. Bu boş bir arayıştı. Ama Tarikat benim ailem Savannah. Savaşçılar artık benim kardeşlerim, sahip olabileceğim tek kardeşlerim. Onlardan vazgeçemem, senin için bile."

Kalbi kırılmıştı, sessizce başını salladı. Sesini bulmak için çabaladı. "Anlıyorum. Senden bunu istemek benim için adil olmaz."

Elinin kenarıyla kızın çenesini kaldırdı. "Sen yapmadın. Benden dışarı çıkıp savaşmamamı istedin. Belki bunu yapabilirim. Belki de Tarikat'ın görevlerine hizmet edebileceğim ama aynı zamanda sana... kadınıma verdiğim sözü tutabileceğim başka yollar da -savaş dışı yollar vardır. Soydaşım. Sonsuz aşkım."

Savannah sevincinin onu ele geçirmesine izin vermek istiyordu ama Boston'da bıraktıkları şey hâlâ canını yakıyordu. "Beni incittin, Gideon. Bana karşı dürüst değildin. Bu olmadan elimizde hiçbir şey olmaz."

"Biliyorum." Onun yanağını okşadı. "Biliyorum ve özür dilerim. Bunu telafi etmeme izin ver. Seni sevmeme izin ver." Büyük, güçlü eliyle onun ensesini yakaladı.

elini tuttu ve kısa, şefkatli bir öpücük için onu kendine çekti. "Beni sevdiğini söyle ve olmamı istediğin adam olmaya başlamama izin ver."

Ona karşı koyamayarak ya da onu reddedemeyerek bir iç çekti. "Seni seviyorum, Gideon."

"O zaman seninle düzgün bir bağ kurmama izin ver, senin için, bizim için olmasını istediğim şekilde. Benim ol Savannah."

"Evet," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Evet, Gideon. Senin olacağım dostum."

Onu kendine doğru çekti ve uyarılmışlığını hissetmesine izin verdi. "Hadi yapalım hemen, şimdi."

İşaret parmağıyla uzanıp gülünç güneş gözlüğünü burnunun köprüsünden aşağı itti. Gözlerinin soluk mavisinde kehribar rengi kıvılcımlar çaktı. "Ölümün kapısından sadece birkaç saat uzaktasın ve sevişmek mi istiyorsun?"

Sırıttı. "Oh, bundan daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Kız kardeşim diğer odada," diye hatırlattı ona, skandal bir kahkaha atarak fısıldayarak.

Gideon bir an hareketsiz kaldı, bu süre içinde yatak odasının kapısı kendi isteğiyle sessizce kapandı, kilit usulca yerine oturdu.

Onu öptü, sonra dudaklarını boynunun kenarında gezdirdi. Savannah'nın kalp atışları, diş uçlarının nabız noktasındaki ince sıyrıklarına karşılık olarak zonkladı. Onu yanında daha da yukarı sürükledi ve ona doğru yuvarlandı, sert boyunu davet ve taleple kalçasına sürttü.

"Çok kötüsün," dedi adam ağzını şahdamarının üzerinde açarken.

Ve sonra nazikçe, duyusal bir şekilde, o jilet gibi keskin uçların narin tenini deldiğini hissetti. Gideon damarından ilk derin lokmayı çekerken damarları elektrikle ve güçle yanıyordu.

"Oh, Tanrım," diye nefesini tuttu, zevk seline kapılmıştı. "Sen çok, çok Kötü."

Ve vücudu onun içinde erirken, Savannah nasıl bir Gideon ile yaşam çok ama çok iyi olacaktı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.